

Nồng Nàn Vị Yêu

Contents

Nồng Nàn Vị Yêu	1
1. Chương 1: Gặp Lại Trong Đêm Giao Thừa	2
2. Chương 2: Cô Gái Trong Sáng Tinh Khôi	5
3. Chương 3: Hoa Cẩm Chướng Màu Hồng	9
4. Chương 4: Ai Đầy Đọa Ai	12
5. Chương 5: Ác Mộng Lặp Lại	16
6. Chương 6: Hãy Ở Bên Anh!	20
7. Chương 7: Quà Sinh Nhật	23
8. Chương 8: Liên Hoan	27
9. Chương 9: Vy Vy	31
10. Chương 10: Hãy Dẫn Em Đi	34
11. Chương 11: Gió Bên Sông	39
12. Chương 12: Quê Nhà	44
13. Chương 13: Bình Minh	47
14. Chương 14: Quay Đầu Là Bờ	51
15. Chương 15: Bóng Tối	55
16. Chương 16: Gặp Mẹ Của An Thành	59
17. Chương 17: Không Có Tư Cách Được Hạnh Phúc	63
18. Chương 18: Sẽ Không Còn Quan Hệ Gì Nữa	67
19. Chương 19: Cởi Bỏ Trong Đau Đớn	71
20. Chương 20: Hồ Đen Không Đáy	75
21. Chương 21: Hãy Quên Em Đi	80
22. Chương 22: Ngổ Ngứ Thiên	83
23. Chương 23: Anh Hãy Dẫn Em Đi	86
24. Chương 24: Trời Cao Biển Rộng	90
25. Chương 25: Mưa Rào Sấm Chớp	93
26. Chương 26: Nỗi Đau Thầm Lặng	96
27. Chương 27: Rời Khỏi	100
28. Chương 28: Em Đã Kết Hôn Rồi	101
29. Chương 29: Gặp Được Người Bạn Chờ Mong Trong Biển Người Mênh Mông	105
30. Chương 30: Mùa Hè Muôn Màu	109
31. Chương 31: Kết Cục Đại Đoàn Viên	112
32. Chương 32: Ngoại Truyện 1	114
33. Chương 33: Ngoại Truyện 2	115

Nồng Nàn Vị Yêu

Giới thiệu

Lục Hân Nhân vì cái chết của em gái Hân Duyệt mà tự trách bản thân. Suốt nửa năm dây dưa với K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nong-nan-vi-yeu>

1. Chương 1: Gặp Lại Trong Đêm Giao Thừa

Trong đêm giao thừa, xoải bước trên con đường dành riêng cho người đi bộ trong thành phố S, Lục Hân Nhan đã gọi cho An Thành đến lần thứ mười chín.

Nửa năm trước lúc quyết định đến thành phố S, mặc dù cô gần như là trốn chạy, nhưng cô cũng không cố gắng tạo dựng một cuộc sống để quên đi quá khứ đau buồn, bởi vì cô biết rằng dù cô đi đến đâu, thì một ngày nào đó cô cũng sẽ gặp lại Kha Cẩn Niên. Quan hệ giữa cô và anh ta cứ dây dưa mãi, chẳng hiểu sao muốn cắt cũng cắt không đứt, cũng giống như chân đinh được gắn trong chân cô vậy, lúc cô đi qua cửa khẩu hải quan thì máy kiểm tra sẽ kêu lên inh ỏi không ngừng với tần suất cao chất ngất như đang giương nanh múa vuốt nhắc nhở cô, Lục Hân Nhan, cô chạy không thoát đâu.

Đối với cuộc sống này, Hân Nhan cũng không mong đợi điều gì, chỉ muốn tìm một nơi bình yên sống qua ngày, và đợi Kha Cẩn Niên đến rồi cùng anh ta náo loạn một hồi. Lại thật không ngờ vận mệnh của cô lại biến thành như bây giờ —— trong đêm giao thừa làm khổ chính mình không có nhà để về, hơn nữa là đi đến bước đường cùng. Chìa khoá lẫn ví tiền đều để rơi trong nhà An Thành, trên người cô giờ còn có 100 tệ lấy ở trong ngăn tủ ở văn phòng, cũng không có giấy tờ tùy thân thì làm sao mà kêu thợ mở khoá nhà được, điều càng bức mình hơn chính là trong điện thoại chỉ có một mình số điện thoại của An Thành, vì thế cô hoặc là kiên nhẫn gọi điện thoại cho An Thành, hoặc là ngủ ngoài đầu đường xó chợ.

Gọi điện đến lần thứ hai mươi An Thành rốt cục cũng chịu bắt máy, Hân Nhan hận không thể đem cái tên đáng ghét đã tra tấn cô hơn nửa buổi tối cắn xé thành từng mảnh, chỉ có thể rống thật to đến phở bèn kia còn có thể nghe được, “Anh ở đâu?”

Bên kia điện thoại vang lên tiếng nhạc xập xình, không biết anh cùng ai giỡn hớt vài câu một lúc lâu sau mới chịu đếm xỉa tới cô, cười nói, “Sao thế, nhớ anh rồi hả?”

Hân Nhan thầm mắng trong lòng một cậu: “Phải, nhớ đến muốn giết chết anh” nhưng vẫn tâm bình khí hoà lặp lại câu hỏi, “An Thành, anh ở đâu?”

An Thành cười khẽ một tiếng, đọc địa chỉ cho cô, nghe xong cô lập tức cúp máy, không sớm không muộn vừa đúng lúc cắt đứt nửa câu sau của anh, “Này, em không phải thật...” cũng làm cho câu nói mắng chửi “Phụ nữ chết tiệt, dám cúp máy mình” của anh chìm vào trong tiếng nhạc ầm ĩ.

Cô bắt taxi sau đó nhanh chóng lên xe.

Lúc lên xe, trên người Lục Hân Nhan chỉ có vốn vụn 100 tệ, hãi hùng khiếp vía nhìn đồng hồ xe taxi, nó cứ như là bom hẹn giờ vậy, có thể nổ bất cứ lúc nào. Con số cuối cũng dừng ở số 54, cô lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, lấy 100 tệ trong túi đưa cho tài xế.

Đứng ở cửa ra vào gọi điện thoại cho An Thành, lần này thì anh lại bắt máy rất nhanh.

Cô nói gỏn lộn, “Anh xuống đây đi, tôi đang đứng ở cửa.”

Đầu dây bên kia vẫn rất ảm ỉ, thỉnh thoảng lại có tiếng con gái ổng ọ vang lên.

“Em chờ anh một chút.”

Nói xong còn cúp máy trước khi cô kịp nói, không sớm cũng không muộn vừa đúng lúc. Hân Nhan bật cười. Cái người này từ trước tới nay không bao giờ chịu thua kém ai cả, lại cũng rất trẻ con, cô mà làm anh tức thì thể nào cũng trả lại y nguyên cục tức đó cho cô. Đôi khi cô cũng suy nghĩ nếu ngày nào đó cô cầm dao đâm anh vài nhát, anh nhất định sẽ coi kích thước vết thương và bao nhiêu nhát dao để trả lại cho cô đủ bấy nhiêu quá.

Đợi vài phút, người xuống lại là một người khác, Dư Thiếu Phi, em họ của An Thành.

Cậu ta cười ranh mãnh, “Hân Nhan, anh họ kêu tôi xuống dẫn cô lên.”

“Tôi không lên đó, anh kêu anh ta xuống đi, tôi lấy đồ rồi đi ngay.”

Thiếu Phi đứng khoanh tay, cười nhếch mép nói, “Ôi, tôi đây làm sao quản được chuyện hai người chứ. Anh họ nói nếu như cô muốn lấy chìa khoá thì tự lên tìm anh ấy.” Sau đó còn nháy mắt ra hiệu, “Tôi hỏi này, có phải hai người sống chung với nhau rồi không hả?”

Hân Nhan hung hăng lườm cậu ta, hận không thể cầm kiếm phanh thây xé xác Thiếu Phi ra, “Dư Thiếu Phi, cả đời này tôi hối hận nhất chính là quen biết cậu, nếu không phải lúc trước cậu đẩy tôi vô cái hố lửa này, thì tôi cũng không có quen biết cái tên tâm thần kia.”

Thiếu Phi nghe xong lại còn cười hơn hở rất sung sướng.

Hân Nhan càng trừng mắt ác hơn, “Đừng cười nữa, dẫn tôi đi.”

Trong hộp đêm ồn ào mờ tối, sắc mùi thuốc và mùi rượu, còn cả một đám thanh niên nữ tú nhảy múa ca hát một cách điên dại. Hân Nhan đi theo Thiếu Phi vào trong hộp đêm, đầu cô cũng bắt đầu nhói đau, nhũu chặt mày lại. Cô là người thích yên tĩnh, nửa năm nay cứ đi theo Thiếu Phi và An Thành ra vào những chỗ nhạc xập xình ồn ào thế này là mỗi lần đầu cô cứ y như bị hàng tấn kim loại đè lên, đỉnh tai nhức óc đến muốn nổ tung ra.

Cô muốn nhanh chóng tìm An Thành, lấy chìa khoá nhà anh rồi đi ngay, vì thế cô bước nhanh theo Thiếu Phi, đi thẳng vào trong một căn phòng.

An Thành đang ôm người đẹp, một tay thì ghì eo cô gái đó, một tay cầm ly rượu uống, thỉnh thoảng còn cúi người nói gì đó bên tai cô ta, khiến cô gái đó cười khanh khách không thôi, bộ dạng thật sự rất thanh thoi rất phong lưu. Ánh mắt Hân Nhan vô thức nhìn tay anh đang ôm eo cô gái khoảng một giây, sau đó lập tức nhìn sang chỗ khác. Ở trước mặt người ngoài thì cái tay đó lại rất biết giữ nguyên tắc, không hề giống tối hôm qua lúc ngủ, xem cô như món đồ chơi khư khư ôm rúc trong lòng, giống y như em gái cô Hân Duyệt ôm búp bê gấu bông vậy. Cũng chính bởi vì tối hôm qua tay anh lao thẳng đến cô nhanh như chớp, cho nên sáng nay lúc thức dậy, cô kinh hãi khi nhìn thấy gương mặt kia gần trong gang tấc, vội vàng mặc quần áo rồi đi ngay, cả túi cũng quên mang theo.

Nhanh chóng dừng những chuyện đang lờn vờn trong đầu, cứ nghĩ lại chuyện cũ mà thấy sợ, cô không nên nhớ tới những điều đó lúc này.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, cô đi tới bên An Thành, nói, “Đưa chìa khoá nhà anh cho tôi.”

Anh trông thấy cô, đầu nghiêng sang một bên, nhướn mày cười cười, “Em nói gì? Anh nghe không rõ.”

Tuy trong đây đúng là ồn thật, nhưng nhìn vẻ mặt cà lơ phất phơ của An Thành thì Lục Hân Nhan cũng biết rõ anh đang cố ý giả bộ không nghe được thôi.

Nửa năm qua, anh một mực kiên trì bức cô nổi giận không ngừng nghỉ, nhưng mà thời gian qua cô đã quen không biết sợ là gì, vui vẻ hay giận hờn cũng không để lộ, nhưng sáng hôm nay...ngược lại là ngoại lệ.

Vì thế cô đến dàn karaoke bấm nút dừng, toàn bộ căn phòng ảm ỉ như cơn đại hồng thủy dâng lên mạnh mẽ lập tức yên tĩnh trở lại.

Cô quay đầu nhìn An Thành, gần từng chữ một, “Tôi phải về nhà, đưa chìa khoá của anh cho tôi.”

Cô và An Thành là người trong cuộc nên hiểu lời cô nói có ý gì, nhưng những người khác trong phòng không biết chuyện thì lại nghĩ sang một hướng khác. Có người còn cười mỉm rất mờ ám, có người còn lao nhao reo lên: Ô, An Thành, lúc nào mà học người ta kim ốc tàng kiều thế hả?. Sắc mặt khó coi nhất thì không ai khác chính là cô gái đang được An Thành ôm, cô ta trừng mắt nhìn Hân Nhan, vẻ mặt tỉnh bơ tỉnh rụi ngồi sát vào An Thành, công khai quyền chiếm hữu lúc này của mình.

***Kim ốc tàng kiều: là câu thành ngữ xuất xứ từ chuyện tình giữa Hoàng Hậu A Kiều của Hán Vũ Đế, nghĩa thứ nhất là nạp thiếp, nghĩa thứ hai là nuôi tình nhân.

Hân Nhan cũng chẳng đoái hoài việc đó, chỉ nhìn chăm chăm vào An Thành đợi câu trả lời của anh.

An Thành cười cười, buông người đẹp bên cạnh mình ra rồi đứng dậy đi qua ôm lấy vai Hân Nhan, cười tỏ vẻ đành bó tay nói với bạn bè mình, “Thực xin lỗi, hôm nay không thể cùng các người mừng năm mới được rồi, hôm khác tụ họp, tôi đi trước.”

Nói xong, anh ôm Hân Nhan hướng ngoài cửa mà đi. Sau lưng hai người còn vang lên mấy tiếng cười rộ, nhưng về mặt anh vẫn rất thản nhiên.

Trong ánh sáng mờ ảo, Hân Nhan dường như nhận ra một hình bóng quen thuộc, cực kỳ giống Kha Cẩn Niên, cô nhất thời hoảng sợ. Nhưng cô chưa kịp nhìn rõ thì đã bị An Thành kéo ra khỏi cửa. Cô cũng không dám dừng cầm quay đầu lại nhìn xem thử rốt cục có phải là Kha Cẩn Niên hay không.

Lòng đầy tâm sự, bước chân có chút loạng choạng, ngay cả bị An Thành nắm tay kéo đi mà cô cũng không hề giãy dụa. An Thành còn tưởng rằng cô đã đổi tính, trước kia cô nào có “hiền lành” thế này, suốt ngày gây hấn với anh. Nghĩ lại thì cũng đúng thôi, dù sao thì quan hệ của hai người sau đêm hôm qua cũng có chút thay đổi rồi. Đại khái thì phụ nữ đều như vậy cả, một khi đã thân mật và vượt qua giới hạn thì bạn nhất định sẽ có một vị trí đặc biệt trong lòng họ, anh chỉ là không ngờ một con ngựa hoang khó thuần phục như Lục Hân Nhan lại cũng nằm trong số này.

Nếu mà là những người phụ nữ khác thì anh nhất định thấy phiền phức, nhưng với Lục Hân Nhan thì khác, anh còn rất thích cảm giác phục tùng của cô. Nhất là vào sáng hôm nay, lần đầu tiên thấy vẻ mặt hoảng sợ tốt độ đó của cô, anh suýt nữa là cười đến bể bụng. Do đó bàn tay đang nắm vai cô giờ đã tuột xuống tới eo, ôn tồn nói, “Nếu không thì em dọn đến chỗ anh ở đi.”

Hơi thở anh quần quýt bên cổ, Hân Nhan tức khắc lấy lại tinh thần. Cảm nhận bàn tay nóng bỏng của anh đang ôm eo mình, cô lập tức giãy dụa vùng ra, lạnh lùng nói, “Không cần, tôi đây có nhà. Anh đưa chìa khoá cho tôi, rồi thì vô trong đó với bạn bè anh đi. Tôi tự mình đi, lấy chìa khoá rồi tôi đi ngay.”

Cô giống như một con nhím vậy, buổi sáng thì ưỡn cái bụng mềm mại lên, lộ bản tính trẻ con vô cùng, giờ thì lại giương gai nhím sắc nhọn đâm người ta không thương tiếc. Cái gọi là bị chinh phục chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

Anh mỉm cười, đưa tay ra hiệu cho taxi, “Vậy hai chúng ta cùng về nhà.”

Câu nói ngọt xớt đầy mờ ám, càng nghe càng thấy đen tối.

“Không cần. Anh đi làm chuyện của anh đi, đưa tôi chìa khoá là được.”

Một chiếc taxi dừng trước mặt, anh sau khi mở cửa xe, cười đến trắng răng cũng sáng gió cũng mát lạnh, “Em được, anh thì không được. Nhà của anh toàn thứ quý giá, nếu như anh không trở về canh chừng em, đến lúc đó em rinh hết nhà anh đi thì sao hả?”

Anh lúc nào cũng thế, nói ra lời nào đều cũng khiến người ta bực mình. Hết lần này tới lần khác Hân Nhan cũng không muốn chấp nhận chuyện này với anh, cho nên chỉ trừng mắt liếc, sau đó leo lên taxi ngồi.

Vừa định đóng cửa, chợt có một bàn tay kéo giữ cửa lại, tiếp đó một giọng nói rất đỗi quen thuộc cất lên phía trên đầu, “Hân Nhan.”

Hơn nửa năm qua, mỗi đêm trong cơn ác mộng cô đều nghe được giọng nói này. Giọng nói hùng hồn mạnh mẽ, lại có chút lạnh lẽo của mùa thu hoang tàn, một giọng nói lảng đàng quanh quẩn bên người cô như tan

vào sương khói.

Đó là Kha Cẩn Niên.

Sững sốt một lúc, cô lại nghe Cẩn Niên thở dài nói, “Anh rốt cục tìm được em rồi.”

Một câu nói thôi mà cô tựa như mèo bị dẫm phải đuôi, vội vàng dùng hết sức đóng cửa xe, thúc giục tài xế, “Tài xế, lái nhanh đi.”

Xe khởi động chạy, Hân Nhan cả người đều đang phát run, rõ ràng nhiệt độ trong xe vừa đủ ấm, cô vẫn lạnh đến run cầm cập. An Thành ngồi cạnh bên cô, không hề tra vấn người kia là ai, cũng không hỏi cô bị làm sao, chỉ đưa tay nắm lấy tay cô, bàn tay nóng hổi tựa như trấn an tựa như quan tâm. Độ ấm bàn tay anh làm cô sợ, thế nhưng không biết vì sao lại chẳng đành lòng buông ra.

Xuống xe, anh vẫn khư khư nắm chặt tay cô, dẫn cô đi thẳng lên nhà mình.

Đứng ở cửa nhà, anh rốt cục mất kiên nhẫn, hỏi ngay, “Em và anh ta, cái người tên Kha Cẩn Niên đó có quan hệ thế nào?”

An Thành và Kha Cẩn Niên cũng không thể xem là bạn bè, chỉ có thể coi là quen biết, bởi thông qua mối quan hệ bạn bè của mình, anh và anh ta chỉ mới gặp nhau đôi ba lần. Nghe nói nhà anh ta ở thành phố S, nhưng mấy năm nay thì đến thành phố B để khai thác thị trường, ít khi trở về thành phố S. Dù anh biết về anh ta nhiều tới đâu cũng không thể ngờ một người có bối cảnh gia đình đơn giản như Lục Hân Nhan lại quen biết với Kha Cẩn Niên. An Thành cũng không phải kẻ ngu, nhiều năm lẫn lộn trong xã hội, nhìn qua một lần thôi cũng đủ để anh biết quan hệ hai người không phải là bình thường, có lẽ hai người họ từng có một chuyện tình buồn, hoặc cũng thể có khuất mắc ân oán gì đó, dẫu là gì chẳng nữa cũng làm lòng anh rất bức bối khó chịu.

Hân Nhan bỏ tay anh ra, trả lời dứt khoát. “Chẳng liên quan gì tới anh cả.” Giọng điệu cô trước sau vẫn hờ hững.

Lời nói lạnh nhạt của cô lại chọc anh phát cáu, gắt gỏng la lớn, “Em đừng có dối anh. Nếu muốn sống chung với anh, em trước tiên phải nói rõ mọi chuyện với anh.”

Cô nhăn mặt, “Ai nói là muốn sống chung với anh?”

“Tối hôm qua không phải chúng ta đã...” Muốn nói tiếp phần sau nhưng anh lại không nói được. Mấy lời này trước đến nay đều do phụ nữ nói với anh, cho tới giờ anh chưa từng nói mấy điều này với bất cứ người phụ nữ nào cả.

Hân Nhan nhìn anh, cười như không cười nói, “An Thành, anh khi nào lại trở nên biết chịu trách nhiệm thế hả? Đừng nói với tôi là bất cứ người phụ nữ nào đã lên giường với anh rồi thì anh cũng rủ rê họ về nhà sống chung? Mấy lời nói giỡn này của anh chẳng hề buồn cười tí nào.”

Anh trừng mắt nhìn cô trắng trối, ánh mắt hận đến nỗi muốn bóp chết cô ngay lập tức. Trong cơn thịnh nộ, anh xoay người mở cửa vào nhà, sau đó lại hung hăng đóng sầm cửa lại. Anh giờ chỉ muốn cái người phụ nữ đáng ghét đó tự sinh tự diệt luôn đi.

2. Chương 2: Cô Gái Trong Sáng Tinh Khôi

Lúc Hân Nhan mới đến thành phố S, cô chỉ quen mỗi mình Dư Thiếu Phi. Thiếu Phi là bạn thời đại học của cô, hai người học cùng khoa và cùng lớp, lại cùng tham gia hoạt động đoàn, tình bạn cũng rất khăng khít, nhưng tình cảm hai người cũng không có đi quá giới hạn bạn bè. Lúc ở đại học, Dư Thiếu Phi không hề quen bạn gái, bên cạnh chỉ có một mình cô là bạn, cho nên rất nhiều người hiểu lầm quan hệ của hai người. Mỗi lần bị chọc ghẹo, cậu ta hay kéo vai cô, cười nói, “Các người đừng nói vậy, Hân Nhan không phải kiểu con gái tôi thích.”

Cô cũng từng cùng cậu ta thảo luận thấu đáo vì sao hai người sớm tới ở cùng với nhau, lại còn rất hợp nhau, nhưng không thành người yêu được, Dư Thiếu Phi cười đến mắt híp thành một đường dài, rạng rỡ hơn cả

ánh trăng sáng, nói, “Cô cái gì cũng tốt cả, nhưng hai chúng ta còn thiếu chất xúc tác để ra phản ứng hoá học.”

Sau khi đến thành phố S, lúc đầu cô còn chưa tìm được công việc, nên đã đến tiệm chụp hình của Thiếu Phi làm việc. Thiếu Phi sau khi tốt nghiệp đại học từ thành phố B trở về thành phố S, gia đình Thiếu Phi muốn cậu ấy tiếp nhận xí nghiệp, nhưng cậu ta lại khẳng khái từ chối, tự mình mở một tiệm chụp hình, vì thế đã từng cự cãi với gia đình một lần. Tuy nhiên Hàn Nhan biết rõ, cậu ấy rất thích chụp hình, thích đến điên cuồng.

Quen biết với An Thành cũng là cơ duyên xảo hợp.

Hôm đó sau khi xong việc, mọi người trong studio hò hét rủ nhau đi uống rượu. Hàn Nhan từ trước đến nay mọi người say chỉ mình cô tỉnh, mặc dù không phải không uống rượu, chỉ là không uống quá nhiều, bởi vì mỗi lần sau khi liên hoan kết thúc, cô luôn luôn là người nhận nhiệm vụ giải quyết hậu quả. Hôm ấy tâm trạng Thiếu Phi rất tệ, cậu ta uống say mềm, lúc mếu máo lúc lại cười nói vui vẻ, quậy tung cả lên. Thấy cậu ta ngủ say sưa trên ghế sofa, cô muốn đưa cậu ta về nhà, nhưng lại chẳng biết cậu ta sống ở đâu, vì thế bất đắc dĩ lấy điện thoại của Thiếu Phi ra, bấm cái tên đầu tiên trong danh bạ điện thoại, An Thành.

An Thành lúc đó đang đánh bài cùng bạn bè. Ai nấy đều đang rất hào hứng, một người còn gào to muốn xem tướng cho anh. Anh nào có tin mấy chuyện này, cười mắng người kia, “Này, cậu thua nhiều quá muốn chơi khăm tôi à.”

Những người khác lại rất hứng thú với số mệnh của anh.

Đường sự nghiệp, học vấn, gia đình của anh đều rất tốt. An Thành lại không cho là vậy, mấy lời bói toán đó toàn là lừa bịp, chỉ dùng để lừa gạt những kẻ nhẹ dạ thôi, anh làm gì mà đi tin mấy thứ đó. Giống như chòm sao vậy, bạn gái trước kia nói với anh và cô ta là chòm sao Thuỷ Bình, rất hợp với tính cách của cô ta, kết quả là sau này mới biết được, cô ta tính ngày sinh theo âm lịch mới ra chòm sao Thuỷ Bình, còn nếu theo dương lịch thì là chòm sao Bạch Dương.

Lúc nói đến đường tình duyên, người bạn kia nói vẻ như rất thật, “An Thành, số mệnh đã an bài, cậu sắp có được một cô gái mà cậu yêu chân thành suốt đời này.”

Anh nghe xong xem tí là phun hết nước trà đang uống. Đang định mở miệng nói gì, điện thoại bỗng rung reo lên.

Cả đám nháo nhào cười ồ lên, Ô ơ, cô gái yêu chân thành cả đời gọi tới rồi kìa!

Anh nhìn tên trên màn hình di động, tức giận mắng lại, “Im hết cho tôi, nhìn đây nè, là thằng em họ của tôi gọi.”

Không ngờ vừa mới bắt máy, lại nghe được giọng một cô gái, “Là anh An phải không?” Giọng nói vô cùng êm ái.

Anh ngạc nhiên, “Đó không phải là điện thoại của Dư Thiếu Phi sao?”

“À, là thế này, anh An, Thiếu Phi uống say rồi, anh có thể đến đây chở cậu ta về được không?”

Anh sững sốt, một lúc lâu sau hậm hực mắng, “Cái thằng nhóc chết tiệt này, đã bảo bao nhiêu lần là không được để số điện thoại của tôi đầu tiên mà.” Dừng một chút, anh lại hỏi, “Nó bây giờ đang ở đâu?”

Lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng rất bình thường. Anh là công tử hào hoa, tướng mạo khiến người ta liếc nhìn cũng đã ấn tượng, mày rậm mắt to, dáng người cao dong dong, vạm vỡ rắn chắc, khí khái bất phàm. Còn cô chỉ mặc áo sơ mi quần jeans, tuy khuôn mặt cũng xinh xắn, nhưng so với những người đẹp bên cạnh An Thành mà nói, cô chỉ là hạt bụi mà thôi. Hơn nữa cô nói chuyện cũng hồ hững, thái độ thì lãnh đạm, so với những người phụ nữ quyến rũ thì trong lòng anh cũng chẳng cảm thấy cô có gì đặc biệt cả.

Lúc đóng cửa xe, anh lịch sự hỏi cô một câu, “Hay là cô cũng lên xe đi, tôi sẵn tiện đưa cô về nhà luôn.”

Cô lắc tay, “Không cần đâu anh An, tôi tự mình bắt xe về là được.”

Anh nghe thế cũng đã hiểu.

Vài ngày sau anh cũng đã quên hẳn đi cô gái nhạt nhẽo như nước này. Kết quả lại nửa đêm nhận được điện thoại của cô, giọng nói vẫn bình thản không chút sợ hãi, “Anh An, phiền anh đến rước Thiếu Phi.”

Cứ như vậy liên tiếp trở thành tài xế taxi tận mấy lần, anh cũng cảm thấy lạ, sao cô gái này mỗi lần đều có thể tỉnh táo như thế, chẳng lẽ không uống miếng rượu nào sao. Mà hai người đã gặp nhau vài lần, ngoại trừ cô nghiêm trang kêu anh là “Anh An”, anh ngay cả cô họ gì cũng không hề biết.

Mãi cho đến một lần, Thiếu Phi gọi anh đến, lúc cô đang uống say quay quắt, đưa tới xe của anh, “Anh, phiền anh đưa Hân Nhan về nhà, cô ấy uống say rồi. Em còn phải chở bạn gái về, nhờ anh đó.”

Anh lúc này mới biết được cô tên là Hân Nhan, cũng là lần đầu tiên biết cô cũng sẽ say.

Cô tuy uống say nhưng lại làm rộng, ngồi trong xe của anh, yên lặng dựa vào cửa xe, hai mắt nhắm nghiền, không hề quấy phá. Nếu không phải trên người cô thoang thoảng mùi rượu, anh còn tưởng rằng cô không hề uống giọt rượu nào. Anh nghiêng người cài lại dây an toàn cho cô, đây là lần đầu tiên anh có thể nhìn cô kỹ như vậy. Nhìn một lúc, những gì trong tiểu thuyết hay viết bỗng nhiên xuất hiện trong đầu anh, gì mà da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, gì mà người đẹp khi say, môi mọng đỏ thắm, say động lòng người. Một lãng tử hào hoa như anh thế mà lại xốn xang vì một cô gái như cô.

Nảy sinh cảm giác với một cô gái mình không quen biết, chính anh cũng không hiểu nổi mình nữa. Thừa nước đục thả câu không phải là tác phong của anh. Vì thế, anh vội vàng cúp mắt xuống, để dẹp yên suy nghĩ lung tung trong đầu mình.

Thế nhưng mà Thiếu Phi dặn dò anh phải đưa cô về nhà, anh lại không biết người ta ở đâu, cũng không thể nào dẫn cô về nhà mình được.

Đành phải lay nhẹ cô, hỏi, “Cô ở đâu?”

Cô mở đôi mắt trong veo như ngọc bích, sững sờ nhìn anh nửa ngày, làm như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Anh khẽ cười một tiếng, lại hỏi, “Cô ở đâu? Thiếu Phi kêu tôi đưa cô về.”

Cô tỉnh táo một chút, khô khốc nói, “Không cần làm phiền anh An đâu, tôi tự đón xe về là được rồi, cảm ơn anh.”

Nói xong, cô tự tháo dây an toàn, mở cửa xe.

Anh tự dưng hậm hực. Cô gái này đúng là quá sĩ diện khiến người ta rất bức bối, anh cũng không phải người tốt bụng văn hoa gì, tâm trạng vui vẻ mới đồng ý với Thiếu Phi đưa cô về nhà, vậy mà cô lại coi anh như đồ ôn dịch tránh như tránh tà.

Anh bực tức vươn tay kéo cô lại, cau mày hỏi, “Tôi hỏi rõ cục cô bị cái gì vậy?”

Vừa hỏi thì đã thấy cô che miệng, sắc mặt rất khó coi.

Anh sững sờ một giây mới kịp phản ứng, buông lỏng tay cô ra, “Cô muốn ới hả?”

Cô không trả lời anh, trực tiếp đẩy cửa chạy ra ngoài.

An Thành ngồi sững người trên xe, đuổi theo cũng không được, mà không đuổi theo cũng không phải, cảm thấy khó chịu vô cùng. Càng khó hiểu hơn là, anh không biết mình tự nhiên bị cái gì nữa. Anh suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng thấu đáo mọi chuyện. Mấu chốt chính là anh và cô không coi như là quen biết, cũng không thể nói là không quen biết. Quan tâm người quen biết thì gọi sẵn số, còn quan tâm người không quen biết thì gọi là “noi gương Lôi Phong”, nhưng quan tâm người vừa quen vừa không quen kia, thì gọi là cái gì?

Lúc này, Thiếu Phi bỗng nhiên gọi cho anh, An Thành vừa mới bắt máy đã mắng xối xả, “Em đem cô gái say khướt ngang ngạnh đó cho anh làm gì thế hả? Muốn đưa thì em tự đưa đi, anh không rảnh mà đảm đương chuyện của em đâu.”

Thiếu Phi nịnh nọt anh, “Anh, ở bên này không phải em còn một người sao, em cũng không rảnh đâu, anh đã giúp thì giúp cho trót đưa cô ấy về nhà đi. Cô ấy vẫn ổn chứ?”

Anh tức giận gắt gỏng trả lời, “Không biết, chạy mất rồi.”

Thiếu Phi nghe xong sốt ruột, “Cái gì? Chạy? Anh, anh mau dẫn cô ấy về đi, cô ấy đã ra nông nỗi này dễ dàng xảy ra chuyện lắm đấy.”

An Thành hừ lạnh một tiếng, không đồng ý, “Gặp chuyện không may cái quái gì chứ? Cô ta bị làm sao? Chẳng lẽ lại bị người thân đuổi ra ngoài à?” Anh thật sự nhìn không ra, một người say như tỉnh thế kia thì sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Chỉ sợ có tận thể thì cô vẫn đứng đưng như không có chuyện gì, cười trừ đối mặt mà thôi.

Thiếu Phi ngẩn người, nói, “Haiz, anh thật là.”

An Thành xuống xe đi tìm Hân Nhan, phát hiện cô cũng không có đi xa, đang đứng dựa vào một cây bên đường nôn thốc nôn tháo, nôn hết mọi thứ ra rồi lại khóc rống lên. Thấy cô khóc, khiến anh đang bước đến chợt khựng lại, không biết phải làm sao. Anh đương nhiên từng thấy phụ nữ khóc, nhưng chỉ là chưa từng thấy một người phụ nữ nào khóc đến đau buồn xé ruột như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy Hân Nhan, An Thành cho rằng lòng dạ cô gái này còn cứng rắn hơn sắt đá. Cô luôn che dấu cảm xúc của bản thân, không để lộ vui buồn ra ngoài, vẻ mặt thì lạnh nhạt như băng tuyết, tưởng chừng đao thương cũng bất nhập. Anh thật không ngờ cô lại có thể khóc tê tái đến thế.

Tự nhiên có quy luật riêng của nó, vạn vật đều mang tính thống nhất lẫn tương phản trong chính bản thân nó. Điển hình như ngọc vậy, phẩm thủy tuy nhìn rắn chắc hơn ngọc bích, nhưng nếu ném xuống đất thì rất dễ dàng vỡ vụn ra từng mảnh, cho nên độ cứng càng cao lại càng không rắn chắc. Cũng giống như sự kiên cường, người có tính cách càng cứng cỏi, thường thì nội tâm càng yếu đuối, một chén sành mong manh dễ vỡ.

Thiếu Phi trước khi cúp máy đã nói với anh, “Thật ra Hân Nhan rất đáng thương, mẹ của cô ấy coi con gái mình như là kẻ thù, nhưng mà chuyện này nói ra rất dài dòng. Anh, anh phải tìm cô ấy trở về, đừng để cô ấy gặp chuyện bất trắc.”

An Thành thở dài, đi đến trước mặt cô, nói, “Đừng khóc nữa, tôi đưa cô về nhà.”

Cô ngẩng đầu, chất rượu trong người giờ phút này mới phát tác dụng, ánh mắt mơ màng nhìn anh, chất chứa gì đó ưu thương, lẩm bẩm nói, “Nhà ư? Tôi... Làm gì có nhà...” Trông như một con vật bị lạc đường, có chút đáng thương lại có chút đáng yêu.

An Thành lúc này mới nhận ra, những cô gái mà anh đã quen trước kia, vẻ mặt để người ta thương tiếc đều rất giả tạo, cũng vì muốn nịnh nọt đàn ông nên phải làm ra vẻ thế. Trước mặt cô gái này, tuy say rượu lại nôn thốc làm bộ dạng lồi thối lếch thếch, nhưng chính dáng vẻ mơ màng say loáng choáng này lại khiến người ta thật sự đau lòng. Khó trách vừa rồi trong xe anh còn muốn ôm cô vào lòng, đó cũng xuất phát từ bản năng bảo vệ những ai yếu đuối.

Anh đi ra phía trước kéo cô đứng dậy, nhưng cô lại chẳng chịu phối hợp, giãy mạnh, “Tôi không muốn đi theo anh...”

Trên đường không ít người đang qua lại, nhìn thấy bọn họ như thế, cũng vòng đường mà đi, chỉ liếc nhìn tí.

Anh phát bực, nóng nảy giữ chặt tay cô, kiên quyết kéo cô vào trong xe. Cô càng vùng vẫy dữ dội hơn, nhưng sức lực yếu ớt ấy chẳng thể nào đấu lại sức lực đàn ông của anh, chống cự vài lần rồi rốt cục cũng bị anh lôi vào trong xe, khoá cửa lại. Không biết trong mắt người ngoài, anh có được xem như tên ác ôn lừa đảo bán người hay không nữa.

Mở cửa xe bên kia ngồi vào trong, anh đưa cho cô chai nước và hộp khăn giấy rút, lại hỏi cô, “Cô sống ở đâu?”

Cô bình tĩnh lại, lúc này vừa khóc vừa chống cự cũng mệt mỏi rồi, tựa vào cửa sổ xe từ từ nhắm mắt lại, nhưng cũng còn đủ sức cạnh khoé với anh, “Không nói anh biết.” Phát âm từng chữ mơ hồ, như đang ngậm kẹo trong miệng.

Anh hít sâu một hơi, “Rốt cục là ở đâu?”

Cô cười lém lỉnh, tỏ vẻ ngốc nghếch, “Anh đoán đi.”

Một cô gái uống say, dĩ nhiên là nói chuyện cũng không được bình thường, An Thành đau đầu không thôi, chỉ phải khởi động xe, chạy thẳng về nhà mình.

Lúc đến nhà, cô đã ngủ gật trên xe. Anh ôm cô vào trong phòng khách, sắp xếp mọi thứ xong xuôi thì cũng đã nửa đêm. Cô ngủ rất ngon giấc, cả người co lại như con tôm nhỏ, khoé mi vẫn còn vệt nước mắt chưa khô. Trong lúc ngủ mơ cô lẩm bẩm gì đó, anh không nghe rành mạch nhưng loáng thoáng là “Anh đừng đi”, khiến anh ngao ngán thở dài, ngồi ở bên giường cùng cô một lúc lâu.

Sáng hôm sau An Thành thức dậy phát hiện Hân Nhan đã đi rồi. Căn phòng cô ngủ không hề vương một hạt bụi, như thể đêm qua trong căn phòng này chưa hề có sự hiện diện của cô.

An Thành bỗng cảm tức cô gái này vô cùng. Làm sao mà không cảm tức cho được, anh có lòng tốt đưa cô về đây, thế mà cô chẳng hề nói năng tiếng nào đã bỏ đi, cả con mèo bị lạc đường được đem về nuôi còn biết báo ơn nữa là. Đến lúc anh ra khỏi phòng, phát hiện trên bàn cơm có để một nồi cháo, bên cạnh còn có một tờ giấy:

Anh An, cảm ơn anh. Lục Hân Nhan.

Nỗi tức tối của anh cũng biến đi đâu hết.

*** Noi Gương Lôi Phong:

Các bạn có thể đọc thông tin về ông ở trang này

Lôi Phong là một người lính, người TQ thường hay bảo noi gương Lôi Phong bởi vì ông ấy nổi tiếng việc tận tụy chăm sóc người khác dù rằng ông và những người đó không hề quen biết, không hề ruột rà.

Trích: “Lúc đương thời, Chủ tịch Trung Quốc Mao Trạch Đông đã tuyên dương anh lính Lôi Phong làm điển hình tiên tiến vì tấm gương tận tụy, từ những việc nhỏ như việc giặt quần phục cho đồng đội hay quyền góp tiền lương cho người khó khăn.” – Báo VietnamPlus

3. Chương 3: Hoa Cẩm Chương Màu Hồng

An Thành sau này có gọi điện thoại cho Cao Tuấn, “Cậu có bao giờ gặp một cô gái khóc rất thảm thiết nhưng cậu lại chẳng thấy phiền hà gì cả?”

Không biết những lời này của anh có ẩn chứa huyền cơ gì không, mà Cao Tuấn ở bên kia điện thoại cứ cười mãi, An Thành thiết chút nữa không kiên nhẫn dập máy, lúc đó mới nghe cậu ta trả lời, “Cậu bị gì thế? Trước kia lúc cậu chia tay với mấy cô gái đó, họ la khóc thảm thiết, không phải cậu thấy chương mắt lắm sao. Tôi cũng không cảm thấy phiền, tôi đây thật đau lòng thay các cô ấy.”

An Thành nhớ đến khuôn mặt khóc như mưa của Hân Nhan, có chút phiền não, “Gì mà tôi bị làm sao, người ta cũng có phải khóc vì tôi đâu.”

Cao Tuấn nghe xong càng thêm hào hứng, biết rõ chắc chắn có chuyện gì đó mờ ám, vội tra hỏi, “Chuyện gì thế hả, nói cho tôi nghe thử xem.”

An Thành không nói hai lời liền cúp điện thoại.

Sau đó lại gọi cho Thiếu Phi, quanh đi quẩn lại, nói tới nói lui cũng mấy chuyện nhàm chán không liên quan, cuối cùng thờ ơ hỏi cậu ta cách liên lạc với Lục Hân Nhan.

Thằng nhóc con lại đã kích anh, “Chi thế, anh, em nhớ hình như anh đâu bao giờ đụng tới bạn em?”

An Thành chẳng muốn lăm điều với cậu ta, “Em cho hay là không cho.”

Thiếu Phi nở nụ cười, “Em cúp điện thoại rồi nhắn tin cho anh. Nhưng mà, Hân Nhan là bạn em, cho em nhiều chuyện cũng được, nhưng em muốn nói với anh hai câu này. Cô ấy không giống bất kì cô gái khác, không kham nổi anh đâu, cũng không chịu được tổn thương. Anh hãy buông tha cho cô ấy đi.”

Thiếu Phi rất ít khi dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện với anh, trong trí nhớ của anh, chỉ có cái lần muốn mở tiệm chụp hình, em họ anh mới như thế. Xem ra Lục Hân Nhan có địa vị tương đối quan trọng trong lòng Thiếu Phi, cậu ta giống như con chim vượn cánh bảo vệ Lục Hân Nhan, còn An Thành ngược lại chính là con mãnh thú hung ác.

Nhưng mà trong lòng An Thành cũng cảm thấy rất oan ức, anh bắt quá chỉ muốn cách liên lạc mà thôi, không muốn chơi đùa gì cả, cũng không muốn tổn thương ai. Ngay cả anh muốn làm gì, bản thân anh cũng không biết rõ.

Số điện thoại có thì đã có, lòng tính tới tính lui tìm hết cơ này đến cơ nọ, thế mà đến lúc bấm số thì lại do dự. Đợi đến khi quyết tâm hùng hục, dĩ nhiên cũng đã là một tuần sau.

Bấm nút gọi đi, chính anh không hiểu sao mình lại cười tủm tỉm, thật sự là bị trúng tà rồi.

“Alo, xin chào.” Điện thoại đã thông, giọng nói ngang ngang của cô truyền tới, lần này anh nghe lại cảm thấy rất thoải mái.

“Tôi là An Thành.”

Cô hiển nhiên là kinh ngạc, “Anh An?” Im lặng một lúc, giọng cô vô thức lên cao, “Thiếu Phi xảy ra chuyện gì sao?”

Cô nghĩ An Thành gọi điện chắc hẳn là vì Thiếu Phi. Nghĩ thế cũng phải, cô cho rằng An Thành sẽ tìm cô cũng chỉ bởi vì Thiếu Phi.

An Thành nhất thời nghẹn lời. Mấy lời nói phong độ nho nhã nhẹ nhàng muốn mời người đẹp cùng đi ăn tối bị câu hỏi của cô làm nghẹn họng, còn muốn mở miệng nói nhưng lại thấy không phù hợp.

Anh đành phóng lao thì theo lao, dựa vào lời cô mà đáp, “Cô Lục, về chuyện của Thiếu Phi, có một số chuyện tôi cần gặp cô để nói. Buổi tối cô có rảnh không?”

Cô lập tức đồng ý ngay.

Người khác đều đánh giá An Thành là “người khiêm tốn, đa cảm”. Còn đối với cách nhìn của Hân Nhan, anh biến thái thì khỏi nói, nhưng tuyệt đối là người bệnh tâm thần.

Hai người lần đầu cùng nhau ăn cơm, An Thành dùng Thiếu Phi làm có lẽ gạt cô, Hân Nhan đến nay vẫn canh cánh trong lòng. Cô thật đã cho rằng Thiếu Phi xảy ra chuyện thiệt, dù sao cô cũng biết chút ít chuyện trong nhà của Thiếu Phi, huống chi những năm này Thiếu Phi giúp cô rất nhiều, nếu cậu ta có xảy ra chuyện gì, bất luận thế nào cô cũng sẽ giúp đỡ. Bởi vì lo lắng, lòng cô thấp thỏm không yên.

Sau khi tan ca vội vàng chạy đến nhà hàng, thấy An Thành ăn mặc tươm tất ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt thông dong bình tĩnh.

Vừa ngồi xuống, cô đã hỏi ngay, “Anh An, Thiếu Phi xảy ra chuyện gì rồi hả?”

Anh cười đưa menu cho cô, “Cô Lục, gọi đồ ăn trước đi.”

Không thể không nói, nụ cười của anh rất đẹp, rất cởi mở, giống như cậu thanh niên mới trạc hai mươi tuổi, trên người hào quang chói lóa, khiến lòng người ấm áp.

Gọi đồ ăn xong, cô lại hỏi tiếp chuyện của Thiếu Phi.

Anh cười, gượng gạo nói, “Cô đúng thật là cố chấp.” Đôi mắt đen bóng nhìn thẳng cô, biểu lộ rất thần nhiên, “Thiếu Phi không có việc gì, là tôi muốn cùng cô ăn cơm mà thôi.”

“Anh...” Cô tức giận muốn chết.

Cầm túi xách muốn rời khỏi, lại bị anh bắt lấy tay, nét mặt anh hơi khó coi, “Ngày đó cô ới hết lên người tôi, tôi còn công cô trên lưng vào thang máy, cô la ó om sòm, rồi lại không nói không rằng biến mất. Tôi còn chưa tính chuyện cô không mời tôi ăn cơm nói cảm ơn, chẳng lẽ ăn bữa cơm với tôi cũng thiệt thòi cho cô lắm sao?”

Một tràng lời nói khiến Hân Nhan á khẩu không trả lời được. Hôm đó sáng sớm phát hiện mình tỉnh lại ở một nơi xa lạ, mới nhớ đến bản thân uống rượu say, đương nhiên cũng đã làm ra không ít trò hề, cô cảm thấy mặt mặt vô cùng, hận không thể tức tốc ra khỏi chỗ đó. Trong lòng thầm tính nầu nỗi chao xem như là lời cảm ơn, mai mốt gặp lại cũng coi như không thấy, dù sao hai người cũng không quen biết, cô thật sự không muốn chịu ơn người kia. Hân Nhan mong muốn đem chuyện đó như băng đen thần kỳ lau một cái là sạch ngay, vậy thì làm sao còn dám liên lạc để cảm ơn anh chứ?

Anh cười, nụ cười rất hào hoa, “Cô Lục, mời cô ăn cơm cũng phải đạo thôi, Thiếu Phi là em họ thân nhất của tôi, nó đã thích cô như vậy, là anh em với nhau tôi cũng phải quan tâm cô một chút.” Nói xong mấy lời này, anh thầm khinh bỉ bản thân mình, An Thành à An Thành, mày chừng nào lại biến thành một kẻ tiểu nhân hèn hạ thế này, vì muốn tiếp cận một cô gái, năm lần bảy lượt lấy em họ mình ra làm cái cớ. Thế nhưng mà cũng hết cách rồi, anh thật sự không kiếm được lý do nào tốt hơn. Nếu như dùng cách đeo đuổi những bạn gái trước kia, gọng gàng dứt khoát nói họ: “tôi có hứng thú với cô”, ly nước bên kia của cô chắc chắn anh sẽ hứng hết. Cô không hề giống những người khác, anh cũng không muốn đối xử với cô giống như kẻ khác.

Hân Nhan thề thốt phủ nhận, “Không phải, anh An, anh hiểu lầm rồi, tôi và Thiếu Phi chỉ là bạn bè mà thôi.”

Anh giả bộ ngạc nhiên, “Ồ? Là tôi hiểu lầm rồi sao? Vậy bữa cơm này coi như lời xin lỗi, cô Lục không cần tiếc tiền thay tôi đâu.”

Rốt cục mới thấy cô nở nụ cười, lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu, hàm răng trắng, đôi mắt sáng long lanh, rất là chói mắt, “Gọi cô Lục nghe xa lạ quá, anh An, anh gọi tôi Hân Nhan là được rồi.”

Anh cũng không khách sáo tiến thêm một bước, “Được, tôi cũng hy vọng cô gọi thẳng tên tôi, An Thành.”

“Được.”

Bầu không khí rất hoà thuận. Anh không vội, từ tốn cắt miếng thịt bò cà ri, ngược lại còn rất thích cảm giác này, mong nó cứ kéo dài mãi. Anh đã nhiều năm không màng đến tình yêu, không phải là không muốn, mà là tìm không thấy cảm giác rung động như xưa. Hai mươi tám tuổi, sự nghiệp lên như điều gặp gió, thế mà tình trường lại lặn lội. Sự xuất hiện của Hân Nhan vừa vụn vặt vào khoảng trống ấy, tuy không biết sự xuất hiện của cô tốt đến dường nào, nhưng cô xuất hiện rất đúng lúc, như thể nắng hạn gặp mưa rào, vô cùng quý báu.

Dùng bữa xong, Hân Nhan đứng trước cửa nhà hàng đợi An Thành lái xe đến.

Một cô bé khoảng chừng mười tám mười chín tuổi ôm một bó hoa hoa cẩm chướng to đi đến trước mặt Hân Nhan, hỏi, “Chị ơi, mua hoa tặng mẹ đi.”

Hân Nhan lúc này mới nhớ đến ngày mai là Ngày của Mẹ.

Bó hoa cẩm chướng màu hồng toả hương thơm ngát, trông rất đẹp.

Hân Nhan nhìn bó hoa trắng trắng, cô bé bán hoa dè dặt gọi, “Chị ơi?”

Cô định thần lại, lắc tay, mỉm cười nói với cô bé bán hoa, “Cảm ơn, chị không mua.”

Nụ cười của cô bé ấy rất yên bình, như đoá hoa cẩm chướng màu hồng trước mặt vậy, dù không phải quá bắt mắt, nhưng rất trẻ trung tươi tắn. Chỉ là vẻ mặt có chút buồn bã.

Cô bé bán hoa thất vọng, quay người rời đi.

“Đợi một chút, anh mua một bông.”

Giọng nói trầm ổn của An Thành vang lên phía sau.

Hân Nhan kinh ngạc quay người.

An Thành đi đến bên cô, ánh mắt vui vẻ ảm áp, móc tiền ra trả, “Bao nhiêu một bông?”

Sau khi lên xe, An Thành bỗng nhiên đưa đoá hoa cẩm chướng đến trước mặt Hân Nhan, cười nói, “Tặng cho cô.”

Hân Nhan kinh ngạc, “Cho tôi? Sao anh không tặng ẹ anh?”

An Thành không màng đến câu hỏi của cô, đáp lại, “Mẹ tôi không thích mấy thứ này, bà chỉ thích trồng hoa thôi, ghét nhất là những đoá hoa rất đẹp lại bị người ta cắt đem bán. Nay thấy cô bé bán hoa đó ủ rũ, nên tôi mới mua, thôi thì tặng cô vậy.”

Hân Nhan run sợ một giây, sau đó cười, nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn.”

Đưa tay nhận đoá hoa, cô cũng không ngại nhận đoá hoa cắm chướng vốn là dành cho người Mẹ.

An Thành nhìn gương mặt tươi cười của cô, anh ngỡ người một giây. Anh đúng là bị quỷ ám mà, nhìn thấy cô khóc thì anh đau, thấy cô cười anh cũng đau lòng. Có lẽ thật sự trên đời này có một vật là khắc tinh của vật kia, ông Trời đã đưa cô đến “khắc chế” anh. Đối với sự khắc chế này, anh không biết cô có phải là cô gái mà anh yêu chân thành cả đời hay không, nhưng anh biết rõ cô chính là người mà anh khao khát muốn có.

Vì vậy anh liền thốt lên, “Hân Nhan, đến sống với anh đi.”

Cô sững sờ, “Cái gì?”

Anh phát hiện lúc này mình lỗ mãng quá, nhưng nói cũng nói rồi, chẳng thể nào hồi lại, anh chỉ có thể tiếp tục lấp liếm, “Em xem, chúng ta đều là người độc thân...”

Từ trước đến nay một người có tài ăn nói như anh lại ngập ngừng trước mặt cô, bỗng nhiên anh cảm thấy mình chưa bao giờ có thất bại như lúc này.

Hân Nhan nhìn anh với ánh mắt không thể nào tin được cả nửa buổi, bầu không khí như tách trà nóng đã nguội lạnh, cuối cùng cô hờ hững nói, “Anh An, tôi tự mình đón xe về nhà, anh không cần đưa tôi về đâu.”

Nói rồi cô đẩy cửa xuống xe. Không khí lạnh lẽo bên ngoài len lỏi vào xe, khiến cả người anh nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Cố gắng cả một buổi tối, kết quả cô vẫn dùng giọng điệu hờ hững đó gọi anh là “anh An”.

Cúi đầu ngẫm nghĩ, lại phát hiện đoá hoa cắm chướng lúc này đã bị cô mang đi.

4. Chương 4: Ai Đầy Đoạ Ai

“An Thành, anh mở cửa ra, đưa túi cho tôi.”

Hân Nhan gõ vài cái lên cửa, An Thành ngoảnh mặt làm ngơ, hờn dỗi đi vào phòng ngủ của mình.

Tiếng đập cửa thùng thùng lại vang lên, sau đó thì chấm dứt, bên ngoài cũng không còn tiếng động nào.

Mở TV lên, chương trình biểu diễn chào mừng năm mới rộn ràng, vô cùng nhộn nhịp. Anh cảm thấy rất chán chường, chẳng có tí hứng thú nào, cứ đổi đài liên tục, cuối cùng dừng ở kênh đang chiếu phim truyền hình, bộ phim đang chiếu một đôi nam nữ tình cảm nồng nàn tha thiết. Anh nhìn chăm chăm vào nữ diễn viên chính, dịu dàng như làn nước, nụ cười hay một cái nhún nhảy mặt cũng đẹp rạng ngời. Anh bất giác nhớ đến cô gái bị anh nhốt ngoài cửa, sao mà cứ thích làm người ta bực tức, cũng chẳng dịu dàng, cũng chẳng nồng nàn gì cả, y như ly nước trắng không mùi không vị. Lại còn hỏi anh, ‘Đừng nói với tôi là bất cứ người phụ nữ nào đã lên giường với anh rồi thì anh cũng rủ rê họ về nhà sống chung đó nha?’, mấy lời này càng khiến anh thêm ám ức, vậy mà cô lại thẳng thừng nói ra như thế.

Tuy nhiên, qua vài phút đồng hồ, anh không giận nổi nữa, bắt đầu nhớ cô, nhớ cô điên cuồng, vô cùng nhớ. Ngày hôm qua giả bệnh gạt cô đến thăm mình, rốt cục cô đã đến, còn phát hiện anh vẫn mạnh khỏe bơi trong hồ bơi, về mặt cô lúc ấy hiện rành rành 5 chữ “tôi muốn đánh chết anh”. Thế nhưng cô không hề nổi giận với anh, cũng chẳng thay đổi sắc mặt, chỉ lờ anh một cái, rồi xoay người rời đi. An Thành trôi lên mặt nước, tay bắt được mắt cá chân Hân Nhan, kéo cô xuống hồ. Cô không biết bơi, tay chân vẫy đạp lung tung, động tác đã ngô nghê lại thêm buồn cười. Anh bỗng dưng nhún cô xuống nước, kim lòng không được mà hôn cô. Vừa bị kéo xuống nước, vừa bị hôn nồng nhiệt, cô không thể thở, chỉ có thể mở miệng của mình để phối hợp với anh, và buộc phải chấp nhận không khí từ miệng anh.

Lưu luyến rời khỏi môi cô, Hân Nhan nằm trên ngực anh, miệng thở phì phò, cũng chẳng còn sức lực đâu mà chống cự lại anh. Anh ôm cô lên bờ, cô mắng, “An Thành, anh đúng là đồ tâm thần.” Anh nở nụ cười, xem như cam chịu. Cầm khăn choàng lên người cô, sau đó ôm cô vào phòng khách.

Anh tìm quần áo sạch để cô thay ra, Hân Nhan nhìn thấy là quần áo của con gái, liếc anh một cái, chẳng nói năng gì, cầm quần áo đi vào phòng tắm. Anh cũng không có giải thích đó là quần áo của chị Đường.

Thay đồ xong, tóc cô vẫn còn ướt sũng, không thể nói là rất gợi cảm, nhưng cũng khiến cho cổ họng anh khát khô.

Cô muốn đi, cầm túi xách lên thì nó lại đầy nước, vừa rồi cả người lẫn túi bị anh kéo xuống nước, cô tức đến nghiến răng. Lấy từng món trong túi ra, nào là túi tiền, chìa khoá, điện thoại. Cô bấm điện thoại coi thử xem sao, phát hiện điện thoại tắt ngúm, màn hình đen kịt, không hề có tí phản ứng nào.

Anh thế mà lại rất vui sướng, “Hư rồi à?”

Hân Nhan trừng mắt nhìn anh.

Anh còn nói, “Đáng đời em.” Trước đó không lâu anh đưa cho cô một cái điện thoại, kết quả cô chẳng hề nhận, mà còn đem trả lại anh, khiến anh hờn giận một thời gian dài.

Cô phớt lờ, không thèm để ý đến anh.

An Thành vì thế lập tức đứng dậy, cầm lấy cái hộp đưa cho cô, “Cũng may anh không có ném bỏ. Cầm đi, không phải quà tặng em đâu. Làm hư điện thoại của em, xem như bồi thường lại cho em vậy.”

Thật ra anh chỉ sợ cô vụng về mình, nói rằng, tôi không muốn cái này, cái tôi muốn là điện thoại của tôi kìa. Thế thì lúc đó anh thật sự phải bó tay rồi. Vậy mà lần này cô không hề cự tuyệt, còn vươn tay cầm lấy. Anh giật mình, chợt nghĩ, sau này muốn cho cô gì đó, chắc phải làm hư đồ của cô trước mới được.

Đợi Hân Nhan mở máy, An Thành giục lấy, lưu số điện thoại của mình vào. Trong danh bạ chỉ có duy nhất số điện thoại của anh, xếp đầu tiên trong danh bạ, việc lừa mình dối người thế này lại khiến anh rất phần khởi.

Cô ôm túi xách ướt đầm định rời khỏi, anh lại lấy ra một chai rượu đỏ, nói, “Khoan đi đã, hôm nay sinh nhật của anh, uống với anh đi.”

Giọng nói anh nhẹ nhàng, không hề bắt buộc, cũng không có ra lệnh, nghe như một anh chàng cô đơn nài nỉ cô ở lại.

Cô quay đầu nhìn anh, thấy anh cười chân thành tha thiết, hai mắt còn đượm buồn, thế là cô đã mềm lòng. Nhưng rồi bỗng dưng tỉnh táo lại, “Tôi không tin, đưa chứng minh thư cho tôi xem.” Anh đã có thể giả bệnh gạt cô đến đây, cũng nhất định có thể giả bộ sinh nhật gạt cô ở lại.

Anh mỉm cười, “Bộ em tưởng anh là người viết câu chuyện ‘Chú bé chăn cừu’ sao.” Nhưng vẫn lấy chứng minh thư đưa cho cô xem, phía trên còn viết rõ ràng ngày sinh là 30 tháng 12. Cách năm mới chỉ có một ngày.

***Chú bé chăn cừu: chuyện về một chú bé chăn cừu rất nghịch ngợm và hay nói dối.

Hân Nhan đưa lại, cầm ly rượu đỏ chúc mừng anh, “An thiếu gia, sinh nhật vui vẻ.” 29 tuổi, đây là độ tuổi của sự chín chắn.

An Thành cụng ly với Hân Nhan, nhưng lại không uống, ung dung nhìn cô, “Quà sinh nhật đâu?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của anh, không có chuẩn bị gì cả. Ngày mai đưa cho anh được không?”

Anh đáp, “Được thì được, nhưng là tại em không thèm quan tâm anh, ngay cả sinh nhật của anh cũng không biết, phạt uống ba ly.”

Cô lắc đầu, “Tôi không biết uống rượu.”

Anh nhướn đôi mày đẹp của mình lên, trả lời, “Em uống hết ba ly rượu, anh sẽ để em đi.”

Cô tưởng là thật, ngẩng đầu một hơi uống sạch. Nhìn bộ dạng không thể chờ đợi phải ra khỏi đây bằng được của cô, trong lòng anh tấm tức, nhưng chẳng hề biểu lộ ra mặt. Sau khi uống rượu xong, mặt cô đỏ lên, ánh mắt lim dim trong men rượu ngà ngà, khiến lòng người dễ mê. Anh lại không nỡ để cô đi, không tự chủ được cúi đầu hôn môi cô đắm đuối, cô bắt đầu giãy dụa, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, không biết là tại say rượu, hay là do anh hôn quá cuồng nhiệt. Đặt cô trên ghế sofa, anh mê hoặc nói lấy, “Anh hiện giờ rất muốn quà sinh nhật, Hân Nhan, anh muốn em.” Hơi thở mị hoặc phả từng hơi vào khuôn mặt đỏ lên vì men rượu, từng hơi thở như ngọn lửa thiêu đốt.

Quan hệ lúc đó của cô và anh có thể nói là hề gần nhau thì cãi nhau như chó với mèo. Anh tuy nhiên thường xuyên lợi dụng thời cơ mà hôn trộm cô, nhưng lại chưa hề được voi đòi tiên.

Hân Nhan vùng vẫy, “An Thành, không thể...”

An Thành cúi người xuống hôn, bưng kín những lời cô nói. Men tình pha lẫn men rượu, ăn mòn lý trí, ngọn lửa tưởng chừng nhen nhóm khi này đã bùng lên dữ dội, thiêu đốt người ta thành tro bụi.

Rốt cục vẫn bị cuốn vào ngọn lửa hừng hực cháy.

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh chưa từng nhìn thấy qua khuôn mặt sưng sốt của cô như lúc sáng, hấp ta hấp tấp mặc lại quần áo của chính mình, bộ dạng muốn trốn anh như trốn chủ nợ. Anh vừa thấy nực cười, vừa không cam lòng, lập tức kéo tay cô, gặng hỏi, “Cũng đã như vậy rồi, em còn trốn cái gì nữa?”

Cô nhìn gương mặt điển trai kia, lòng càng thêm bối rối, gần như là nài nỉ anh, “An Thành, xin anh, hãy quên đi. Anh đi tìm cô gái khác đi, hãy tha cho tôi.”

Anh lúc đầu ngớ người, sau đó lại nổi cơn tam bành. Vì thế để cho cô đi, trở lại phòng khách phát hiện túi xách của rơi phía dưới, anh bực dọc đá nó sang một bên.

Buổi chiều hẹn một đám bạn mừng năm mới, đương nhiên là không thể thiếu người đẹp bầu bạn rồi. Cô không phải kêu anh đi tìm cô gái khác hay sao, anh sẽ làm theo như cô muốn. Nhận được điện thoại cô gọi tới, một lần rồi lại một lần, anh hăm hực chẳng thèm bắt máy.

Nửa năm qua, anh và cô đều cứ như vậy, cô chọc giận anh, anh nổi điên lên, thậm chí thề không thèm đoái hoài đến cô nữa, nhưng kết quả thì chính anh lại là người đầu hàng đi tìm cô trước.

Hôm nay thì ngược lại, chính cô đã đến tìm anh.

Cô bị anh nhốt bên ngoài, túi tiền lẫn chìa khoá cũng để quên trong nhà anh, không còn chỗ nào để mà đi nữa.

Thở dài, An Thành mang túi xách của cô ra ngoài tìm cô.

Nếu cô còn ở gần đây, anh sẽ dắt cô về nhà, bất luận cô chọc anh giận đến cỡ nào, anh đều chịu đựng được, nói hết tất cả suy nghĩ lòng mình với cô, thật ra anh cũng luôn khao khát được sống chung với cô. Nếu có người nói “An Thành, anh dễ thiện quá” cũng được, ai bảo ông Trời cố ý phái một cô gái đến khiến anh chết cũng không được, sống cũng không xong làm chi.

Tuy nhiên, tìm một vòng bên ngoài lại chẳng thấy cô đâu cả. Gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Trong lòng anh hơi thất vọng, nếu cô chịu nhường nhịn, hai người cũng không cãi nhau ầm ĩ rồi lại cương với nhau như thế. Nhưng người chịu thua đến bây giờ vẫn là anh, cô luôn tỏ ra đứng đưng với anh, hoàn toàn không để anh vào mắt.

Trong cái rét như cắt, cảnh vật đã tiêu điều lại càng thêm xác xơ. Qua đêm giao thừa, vào đúng ngày sinh nhật 29 tuổi của mình, thế mà anh chẳng hề có tí vui vẻ nào. Lòng thầm mong cô sẽ xuất hiện trước mặt anh, bởi cô chẳng còn nơi nào để đi. Một lúc sau, anh lại cảm thấy bản thân mình quá nhiều chuyện, Lục Hân Nhan từ trước đến nay không có anh vẫn sống nhàn rằng đó thôi, anh cũng không phải không có cô là không sống nổi.

Sáng sớm hôm sau, An Thành nằm trên giường gọi điện thoại cho Hân Nhan, vẫn tắt máy.

Lúc ra ngoài chạy bộ buổi sáng, chạy đến chòi nghỉ mát trong vườn hoa ở cư xá, bỗng nhiên anh phát hiện một bóng người quen thuộc.

Anh dừng chân, nhìn chằm chằm vào cái người đang gục đầu ngủ trên bàn đá, ánh mắt hận không thể phun ra lửa. Lục Hân Nhan, cái cô gái này, đến cùng còn có bao nhiêu phương pháp đầy đoạ anh khiến anh không thể sống nổi đây. Trời lạnh đến cắt da cắt thịt, cô thà rằng ở chỗ này ngủ cả buổi tối, cũng không chịu mềm mỏng nói năng nhỏ nhẹ với anh. Cô đang đầy đoạ chính bản thân mình hay là đang đầy đoạ anh đây hả?

An Thành giận đến nghiêng răng nghe ken két, tức đến nỗi hận không thể có bộ răng sói gặm sạch sẽ cô gái đang nằm ngủ ngon lành đằng kia.

Bước tới phía trước, lay cô tỉnh, anh quát, “Lục Hân Nhan, em bị bại não rồi đúng không?”

Cô mở mắt nhập nhèm nhìn anh, nhất thời vẫn không thể tỉnh ngủ.

Anh sờ vào tay cô, bàn tay lạnh như băng, vội vàng bông cô lên, đi về nhà mình.

Hân Nhan tỉnh lại, ngơ ngậy, “An Thành, anh thả tôi xuống.”

Về mặt anh tái nhợt, giọng cũng chưa từng lạnh lùng như lúc này, “Anh hiện giờ hận không thể lập tức bóp chết em, bởi vậy tốt nhất em đừng có châm dầu vô lửa.”

Cô hiếm khi lại chịu ngậm miệng. Dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh, từng nhịp từng nhịp đập rất mạnh mẽ, cơ thể vốn lạnh như băng dần dần ấm lên.

Trở về nhà, anh bông cô vào ngay phòng tắm, đặt cô vào bồn tắm, nói, “Em tắm nước nóng trước đi.”

Nói xong, anh quay người đi ra ngoài tìm thuốc cảm, pha một ly trà gừng. Chính mình thì uống một ly nước lạnh, hờn giận trong lòng nhờ thế cũng được kìm nén xuống.

Cả nửa ngày không thấy cô ra, anh lại đi đến phòng tắm, gõ cửa và gọi to, “Hân Nhan.”

Không thấy ai trả lời, anh lại nói, “Anh vào đó.”

Vẫn không có ai trả lời, anh vội vàng đẩy cửa đi vào, phát hiện cô ngủ gật trong bồn tắm, cả quần áo cũng chưa thay ra.

An Thành thở dài, lay cô tỉnh dậy, giọng điệu vô cùng dịu dàng, “Em tắm đi rồi ngủ tiếp, nếu không em sẽ bị cảm đấy.”

Cô giấy dựa muốn đứng lên, “Tôi phải đi làm.”

Anh kéo tay cô lại, giọng trở nên lạnh tanh, “Em đã ra nông nổi này còn đi làm cái quái gì nữa hả, anh xin nghỉ cho em!” Thấy cô còn muốn phản kháng, anh trợn mắt, “Sao hả, hay là em muốn anh tắm cho em?”

Cô lúc này không gây gổ với anh nữa, trừng mắt gắt gỏng, “Anh đi ra ngoài.”

Đợi cô tắm rửa xong xuôi, anh bắt cô phải uống thuốc và trà gừng. Thấy cô không có bị sốt, anh mới thở phào nhẹ nhõm, nói với cô, “Anh sẽ xin phép cho em nghỉ, em ở đây ngủ đi. Anh còn phải đi làm, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.”

Hân Nhan xoay người tìm túi xách của mình, cầm lên, thản nhiên nói, “Không cần, tôi về nhà tôi.”

Trong chớp mắt, An Thành có thể nghe được từng mạch máu trong người mình sôi sục, nổ tung đom đóp.

Cuối cùng, anh tịch thu điện thoại di động của cô và cả túi xách, cưỡng ép cô vào phòng rồi khoá lại, giam giữ người tự do bất hợp pháp.

Lúc làm việc, An Thành vẫn không yên lòng với Hân Nhan, nhưng anh lát nữa lại phải tham dự một hội nghị quan trọng, không thể nào bỏ được, đành phải gọi Thiếu Phi, kêu Thiếu Phi đến nhà anh xem Hân Nhan sao rồi.

“Anh khoá cô ấy ở trong phòng, chìa khoá ở trên bàn trà.”

Thiếu Phi cười nói, “Anh à, khẩu vị anh cũng nặng thật đấy, còn dám giam người phi pháp nữa hả?”

Anh hằm hừ, cãi lại, “Nếu không phải có pháp luật, anh nhất định sẽ khoá cô ấy bên mình suốt cả đời, ai kêu cô ấy tối ngày khiến anh nổi điên làm gì.” Cúp điện thoại, anh tiu nghỉu vì ba chữ ‘suốt cả đời’ vừa thốt ra.

Đang họp thì Thiếu Phi gọi tới, trong những trường hợp này, anh thường sẽ cúp máy không nhận bất cứ cuộc gọi nào, có thể lòng An Thành vẫn hằng mong nhớ Hân Nhan, kìm lòng không đặt bất máy lên.

Giọng nói Thiếu Phi hơi hoảng loạn, “Anh, Hân Nhan sốt đến mê man, em đã đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Lòng An Thành lúc ấy thất lại, cũng may là kêu Thiếu Phi đến xem cô thế nào, bằng không thì hậu quả... Anh thật sự không tưởng tượng nổi hậu quả sẽ xảy ra, tức thì hỏi, “Giờ thế nào rồi?”

“Đang truyền nước biển, vẫn chưa tỉnh lại nữa.”

“Em ở đó trông chừng cô ấy, anh lập tức tới ngay.” Động tác anh rất nhanh, vừa nói thì người đã đi ra khỏi cửa.

“Anh...” Thiếu Phi đột nhiên gọi anh, ập a ập ứng.

Anh bấm nút thang máy, “Còn chuyện gì sao?”

Thiếu Phi nói, “Anh có biết một người tên Cẩn Niên không? Nãy Hân Nhan nắm tay em, cứ gọi mãi cái tên này.”

Sau khi Thiếu Phi tốt nghiệp rồi đến thành phố B, thì Kha Cẩn Niên mới bước vào cuộc sống của Hân Nhan, là chuyện xảy ra sau đó, cho nên cậu ta không biết chút nào.

Cửa thang máy dừng ở trước mặt đã mở ra, thành linh An Thành cảm giác ngực mình đau thất lại như bị cột chặt bởi sợi giây vô hình, máu chảy trong động mạch ngừng lại, ruột anh như bị ai cắt xén thành từng khúc nhỏ.

5. Chương 5: Ác Mộng Lặp Lại

Trong cơn mê man, Hân Nhan cảm giác có bàn tay vuốt mặt mình, ân cần chu đáo, dường như sợ làm cô thức giấc. Còn có tiếng thở dài quanh quẩn bên tai, như sương như khói. Nhưng cả người cô mỗi một đau nhức, giống như đang ngồi trên đồng lửa, cô có cảm giác như bản thân bị đẩy xuống địa ngục cùng Kha Cẩn Niên, chịu đủ mọi dày vò. Vì thế, cô khóc lóc gọi tên ‘Cẩn Niên’, miệng không ngừng la đau, la khó chịu. Mãi cho đến khi bàn tay ấy lau đi nước mắt của cô, dùng giọng nói ầm ập quen thuộc thủ thỉ nói bên tai trấn an cô, ‘Tốt rồi, không đau, có anh ở đây’ thì cô mới yên ổn trở lại. Muốn tìm xem giọng nói là của ai, thế những nghĩ mãi vẫn không ra.

Khi tỉnh lại, trời đã chạng vạng tối. Mở mắt ra, mọi thứ xung quanh đều lạ lẫm, và trống không. Cô tưởng rằng đang nằm mơ, lúc thấy tay mình cầm kim truyền nước biển, thì mới biết mình đang ở trong bệnh viện.

Tình cảnh rất đỗi quen thuộc. Một năm trước, cô cũng tỉnh lại thế này, biết mình bị gãy xương đùi, và 3 cái xương sườn. Cô hỏi y tá rằng em mình đâu, bây giờ thế nào rồi, về mặt y tá nặng trĩu nói, “Cô Lục, em gái cô đã qua đời, mong cô đừng quá đau buồn.” Mẹ cô đến thăm cô một lần, nhưng lại ném đồ vào người cô, khóc lóc mắng nhiếc, “Mày tại sao không chết đi, là mày hại chết Hân Duyệt, người đáng chết phải là mày mới phải.” Còn Cẩn Niên thì cầm chặt tay cô không buông, nói, “Hân Nhan, đừng quá đau lòng, em còn có anh, anh sẽ ở bên cạnh em.”

Nghĩ đến đây, Hân Nhan nhắm mắt lại, muốn cơn ác mộng này tan biến đi, toàn thân cô lạnh lẽo như băng, như thể có ma quỷ đeo bám trên người cô.

An Thành nói chuyện điện thoại xong, đẩy cửa đi vào phòng, thấy cô đã tỉnh, liền bước tới, nắm lấy tay cô, vồn vã hỏi, “Em tỉnh rồi à? Có muốn ăn gì không?”

Cô như chạm phải điện rút tay về ngay lập tức, đến lúc nhận ra là An Thành, cô mới tỉnh táo đôi chút, cả người căng thẳng cũng bình tĩnh lại. Cô nhất thời không thể trở về thực tại, nhìn nhầm anh là Cẩn Niên.

An Thành nào nề, nhưng nghĩ đến cô đang bệnh, không đành lòng nổi giận với cô, vẫn nhỏ nhẹ hỏi, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Cô lắc đầu.

Anh đỡ cô nằm xuống, “Vậy thì ngủ tiếp đi.”

Cô bỗng dừng nắm lấy tay anh, thân thể anh thoáng sững sờ.

“Anh đừng đi.” Cô nhìn anh, ánh mắt yếu đuối và cầu khẩn, “Ở lại với tôi đi...”

Cô cần anh... nhưng lại là khi cô nhớ đến một người đàn ông khác. An Thành xót xa, nhưng vẫn cười đáp, “Anh không đi, em ngủ đi.”

Cúi người, anh nhẹ hôn lên trán của cô.

Sau khi đổ bệnh, Hân Nhan đi làm lạ cũng đã là ba ngày sau. Các đồng nghiệp ân cần hỏi thăm khiến cô rất cảm động. Tô Văn còn không quên chọc ghẹo cô, “Mấy ngày nay cô không đi làm, người đau khổ nhất chính là tổng biên tập Lưu của chúng ta, tương tự vô bờ bến, hận không thể lập tức bệnh nằm một chỗ cùng cô đó.”

Cô nhéo một cái vào tay Tô Văn, “Cô đừng nói lung tung, tôi và anh ta không có gì hết.” Tuy biết tổng biên tập Lưu có ý với mình, nhưng Hân Nhan vẫn hồn nhiên như không biết.

Tô Văn van nài, “Hix, tôi sai rồi, cô đừng nhéo mạnh vậy chứ.”

Hân Nhan lúc mới vào toà soạn làm, trong đám đồng nghiệp, cô và Tô Văn thân nhau nhất. Hơn nữa, chuyện này cũng có liên quan đến An Thành.

Sau lần đầu tiên ăn cơm cùng An Thành, đột nhiên xuất hiện câu ‘đến sống với anh’ khiến cô sợ hãi không thôi, câu sau ‘Em thấy đó chúng ta đều là người độc thân’ khiến cô cảm thấy bị sỉ nhục. Cuộc sống của cô ở thành phố S rất yên ổn, thật sự không có dư khả năng để chơi trò tình ái với người khác, huống chi cô cũng không phải loại phụ nữ đó. An Thành tuy anh tuấn nhiều tiền, rất giống với những anh chàng được miêu tả trong tiểu thuyết, nhưng cái cô cần chính là một tình cảm chân thành tha thiết, chứ không phải là chuyện cổ tích cô bé lọ lem.

Sau này An Thành mấy lần gọi cho cô, cô đều từ chối không tiếp. Mấy lần sau, chắc có lẽ bị chạm tự ái, anh rốt cục không có liên lạc với cô nữa.

Lại không ngờ rằng tập san mới của toà soạn muốn phỏng vấn An Thành, chủ nhiệm giao cho cô phụ trách.

Cô đau đầu không chịu nổi, tình cờ thấy Tô Văn cầm đồ ăn vặt đi tới, đặt trên bàn của cô, cười tủm tỉm nói với cô, “Hân Nhan, phỏng vấn lần này đến lượt mình chứ hả? Nghe nói cái người tên An Thành rất đẹp trai, tôi muốn gặp anh ta lâu rồi, cô coi như thoả mãn sự háo sắc này của tôi đi.”

Thật đúng là đưa than sưởi ấm ngay ngày tuyết rơi, Hân Nhan đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Kết quả ngày phỏng vấn hôm đó cô lại nhận được điện thoại của An Thành. Cô không ngần ngại mà dập máy. Anh lại gọi thẳng đến toà soạn, vừa nghe cô bắt máy liền chậm rãi cười cợt, “Lục Hân Nhan, dù anh có làm gì em, thì cũng đừng có trốn anh trốn chết vậy chứ? Anh đã nói rõ với chủ nhiệm của em rồi, chỉ có thể do em đến phỏng vấn anh mà thôi.”

Cô lịch sự trả lời, “Anh An, tôi không mong muốn lẫn lộn công tư bất phân, hi vọng anh cũng như thế.”

Anh khẽ cười, thẳng thừng đáp, “Em khách sáo quá rồi đó, anh còn chưa bắt đầu công tư bất phân gì với em mà. Cô Lục, hoặc là bây giờ em đến phỏng vấn anh, hoặc là anh từ chối phỏng vấn. Cho em 30 phút, anh chờ em.” Nói xong cũng cúp máy ngay.

Anh lấy lý do rất hợp lý ra uy hiếp cô, cô không dám không theo. Vì thế bắt xe đến quán cafe đã hẹn trước, lại phát hiện anh và Tô Văn đang trò chuyện vui vẻ. Cái người này, dù bỏ đi lớp mạ vàng bên ngoài, thì anh vẫn lấp lánh ánh hào quang.

Thấy cô, Tô Văn đứng lên, cười, “Hân Nhan, cô đến rồi, thôi, tôi để hai người nói chuyện với nhau.” Rồi đứng dậy bắt tay với An Thành, “An tổng, hôm nay phỏng vấn rất vui vẻ.”

Anh gật đầu, cười tươi rạng rỡ, “Tôi cũng rất vui, cô Tô.”

Dĩ nhiên là phỏng vấn kết thúc rất tốt đẹp.

Cô lại bị lừa nữa. Là nên hận anh vô sỉ hay là hận chính bản thân cô ngu xuẩn.

Tô Văn chạy đến nói nhỏ vào tai cô, “Hân Nhan, nếu không muốn tôi tiết lộ quan hệ của các người, ngoan ngoãn hối lộ tôi bữa tiệc lớn đi nha.”

Không biết An Thành nói gì với Tô Văn, làm cho Tô Văn nói chuyện mập mờ như thế. Quan hệ của hai người ư? Hân Nhan cẩn thận suy nghĩ, ngay cả quan hệ bạn bè cũng đâu có đâu.

“Anh nói cái gì với cô ấy thế?” Tô Văn đi rồi, cô ngồi xuống, gõn lộn hỏi.

Anh quay đầu, cười cười, “Nói nhiều lắm, em muốn hỏi gì.”

“Chuyện tôi và anh.”

Anh càng thêm vui sướng, “Em đoán đi.”

Cô nhăn mặt, “An Thành, anh có biết anh rất vô vị hay không.”

Anh bưng tách cafe lên, nhấp một ngụm, “Không gọi anh là anh An nữa rồi hả?”

Cô tức tối muốn bỏ đi lại bị anh bắt lấy cổ tay.

Cô cực lực giãy dụa, anh càng nắm chặt hơn.

Ngắm nguyệt nhìn anh, trong mắt còn mang theo tức giận, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, “Anh cuối cùng là muốn gì? Tôi không phải loại phụ nữ mà anh muốn tìm.”

Anh nhìn cô thăm thiết, ôn tồn nói, “Không có ý gì. Xong công việc rồi, chúng ta bắt đầu tính chuyện riêng đi, em xem đi, anh không phải loại người không đáng tin.” Dừng một chút, anh nói tiếp, “Anh thật sự rất thích em, chúng ta sao không tiến thêm một bước tìm hiểu nhau đi.”

Cô cười khẩy, “Còn tôi thì chẳng thích anh.”

Anh vẫn không buông tay, cười càng nồng nhiệt hơn, “Cũng không sao, dạo gần đây anh cảm thấy ‘cầu mà không được, đêm nằm thao thức’ cũng hay đó chứ.”

Từ đó về sau, Lục Hân Nhan một mực tin rằng An Thành là một tên tâm thần không hơn không kém.

Mặc dù mới vừa khỏi bệnh, nhưng cô đã tắt bật làm việc, hồ sơ đang nằm chồng chất trên bàn chờ cô giải quyết. Ngồi trước máy vi tính cả buổi sáng, cô nhìn đến hoa cả mắt. Nhỏ vài giọt thuốc nhỏ mắt, cô lại tiếp tục làm việc, bóng điện thoại vang lên.

“Hân Nhan, là anh, Cẩn Niên.”

Giọng nói ấy phút chốc khiến cô giật mình sợ hãi.

“Hân Nhan?” Thấy cô không trả lời, Cẩn Niên lại kêu.

“Tôi nghe.” Hân Nhan trấn tĩnh, nghiêng đầu qua kẹp điện thoại ở giữa vai và cổ, như thế sẽ không cản trở cô làm việc. Cô tự biết đây là lừa mình dối người mà thôi, giả vờ dừng dừng để che dấu tâm trạng luống cuống.

“Chúng ta gặp nhau đi.” Cẩn Niên trước sau vẫn thông dong nói.

“Được.” Khó lòng phát hiện được sự run rẩy trong giọng nói của Hân Nhan.

“Anh đến đón em nhé?”

“Tuỳ anh.”

Vừa nói xong, điện thoại không còn bị kẹp nữa, thoát cái đã rơi xuống mặt bàn, nghe bịch một cái. Hân Nhan nhanh chóng cầm điện thoại lên, đã nghe loáng thoáng một câu, “Em sao vậy?”, cô không trả lời, mà trực tiếp cúp điện thoại. Cô để điện thoại ra xa mình, như thể nó là một quả bom hẹn giờ đang sắp kích nổ.

Tô Văn xoay người nhìn cô, hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Hân Nhan cười gượng gạo, “Không có gì, tự nhiên cảm thấy lạnh thôi.”

Tô Văn lo lắng, “Cô không khoẻ thì về nhà nghỉ ngơi đi, đừng có cố gượng nữa.”

Hân Nhan lắc đầu từ chối, “Tôi không sao.”

Lúc tan sở, Cẩn Niên đến đón cô, anh ta mặc áo khoác vải kaki, dáng người cao ráo, đang tựa vào xe hút thuốc. Dáng vẻ trước sau vẫn hào hoa phong nhã. Thấy cô đến, anh ta dập tắt thuốc, cười nhìn cô, nhẹ nhàng gọi, “Hân Nhan.” Rồi thân nhiên đưa tay ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô, hít lấy hương thơm trên người cô, dường như trải qua cơn mộng huyền ảo, sau đó anh ta mới thì thào bên tai cô, “Anh rất nhớ em.”

Hân Nhan không đẩy Cẩn Niên ra, cũng không có trả lời, nhưng bị ôm thế làm cô rất đau, không biết là đau chỗ nào, có lẽ đùi phải gần đỉnh, có lẽ là xương sườn, có lẽ máu trong người cô sục sôi. Cô mở miệng nói, “Cẩn Niên, đừng như vậy, tôi không muốn bị đồng nghiệp nhìn thấy.” Giọng cô rất lạnh nhạt.

Anh ta buông cô ra, lại nắm tay cô, mở cửa xe để cô đi vào.

Lúc lái xe, Cẩn Niên tìm đề tài để trò chuyện cùng cô. Hân Nhan lúc có lúc không trả lời, cũng không mấy hào hứng. Cẩn Niên dẫn cô đến một nhà hàng xa hoa tráng lệ. Ngồi vào chỗ của mình, gọi thức ăn, mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi, bầu không khí cũng xem như hoà thuận.

Hân Nhan đang suy nghĩ mở đầu thế nào, An Thành đột nhiên gọi điện tới.

Cô bắt máy lên, “Alo.”

“Đang ở đâu?” Nghe giọng nói, hình như tâm trạng An thiếu gia không được tốt lắm.

Hân Nhan nhìn Cẩn Niên ngồi đối diện, trả lời, “Tôi đang ăn cơm ở ngoài.”

“Vớ...” An Thành định hỏi là ăn cùng ai, nhưng suy nghĩ lại, anh không hỏi tiếp, chỉ nói, “Anh bị trật chân.”

Nghe như anh lại muốn gạt cô đến chỗ anh nữa. Giọng nói làm ra vẻ tội nghiệp, bộ tưởng cô ngốc lắm sao.

Hân Nhan thững thảng trả lời, “Trật chân thì anh đến bệnh viện đi, nói với tôi làm gì.”

Cẩn Niên ngồi đối diện tò mò nhìn cô, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc, thấy cô cười như không cười nhìn mình, anh ta lơ mơ cảm thấy gì đó.

An Thành nổi giận dưng dưng bên kia điện thoại, “Em đúng thật là không có lương tâm. Anh mặc kệ, cho em một tiếng đến gặp anh.”

Hân Nhan tức điên muốn quăng luôn cả điện thoại. Cái tên này nếu mà là hoàng đế thời cổ đại, chắc hẳn cứ dăm ba ngày sẽ có người không chịu đựng nổi khởi nghĩa tạo phản.

Nhớ đến Cẩn Niên đang ngồi đối diện, cô vẫn nhịn xuống, bình tĩnh nói, “Được, vậy anh ở nhà chờ tôi đi.”

An Thành sững sốt cả nửa ngày, muốn nói tiếp thì cô đã nhanh chóng cúp máy.

Cẩn Niên hỏi cô, “Uống rượu chứ?” Vẫn thái độ lịch sự nho nhã như mọi khi.

Cô lắc đầu, “Tôi chỉ uống trà.” Uống rượu vào sẽ xảy ra chuyện nữa, hôm sinh nhật của An Thành cô đã rút được một bài học rồi. Nghĩ vậy, Hân Nhan mơ hồ nhớ đến mình còn thiếu An Thành một món quà sinh nhật.

Cẩn Niên cũng không miễn cưỡng, nở nụ cười, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói, “Em biến mất suốt nửa năm nay, anh tìm em khắp thành phố, không ngờ em lại ở chỗ này.”

Đúng, đây là điều làm anh ta rất ngạc nhiên. Nhà của anh ta ở thành phố S, mà cô lại luôn muốn trốn khỏi anh ta, anh ta còn tưởng rằng cô không ngốc đến đưa dê vào miệng cọp. Thật không ngờ cô vẫn ở thành phố S một lòng chờ anh ta đến tìm.

Hân Nhan không nói lời nào, cúi đầu nhìn vào tay mình. Chỗ kim tiêm truyền nước biến cách đây vài ngày vẫn còn đau âm ỉ. Bởi vì rút ra đại, không chịu đề rồi mới rút tiêm ra nên kết quả là bị bầm tím. Sau này An Thành nhìn thấy, liền nổi nóng với cô, cầm lấy tay cô và hỏi, “Có chút xíu chuyện như vậy mà cũng không để ý, em còn có thể làm gì nữa”, sau đó tìm khăn nóng đắp cho cô. Hiện tại nghĩ lại khuôn mặt lúc ấy của anh, có thể nói là đau lòng.

Mà bản tính cô luôn hậu tri hậu giác. An Thành đối xử tốt với cô, chuyện xảy ra rồi cô mới ghi tạc trong lòng, khó trách anh lại mắng cô không có lương tâm. Đương nhiên chuyện này một phần lỗi cũng do anh cả, ai kêu anh thường xuyên nổi giận thất thường, lúc nổi giận thì cái gì cũng nói được.

Nghĩ tới đây, cô vô thức cúi đầu bật cười, nhất thời quên bém bên cạnh mình còn có một người khác.

Giọng nói Cẩn Niên cất lên làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô, “Hân Nhan, anh quyết định rồi, anh sẽ dẫn em về gặp gia đình anh, chúng ta kết hôn đi.”

Những lời anh ta nói đều thật lòng thật dạ, quanh thân còn toả ra khí chất ưu nhã, nhưng Hân Nhan biết rõ, đó chỉ là bề ngoài mà thôi, bỏ đi lớp nguy trang, anh ta như con thú dữ có thể phá huỷ tất cả mọi thứ.

Cô cười, một nụ cười lạnh nhạt, “Cẩn Niên, hai hung thủ giết người kết hôn, anh không thấy đó là hôn lễ đáng sợ nhất trên đời sao?”

Chuyện cho đến bây giờ, anh ta thật sự có từng tự trách bản thân mình chút nào không?

Cô cười nói tiếp, “Là tự anh nghĩ không có vấn đề gì. Anh biết tại sao tôi phải bỏ đi không? Bởi vì tôi không thể ở nổi chỗ đó nữa, tôi trở thành một con chuột trốn chui trốn nhủi bị người ta mắng chửi. Mà quan hệ xã hội của Kha gia các người lại quá mạnh, toàn bộ điều dơ bẩn gì cũng đổ hết lên đầu tôi, tôi trở thành hồ ly tinh quyến rũ em rể của mình, gián tiếp gây ra cái chết của chính em gái mình, còn anh thì sao, anh phải sạch tất cả, biến thành một người vô tội, một người bị hại. Cái này tôi nghĩ cho anh, tốt nhất tránh xa tôi ra, tránh xa người làm bại hoại thanh danh Kha gia các người.”

Ánh mắt Cẩn Niên chất chứa sự đau lòng, “Anh biết em đã chịu nhiều uất ức...”

Cô cắt ngang lời nói của anh, bình thản trả lời, “Không uất ức. Đó là điều mà tôi phải chịu.” Dừng một chút, cô chậm rãi nói tiếp, “Tôi đã quen với người khác rồi.”

Anh ta ngẩn người, lập tức phát cáu, mọi sự bình tĩnh trước đây biến mất, “Là cái người tên An Thành đó?”

“Đúng.”

“Em cho rằng anh ta thật lòng với em sao?”

“Có liên quan gì đến anh?”

Cẩn Niên bàng hoàng nhìn cô trắng trắng, ánh mắt van xin nài nỉ, “Anh yêu em, Hân Nhan, xin em đừng dằn vặt anh như thế nữa.”

Cô lại cười, “Vậy tôi phải làm sao bây giờ nhỉ, tôi đã yêu người khác rồi.”

6. Chương 6: Hãy Ở Bên Anh!

Sức hấp dẫn của thành phố S biểu thị rõ nhất về đêm, bầu trời đêm lập loè sức hấp dẫn với đủ loại ánh sáng đẹp đến kỳ ảo. Một thành phố phồn hoa nhưng cũng rất khắc nghiệt.

Lần đầu tiên Hân Nhan đến thành phố S, chính là do Cẩn Niên dẫn cô đến đây, và cơn ác mộng của cô cũng bắt đầu từ đó. Cẩn Niên dẫn cô đến gặp gia đình của anh ta, thay cho em gái cô là Hân Duyệt. Cô và Hân Duyệt là chị em song sinh, hai người giống nhau như đúc, và lại lần đầu đến gặp gia đình Cẩn Niên, Cẩn Niên lúc ấy cười rất hiền hoà và trấn an, “Em yên tâm đi, em và Hân Duyệt giống nhau như thế, sẽ không ai nghi ngờ đâu.”

Thế là Cẩn Niên đã dẫn cô đến gặp mẹ anh ta. Một người phụ nữ quý phái sang trọng, nụ cười đẹp đẽ, nhìn chói loá cả mắt. Hân Nhan đã từng coi qua rất nhiều phim thần tượng, cứ ngỡ những người có tiền đều rất hùng hổ dọa người, trong lòng cô cũng chuẩn bị kỹ càng. Tuy nhiên, bất cứ động tác nhỏ nào của Kha phu nhân đều biểu hiện rõ bà là người có văn hoá, được giáo dục rất tốt, đối đãi cô như thượng khách, nụ cười của bà tươi tắn và ngọt ngào, như hoa như mật.

Nhưng rất nhanh, Hân Nhan đã hiểu, trên đời này có loại dao trí mạng, nhìn mềm mại như nước, nhưng khi đâm vào tim thì lại cứng như băng.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ rõ, Kha phu nhân pha một tách trà cho cô, nhẹ nhàng đưa đến trước mặt cô, rồi sau đó dùng giọng điệu rất nhỏ nhẹ, chậm rãi nói, “Cô Lục, không phải cô không tốt, mà gia đình chúng tôi không thể chấp nhận cô, thật xin lỗi. Tôi hi vọng cô có thể nhượng bộ trước, như thế cũng sẽ không làm khó Cẩn Niên. Đương nhiên, nếu như cô chấp nhận theo Cẩn Niên không danh không phận, thì tôi cũng sẽ không phản đối.”

Hân Nhan khi đó mới hiểu được, vì sao năm đó Trương Tam Phong lại có thể dùng Thái Cực Quyền xưng bá thiên hạ. Lấy nhu khắc cương, nếu như sử dụng tốt, sẽ khiến người ta không cảnh giác, lại có sức công phá hoàn hảo.

Cô ra khỏi nhà học Kha, lòng nghĩ rằng, may mắn lần này cô thay Hân Duyệt đến đây, một người đơn thuần như Hân Duyệt, nhất định sẽ bị những thủ đoạn mềm mỏng ấy tổn thương. Mãi cho đến khi chuyện kia xảy ra, cô mới nhận ra, bản thân đã sai từ đầu đến cuối, Hân Duyệt cũng là một người lấy nhu thắng cương nhuần nhuyễn.

Xe taxi đi vào đường hầm sông, vốn ánh mặt trời chan hoà chiếu rọi ngoài cửa sổ thoáng chốc trở nên đen kịt.

Hân Nhan thoát khỏi hồi ức xa xưa, gọi điện cho An Thành, muốn nói anh biết cô hơi mệt, muốn về nhà trước.

Tuy nhiên, điện thoại reng thật lâu cũng không ai nghe. Gọi lại lần nữa, vẫn không ai bắt máy, cô cũng thôi không gọi tiếp.

Nửa đêm thức giấc, Hân Nhan nghe có người gõ cửa rầm rầm, phải nói là phá cửa mới đúng.

Hân Nhan còn tưởng xảy ra chuyện gì, cầm khư khư điện thoại trong tay, định lúc mở cửa sẽ gọi ngay cho 110. Ai ngờ mở cửa ra xem, lại là An Thành.

Cô tức giận la một tràng, “Cho tôi xin đi, An đại thiếu gia, anh lên cơn cũng chọn giờ một chút chứ, có biết mấy giờ rồi không?”

An Thành một mực không lên tiếng, đi thẳng vào nhà, người bước đi loạng choạng, đụng vào người cô, cô không có kịp đỡ, kết quả bị anh đụng vào cùng nhau té ngã trên đất.

Mùi rượu nồng nặc từ người anh xộc vào mũi.

Đầu cô đập xuống đất, chẳng quan tâm bản thân bị đau, cau mày nói, “Anh uống bao nhiêu rượu thế? Đừng nói với tôi là anh lái xe đến đó, anh điên rồi...”

Còn chưa nói xong, đã bị anh hôn tới tấp. Anh quả thật bị điên rồi, hôn cô một cách táo bạo, gần như cắn xé, Hân Nhan muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể mặc cho anh hôn mình, hoặc phải nói là, để anh hôn mình một cách cuồng nhiệt. Trước khi bị anh hôn đến ngây ngất, cô dùng lý trí còn sót lại muốn đẩy anh ra, lại bị anh nắm chặt tay, đặt lên đỉnh đầu.

Không biết qua bao lâu, hành vi xằng bậy trên môi rốt cục dừng lại.

An Thành chống nửa người, cúi đầu nhìn cô, giọng điệu lạnh lùng nói, “Anh luôn ở nhà chờ em, tại sao em không đến?” Giọng nói lạnh như băng xen lẫn buồn bã, đôi mắt đen bóng hằn lên những tia máu đỏ, đáng vẻ chán nản mà cô chưa từng thấy qua.

Tuy nhiên, cô thật sự không muốn nói chuyện với anh trong tư thế mập mờ này, vùng vẫy nói, “Anh buông tôi ra trước đi.”

Anh hừ lạnh một tiếng, buông tay đang kiềm chặt cô ra, đứng dậy đi đến ghế sofa, nằm xuống ngay.

Cô đi đến cạnh anh, thấy khó hiểu, lờ mờ hỏi, “Anh làm gì vậy?”

Anh nhắm mắt lại, “Anh mệt, muốn ngủ.”

“Muốn ngủ thì về nhà anh mà ngủ đi.”

Anh trở mình, đưa lưng về phía cô, “Say rượu lái xe là phạm pháp.”

Anh còn dám nói hùng hồn như thế, Hân Nhan ảm đảm nói, “Hiếm thấy An đại thiếu gia cũng biết say rượu lái xe là phạm pháp, tôi phải thay mặt toàn bộ trăm họ trong thành phố cảm ơn anh rồi. Đứng lên đi, tôi gọi xe đưa anh về.”

Anh dứt quyết nhắm mắt lại, “Đừng ồn ào nữa, anh thật sự rất mệt, rất muốn ngủ.”

Nhìn dáng vẻ đúng thật rất mệt mỏi. Hân Nhan không biết tại sao anh lại buồn hiu như thế, nhưng cô biết chắc không phải chuyện cô nuốt lời không tới nhà anh. Trước kia cô cũng hay nuốt lời, anh không hề để tâm chuyện này.

Đành im lặng, quay vào phòng lấy mền, đắp lên người cho anh.

Cô đứng dậy, sau đó giải thích, “Hôm nay tôi thật sự quá mệt, nên không đến chỗ anh. Tôi đã gọi điện thoại cho anh, nhưng lại không ai nghe máy.” Anh vẫn không có phản ứng, chỉ có tiếng hít thở đều đều vang lên, không biết có phải ngủ rồi hay không.

Cô lại nói tiếp, “Xin lỗi.”

Hân Nhan cũng không ngủ ngon. Cả đêm liên tục thấy ác mộng, lúc tỉnh lại thì chỉ nhớ được mơ hồ.

Kết quả nhìn thấy tình huống của mình lúc này, không khỏi giận đến bốc hỏa. An Thành không biết đã vào phòng cô từ lúc nào, ngủ bên cạnh cô, còn ôm cô vào lòng, hèn chi trong giấc mơ cô cảm thấy khó thở.

Hân Nhan ảo não không thôi, là cô sơ suất, có một con sói bên ngoài phòng mà không thêm khoá cửa, tạo cơ hội cho anh lợi dụng.

Người hết lần này đến lần khác gây ra hoạ còn có thể ngủ say sưa, cho dù đầu tóc bù xù cũng không ảnh hưởng dáng vẻ tuấn tú khi ngủ, giống như một đứa bé say giấc nồng.

Cô đẩy anh ra, anh lẩm bẩm một câu, không rõ là gì, mặt khác lại càng ôm cô chặt hơn.

Cô đành phải gắt gỏng quát lên, “An Thành!”

Anh lúc mới chịu mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn chằm chằm vào cô một lúc, thỉnh thoảng chớp mắt mở nụ cười, “Chào buổi sáng em yêu, sáng sớm mà đã dụ dỗ anh, em hư quá!”

Đẩy mạnh anh ra, “Có anh đầu óc đen tối thì có. Anh không phải ngủ ở ghế sofa sao, tự đứng lại mò tới giường tôi?”

Anh nháy mắt mấy cái, giả bộ vô tội, “Ôi, không biết nữa, đúng ha, sao tự đứng anh lại nằm ở đây vậy ta?”

Hân Nhan chẳng muốn tranh cãi với anh. Vén mền chuẩn bị xuống giường, lại bị anh ôm từ phía sau.

Cô thở dài, “An Thành, anh chừng nào mới chịu dừng lại?”

Nhưng anh không lên tiếng.

Bầu không khí nhất thời yên ắng, chung quanh chỉ còn nghe tiếng tích tắc của đồng hồ, hoà trong tiếng hít thở của cả hai.

Cô đưa tay muốn gỡ bàn tay anh đang nắm eo cô, đột nhiên nghe tiếng anh cất lên bên tai, “Hân Nhan, anh phải làm gì để có thể có được em?” Có chút gì đó rầu rĩ, lại như than vãn, giọng nói nhẹ tênh như quyen vào trong gió, làm cô bất động tại chỗ, không biết làm sao.

Trên người cô có mùi hương thoang thoảng, không biết là dùng sữa tắm hãng nào, ngửi một lần thôi mà đã nghiện. Anh kèm lòng không đặt khê hôn lên cái cổ trắng ngần của cô, vừa tỉ tê, “Trong lòng em đã có hình bóng một người khác phải không?”

Cô hoảng hốt, kịch liệt thoát khỏi sự ràng buộc của anh, nhìn thẳng vào anh, mặt mày tái mét, “Anh có phải nghe được chuyện gì không?” Xem tình hình này, An Thành nhất định đã biết chuyện của cô và Cẩn Niên.

Anh muốn cười, nhưng nụ cười vô cùng thê lương, “Anh tình cờ hỏi được, kết quả nghe xong lại thấy hối hận vô cùng. Người chị yêu bạn trai của em mình, bị em gái phát hiện, hai người tranh chấp nhau trên đường cao tốc, kết quả xảy ra tai nạn xe, một chết một tổn thương, người chị thì bị bạn bè gia đình khinh bỉ, xa

lạnh, bắt đắc dĩ bỏ xứ mà đi. Nếu không phải em là nhân vật chính, anh thật sự sẽ cho rằng câu chuyện này phóng đại quá rồi. Nói thật, anh không hề nhìn ra em là người yêu mãnh liệt đến điên đảo như vậy.”

Lời nói của anh nghe như mĩa mai, lại như cây kim bén nhọn, ghim sâu vào lòng cô. Hân Nhan vốn tưởng rằng bản thân đã quá quen với những lời châm chọc như thế, dù sao lúc còn ở thành phố B cũng bị mọi người chỉ trích, phỉ báng, lại không ngờ rằng, đây lòng cô giờ đây quặn thắt nỗi đau.

Chẳng hiểu sao cô vẫn có thể tự giấu cười đáp, “Thì sao? Anh đã biết tôi là loại người gì rồi, còn tiếp tục níu kéo làm chi? Anh nhìn đi, tôi quyến rũ bạn trai của em mình, gián tiếp hại chết em gái...” Nói xong, nước mắt lăn chã lần dài trên má. Cô xoay người đi, không muốn anh trông thấy.

Anh dang tay ôm cô vào lòng, lặng lẽ gạt đi nước mắt của cô, “Đừng tự dần vặt bản thân mình, anh không phải có ý đó. Anh chỉ giận bản thân tại sao mình không gặp em sớm hơn, để em yêu người khác trước anh.”

Cô nghe xong, nhất thời ngậm ngẩn cả người.

Anh nong nân nhìn cô rúc trong ngực mình, giọt nước mắt còn vương nơi khoé mi, đôi môi đỏ mọng như son, thật khiến người ta thương xót. Nhớ tới thật lâu trước đây, lần đầu tiên khi anh thấy cô khóc, khi đó cũng muốn ôm cô vào lòng như thế này, còn cảm giác như mình bị quỷ ám, chẳng biết lý do vì sao. Bây giờ, anh vẫn không biết lý do, nhưng vẫn muốn sa vào trong cõi ma quỷ này.

Than nhỏ một tiếng, anh dùng giọng điệu nghiêm túc chưa từng có trong đời này nói với cô, “Hân Nhan, có những lời, anh chỉ có thể nói một lần này đây. Anh rất nghiêm túc với em, cho nên em có thể nghiêm túc cân nhắc chuyện chúng mình, đến sống cùng anh được không.”

7. Chương 7: Quà Sinh Nhật

Năm nay Tết âm lịch đặc biệt đến sớm. Lúc trước, các cửa hàng còn trang trí những đồ vật dành cho lễ Giáng sinh, giờ đã được tháo xuống để nhường cho Tết Nguyên Đán sắp đến.

Tô Văn hỏi Hân Nhan, “Hân Nhan, cô đã mua vé máy bay về nhà chưa?”

Cô đang bận viết bản thảo, nghe vậy lòng lại dâng lên nỗi buồn. Cô quay lại trả lời hời hợt, “Vẫn chưa.”

Bỗng dưng cô nhớ đến bài thơ “Thái Vi” thời học cấp 3: “Khi đi tha thướt cảnh liễu, khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi. Thấp cao dậm thẳng xa xôi, biết bao đối khát, khúc nhôi cơ cẩu. Lòng ta buồn bã thương đau. Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay.” Lúc này đây, bài thơ này rất thích hợp với cô.

Từ lâu cô đã không còn nhà, cũng không có ai trông mong cô về.

Tô Văn không biết rõ gia cảnh của Hân Nhan, ngao ngán nói, “Haiz, về nhà thế nào cũng một đám người truy hỏi đã có người yêu chưa ? Phien chết đi được.”

Bạn trai của Tô Văn sau khi tốt nghiệp đại học đã ra nước ngoài học cao học, kết quả là anh ta quyết định ở lại nước ngoài không trở về, vì thế mà hai người chia tay nhau. Trong một lần say khướt, Tô Văn đã ôm lấy Hân Nhan vừa khóc vừa nói, “Anh ta đã hứa với tôi nhất định anh ta sẽ về. Vì vậy tôi đã một lòng chờ đợi. Nhưng cuối cùng anh ta lại nuốt lời.”

Hân Nhan vỗ vai cô, đau lòng không nói nên lời.

Cô nhớ đến thời trẻ, cô thầm thích một anh chàng trong lớp. Lúc biết anh ta đã có bạn gái, cô đau lòng tựa lên vai Hân Duyệt khóc sụt sùi, “Chỉ có cái gì không tốt chứ, tại sao anh ấy không thích chị?”

Có những hồi ức không thể chạm vào. Bởi vì, một khi vết thương đã ăn sâu vào tận xương tủy, hễ chạm vào thì nó sẽ lại chảy máu đau âm ỉ, nhiễm trùng, sinh mủ, đau đến mức muốn gào thét thất thanh.

Gần đây, Hân Nhan thường nhớ lại những hồi ức đã qua. Ban đêm, lại ngủ không ngon, thường hay thấy ác mộng giập mình thức giấc. Song, cứ mỗi lần giập mình dậy cô lại không thể tiếp tục ngủ, cứ trần trọc mãi cho đến tận sáng, nếu cứ tiếp tục tình trạng này cô sợ mình sẽ phát điên mất.

Tuy rằng có chút mệt mỏi, nhưng trái lại cuộc sống của cô rất thoải mái, An Thành cũng không thường quấy rầy cô, Cẩn Niên cũng đã chịu buông tha cô. Đã mấy hôm rồi, cô không nhận được điện thoại của bất kỳ ai trong hai người.

Thế nhưng Hân Nhan biết rõ, Cẩn Niên không phải thuộc tuýp người thấy khó mà lui. Sở dĩ mấy ngày nay anh ta không liên lạc là đang chuẩn bị một kế hoạch làm ăn lớn. Tuy rằng lần trước ra về chẳng vui, anh ta không biểu hiện gì ra mặt nhưng Hân Nhan biết rõ con người của anh ta. Anh ta nhìn bề ngoài nho nhã, cử chỉ khoan thai như một công tử, nhưng khi đã bắt tay vào việc, thì lại có thể dùng cách tàn nhẫn nhất để đạt được mục đích mong muốn. Bản chất của con người vốn là thế, chỉ vì một chút danh lợi mà không từ bất kì thủ đoạn nào. Dù là con người lịch sự nho nhã, đến khi muốn đạt được mục đích cũng sẽ bất chấp thủ đoạn.

Về phần An Thành, trước đây anh nói cho cô thời gian để suy nghĩ, nhưng cô chẳng biết phải suy nghĩ thế nào. Thiếu Phi từng hỏi cô, “Cô thích anh An Thành đúng không?” Khi ấy, cô đã trả lời rằng, “Thật sự tôi cũng không biết nữa”. An Thành bước vào đời sống của cô, thật sự điều đó nằm ngoài dự tính. Cô vốn tưởng rằng cả đời này mình sẽ dây dưa không dứt với Cẩn Niên, dần vật lộn nhau, mãi cho đến khi chuộc hết tội lỗi trên người mình. Trước khi ấy, cô không có quyền nghĩ đến tư tình cá nhân. Thế nhưng kể từ khi An Thành xuất hiện, cứ bám riết lấy cô, cô cũng không biết làm thế nào cho phải.

Đột nhiên cô lại nhớ đến mình còn thiếu anh một món quà sinh nhật, cô đã định chuẩn bị cho anh nhưng lại quên bống, giờ nhớ lại thì đã qua từ lâu rồi.

Vì thế cô liền quay sang nói với Tô Văn, “Tối hôm nay có rảnh không? Cùng tôi dạo phố nha.”

Tô Văn vui vẻ đáp, “Được, tôi cũng đang muốn mua một ít đồ mang về nhà.”

Hơn cả nửa buổi tối, cô cùng Tô Văn đi dạo khắp các cửa hàng, Tô Văn thì tay xách nách mang. Ngược lại, Hân Nhan vẫn chưa mua được gì.

“Định mua đồ cho ai mà cô chọn kĩ thế? Nãy giờ đi từ đông sang tây mà vẫn kén chọn.” Nụ cười Tô Văn mờ ám, “Hay là chọn cho An tổng?”

Hân Nhan lơ đãng đáp, “Ừ, mua cho anh ta thì sao nào.”

Tô Văn vui vẻ ra mặt, “Trời ạ, cô đâu cần phải chọn kĩ như thế, đoán không chừng cô tặng An tổng cả đồng khăn tắm anh ta cũng vui vẻ mà nhận.”

Hân Nhan nhéo tay Tô Văn một cái.

Tô Văn né sang bên lại càng cười to, “Tôi biết cô không muốn nghe nhưng tôi vẫn cứ nói. An Thành nói anh ta tưởng đời này sẽ không bại dưới tay ai nhưng không ngờ anh ta lại bại dưới tay một người phụ nữ.”

Lại nữa rồi, lần trước sau khi Tô Văn phỏng vấn An Thành, anh cứ bám riết lấy cô, kiếm cớ đãi khách để được gặp mặt cô. Hân Nhan lúc đó cũng thấy kì lạ, không biết An Thành đã nói gì mà khiến Tô Văn định ninh nắm chắc phần thắng trong tay. Về sau trong một lần cùng nhau ăn cơm, Tô Văn đã thuật lại nguyên văn An Thành nói với cô, “Đời này tôi chỉ bại dưới tay Lục Hân Nhan”. Tô Văn cười một lúc lại nói tiếp, “Hân Nhan, cô không biết vẻ mặt cùng giọng điệu của anh ta lúc đó rất cam chịu, lại cam tâm tình nguyện, tôi thấy cô gặp được một người như thế là rất đáng đấy.” Từ đó về sau, Tô Văn luôn dùng những lời nói đó của An Thành để trêu chọc Hân Nhan.

Hân Nhan một mực không tin những lời nói đó của An Thành. Chuyện trước đây không tính, chỉ tính từ lúc hai người họ quen biết nhau đến nay, cô bị An Thành lừa gạt không ít lần. Hơn nữa, anh lại là một công tử hào hoa, một tay chuyên đồ ngon đồ ngọt phụ nữ. Như thế cho dù cô muốn tin cũng không thể tin nổi.

Thế nhưng lúc An Thành nói, “Anh rất nghiêm túc với em, cho nên em có thể nghiêm túc cân nhắc chuyện chúng mình, đến sống cùng anh được không?” Khoảnh khắc ấy dường như tận sâu trong tim cô cũng dành cho anh một ít tình cảm, chỉ ít câu nói ấy của anh cũng đã làm cô động lòng.

Cuối cùng cô chọn một chiếc cà-vạt màu xám tro cũng không đắt mấy, chỉ đi đứt cả tháng lương của cô thôi. Cửa hàng này cao cấp, đại khái là có thêm hai con số 0 so với những cửa hàng bình thường khác. Nếu không phải vừa mới lãnh được tiền thưởng cuối năm, không thì cô sẽ đau lòng đến chết mất.

Tô Văn cười nói, “Ôi, tặng cà vạt được đó, ý nghĩa là cô sẽ trói chặt anh ta, dù muốn chạy cũng chẳng chạy được.”

Hân Nhan không quan tâm lời ấy, quay lại nói, “Ừ thì rất tốt, ngày nào anh ta cũng làm tôi phát bực, dùng cái này để xiết chết anh ta.”

Hân Nhan định sau khi ra khỏi cửa hàng sẽ về nhà, nhưng không ngờ Tô Văn lại không có ý định về mà lại kéo cô đến bar. Vừa vào bên trong, đèn màu sáng rực, ồn ào huyền ảo, tiếng nhạc xập xình như tiếng nổ lớn. Hân Nhan xoa trán thầm nghĩ, lúc này về nhà cũng chẳng ngủ được chi bằng ở đây chơi cho thỏa.

Tô Văn gọi một ly rượu đặc biệt, Hân Nhan không biết uống rượu nên chỉ uống nước lọc.

Tuy Tô Văn không say nhưng cô ấy lại mượn rượu để bộc bạch nỗi lòng của mình, “Thật ra tôi vẫn rất nhớ anh ấy, tôi biết đó là hi vọng xa vời nhưng tôi vẫn mong sẽ có một ngày anh ấy quay về bên tôi.” Cười chua chát nói tiếp, “Chỉ mỗi mình tôi không buông xuống được thôi.”

Hân Nhan lắc ly trong tay mình, nhìn ánh đèn lập loè, nói, “Trước đây tôi đã từng nghe câu nói như thế này: Đau, tự nhiên sẽ buông.”

Tô Văn gượng cười trong nước mắt, “Thế nào là đau? Trong lòng tôi đã đau đến quặn thắt mà nào có buông được đâu, con người đôi lúc lại hèn nhát như thế.”

Hân Nhan cũng cười xòa, cô nhớ đến trước đây cô và An Thành có một lần cãi nhau dữ dội. Là vì An Thành cứ khăng khăng bắt cô tham gia tiệc rượu cùng anh, đương nhiên là cô từ chối. Lúc đầu, An Thành còn cười nói, “Lục Hân Nhan, em còn sĩ diện cái quái gì, anh thật không thể hiểu nổi.” Hân Nhan tức giận đáp trả, “Anh sai rồi, tôi không phải sĩ diện. Nếu đổi lại người mời tôi hôm nay là Thiếu Phi, chắc chắn tôi sẽ đi cùng, chỉ vì người đi cùng là anh nên tôi dứt khoát không thể đi”. Sắc mặt anh dần khó coi, “Em muốn gì đây? Chẳng lẽ em muốn anh quỳ xuống cầu xin thì em mới chịu hả?” Cô bình thản quay sang nhìn anh, đáp, “An Thành, anh đừng nói như thế không có tôi anh không sống nổi, chúng ta chỉ mới quen nhau vài ngày thôi, xung quanh anh thiếu gì người đẹp, người cầu xin đáng ra phải là tôi, tôi cầu xin anh buông tha cho tôi, kiếm người khác chơi đi được không?”

Đột nhiên anh nổi giận, ném chiếc ly trong tay xuống đất, những mảnh vỡ thủy tinh văng vụt trên mặt đất.

Anh lạnh lùng nói, “Khốn khiếp!”

Sau đó, suốt một tháng anh không đến tìm cô.

Tô Văn uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, nheo mắt cười nói, “Lần này là lần cuối cùng, tôi sẽ hoàn toàn quên đi anh ấy. Nếu như bây giờ có người ngỏ ý với tôi, tôi nhất định sẽ quen người đó.”

Hân Nhan nhìn đồng hồ rồi nói, “Trễ rồi, tôi thấy cô nên về cùng tôi đi.”

Hân Nhan chưa kịp rời đi, bỗng nhiên một anh chàng đẹp trai đến bên Tô Văn, tươi cười nho nhã lịch sự nói, “Chào người đẹp, có thể cho anh làm quen được không?”

Tô Văn đứng hình tại chỗ, Hân Nhan đứng bên cạnh cười rồi rời đi.

Bởi vì muốn xuất bản tạp chí trước Tết âm lịch, nên mọi người làm việc với khí thế hừng hực. Hân Nhan ngược lại có hỏi Tô Văn về anh chàng hôm trước, nhưng mỗi khi uống trà chiều, lại thấy cô ấy cứ ngồi chúi mũi vào điện thoại gửi tin nhắn, miệng cười tíu tít, ngọt ngào vô cùng, trong lòng cô cũng đã có được đáp án.

Đến trưa cô nhận được điện thoại của Thiếu Phi, vừa nghe máy cô đã bị chất vấn, “Cô và anh họ tôi làm sao vậy?”

“Sao là sao, thì cũng vậy thôi.”

Thiếu Phi cười nói, “Cô đừng có ở đó mà giả bộ. Anh ấy bị bệnh mấy ngày nay, tôi lại thăm cũng chẳng cười tẹo nào. Tôi đoán chắc hai người xảy ra chuyện rồi. Có rảnh thì đến thăm anh ấy đi.”

Bị bệnh ? Cô ngẩn ra, nhưng lại không tin, “Được lắm, cậu lại giúp anh ta gạt tôi nữa phải không, có biết câu chuyện ‘Chú bé chăn cừu’ không?”

Thiếu Phi ho nhẹ, “Lần này là thật tôi không gạt cô, tôi thấy anh tôi có vẻ bệnh nặng lắm, chắc không qua khỏi con trăng này đâu, cô nên rủ lòng thương đến thăm anh ấy đi...”

Thiếu Phi chưa kịp nói hết câu thì một giọng nữ đã vang lên, “Dư Thiếu Phi, anh lén lút nói chuyện điện thoại với ai mà lâu thế hả?”

Thiếu Phi lí nhí nói, “Tiêu Nhã, em đừng làm ồn”. Có vẻ như là một lời trách móc nhưng lại chứa đựng đầy tình cảm.

“Để em nghe xem nào. Hay là chị Hân Nhan? Để em nói với chị ấy mấy câu đã....” Nghe âm thanh trong điện thoại, hình như hai người đang giành điện thoại, Tiêu Nhã giựt không được điện thoại, cúi kính la lên, “Chị, Thiếu Phi ăn hiếp em, anh ấy đi Tô Châu chụp hình cũng không cho em đi theo....”

Thiếu Phi thở hổn hển rồi ngắt luôn điện thoại.

Hân Nhan cười khanh khách. Từ lúc anh chàng đẹp trai Dư Thiếu Phi gặp Lê Tiêu Nhã, thì đã hoàn toàn đại bại trong tay cô bé này. Tiêu Nhã là sinh viên năm hai đại học F, mấy tháng trước cô bé ấy đến Studio của Thiếu Phi để chụp ảnh chân dung. Kể từ khi ấy, cô nàng cứ bám riết Thiếu Phi. Mỗi lần Thiếu Phi thấy cô bé đó thì đã thấy phiền chết, cổ tình phốt lờ Tiêu Nhã. Nhưng Hân Nhan biết ngoài mặt Thiếu Phi chỉ giả vờ ghét Tiêu Nhã thôi, chứ nếu như cậu ta thật sự ghét thì dùng chân đạp thẳng cô bé ấy ra, chứ không để Tiêu Nhã cứ bám riết mình lâu như vậy.

Có một lần, Thiếu Phi bị Tiêu Nhã làm phiền suốt cả ngày không làm việc được, cậu ta cũng không biết làm gì để cô bé không làm phiền nữa. Thế là, cậu ta nổi giận lớn tiếng mắng cô bé.

Tiêu Nhã ngẩn người một lúc, sau đó khóc bỏ chạy khỏi phòng làm việc của cậu ta.

Sau khi cô bé chạy đi, Thiếu Phi thẫn thờ như người mất hồn hồi lâu. Sau đó đột nhiên đứng phắt dậy, cầm áo khoác đuổi theo.

Lúc trở về, hai người đã tay trong tay cười nói vui vẻ.

Oan gia ngõ hẹp là câu nói để miêu tả chính xác cặp đôi này.

Hân Nhan lo lắng không biết An Thành có nghiêm trọng không, định gọi cho anh để hỏi thăm. Nhưng chưa kịp gọi thì chủ nhiệm gọi cô đi.

Bận túi bụi đến hết giờ làm, cô định đến nhà An Thành thăm anh một lúc, nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại ngoài ý muốn.

“Cô Lục, tôi là mẹ của Cẩn Niên.”

*** “Thái Vi”: bài thơ Thái Vi nằm trong tập thơ “Kinh Thi” của Trung Quốc. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. Kinh Thi chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tụng. Nguồn gốc các bài thơ trong Kinh Thi khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, Kinh Thi đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn công phu.

Toàn bài thơ:

Hái rau vi, hái rau vi. Rau vi mới mọc hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai, Nhanh ra cũng phải một hai năm trường.

Vợ chồng cách trở đôi đường, Tại quân hiềm doãn nhiều nhưng tao loạn.

Từ nay chất chường bất an, Vì quân hiềm doãn ta mang vạ này.

Hái rau vi, hái rau vi, Rau vi óng ả, hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai? Lòng ta trăm nỗi rối bời như tơ.

Lòng ta buồn bã thần thờ,Rồi đây đói khát sẽ chờ đợi ta.
Cái thân lính thú nẻo xa,Cậy ai cho biết tin nhà được đây.
Hái rau vi, hái rau vi, Rau vi đã cứng, hái đi nữa hoài.
Ngày về ta biết hỏi ai?Ngày về có lẽ tháng mười năm nay.
Việc vua bề bộn suốt ngày,Làm sao có thể rảnh tay được nào.
Lòng ta đau xót như bào,Ta đi đi mãi chẳng bao giờ về.
Cái gì đẹp dễ thế kia, Ấy hoa thường lệ muôn bề tốt tươi.
Xe kia là của ấy ai?Ấy xe tướng soái đại tài của ta.
Nhưng xa sẵn thắng khéo là, Bốn con ngựa đực đầy đà làm sao!
Nhưng xa sẵn thắng khéo là,Bốn con ngựa đực đầy đà làm sao!
Ta đây nào dám yên nào,Một trắng ba trận ghi vào chiến công.
Bốn ngựa đã thắng giặc cương,Bốn con ngựa đực sức đương phùng phùng.
Tướng quân lắm liệt oai hùng,Ba quân tin tưởng băng chùng dặm sương.
Ngựa phi đều đặn nhịp nhàng,Độc cung ngựa nạm, bao mang ngũ bì!
Ngày nào cũng nhớ cũng ghi,Chiến tranh Hiểm Doãn hiểm nguy khôn lường.
Khi đi tha thướt cảnh dương,Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.
Thấp cao dặm thẳng xa xôi,Biết bao đói khát, khúc nhôi cơ cầu.
Lòng ta buồn bã thương đau,Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay!

8. Chương 8: Liên Hoan

Lại một lần nữa Hân Nhan bước vào nhà họ Kha.

Bà Kha vẫn lịch thiệp như xưa, rót trà cho Hân Nhan. Hân Nhan thấy thật buồn cười, vẫn cách xưng hô cô Lục, nhưng bà nào biết đây là lần thứ hai cô đến đây.

Hân Nhan đắn đo rồi nói: “Bà Kha, bà có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

Bà Kha thoáng kinh ngạc, khẽ cười nói: “Cô và em gái cô thật chẳng giống nhau.”

“Sao lại không giống nhau?” Hân Nhan hỏi vặn lại một câu, dáng vẻ lãnh đạm, khẽ cười nói tiếp: “Tất cả mọi người nói chúng tôi lớn lên rất giống nhau.”

Bà Kha nói: “Bề ngoài tuy rất giống nhưng tính tình không giống chút nào.”

Dừng một chút, bà nói tiếp: “Cô Lục, tôi đây xin nói thẳng. Đối với cái chết của em cô, tôi vô cùng đau lòng, thế nhưng chuyện giữa cô và Cẩn Niên bị đồn ra ngoài đã làm ảnh hưởng rất lớn đến nhà họ Kha. Lúc ấy, tôi đã phải bỏ rất nhiều công sức mới có thể dẹp yên mọi chuyện. Cẩn Niên tính tình ngang bướng, nó nằng nặc đòi phải kết hôn cùng cô, nên đã trở mặt với gia đình một thời gian dài. Nói thật, tôi vốn không phải người có thành kiến, nếu cô là người khác nhất định tôi sẽ ưng thuận. Chỉ có điều đối tượng lại là cô... Thật xin lỗi, cô Lục, vì danh dự của nhà họ Kha, tôi không thể chấp nhận hôn sự này, hy vọng cô hãy rời xa Cẩn Niên. Còn về bồi thường, cô Lục muốn gì cứ nói.”

Hân Nhan càng nghe càng thấy nực cười. Lần đầu gặp bà, bà đã từng nói rằng ‘gia đình chúng tôi không thể chấp nhận cô’, giờ thì lại nói ‘tôi vốn không phải người có thành kiến’. Công lực Thái Cực Quyền của bà Kha thật sự càng ngày càng khiến cho người ta bội phục.

Hân Nhan tiếp tục cười, nụ cười lạnh như băng: “Tôi cũng lấy làm tiếc, bà Kha, e là tôi không thể giúp bà được rồi.”

Nghe vậy, bà Kha trợn tròn mắt, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén nhưng giọng điệu vẫn điềm đạm: “Tôi khuyên Cô Lục đừng nên cố chấp thế.” Tuy câu nói rất đối bình thường nhưng được thốt ra từ miệng của Bà Kha thì nghe như uy hiếp.

Hân Nhan cũng không thêm để ý câu nói vừa rồi của bà, cô bình thản đáp lại: “Xin lỗi. Từ trước đến giờ tôi cũng chưa từng muốn gả vào nhà họ Kha của các người. Ngược lại, tôi hi vọng bà hãy khuyên Cẩm Niên đừng đến làm phiền tôi nữa, đừng...” Đắn đo một lúc, cô cười nói tiếp: “Khư khư cố chấp.”

Bà Kha hơi sửng sốt: “Cô...”

Lời còn chưa nói hết thì bất thành linh Cẩm Niên đẩy cửa xông vào, tức giận rống hỏi: “Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy hả?”

Hân Nhan đứng dậy, nói với bà Kha đang vô cùng ngạc nhiên: “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi xin phép đi trước.”

Cuối cùng Bà Kha cũng đã gạt sạch vẻ nguy trang nhuần nhuyễn của mình, bà tức giận, gầm lên: “Là cô gọi Cẩm Niên đến đúng không?”

Hân Nhan cười đáp: “Tôi không có phần phước hưởng tấm lòng người mẹ bao la của bà Kha đây, thôi thì bà cứ dành tình cảm đó cho con trai bà đi. Tạm biệt.”

Lúc cô đi qua người Cẩm Niên, anh liền nắm chặt cổ tay kéo cô lại, sắc mặt có chút hoảng hốt, nói: “Hân Nhan, em đừng để tâm lời mẹ anh nói. Cho dù thế nào anh cũng vẫn muốn cưới em.”

Sắc mặt Bà Kha lúc ấy rất khó coi, giọng điệu lại thêm phần tức giận: “Cẩm Niên.”

Hân Nhan cúi nhìn bàn tay đang nắm lấy tay mình, đốt ngón tay rõ ràng, ngón tay thanh mảnh và trắng như tay phụ nữ. Cô nhớ trước đây Hân Duyệt từng nói rất thích tay của Cẩm Niên, nhất là những lúc anh ta chơi piano, ngón tay anh như thiên thần đang lượn bay nhịp nhàng trên phím đàn, khiến cho người ta say mê.

Hân Nhan lạnh nhạt nói: “Cẩm Niên, chắc anh không nhớ hôm nay là ngày gì đúng không?”

Cẩm Niên ngơ ngẩn.

Lòng Hân Nhan đau xót. Quả thật anh ta không hề nhớ.

“Hôm nay, chính là ngày giỗ của Hân Duyệt.”

Cuối cùng, cô gỡ tay Cẩm Niên, đi thẳng ra khỏi nhà họ Kha.

Cẩm Niên cũng không đuổi theo cô.

Tuy đã ra khỏi nhà họ Kha, nhưng Hân Nhan vẫn nghe rõ tiếng cãi nhau truyền ra từ trong đó, loáng thoáng còn có cả tiếng đồ vật bị vỡ.

Hân Nhan bỗng cảm thấy, mùa đông ở thành phố S quả thật rất lạnh, còn rét hơn cả thành phố B.

Nửa đêm nhận được điện thoại của Cẩm Niên gọi để giải thích.

Hân Nhan vừa khóc vừa uống rượu, cô cũng không biết mình đã nói gì với Cẩm Niên, chỉ biết cô đã làm anh ta nổi giận. Dù gì trước đây cô và Cẩm Niên cũng đã từng như thế, cô chọc giận anh ta, để anh ta tự dẫn vật bản thân. Thật ra, việc chọc giận anh ta cũng chẳng mang đến niềm vui, chính cô cũng quá mệt mỏi rồi, chỉ là cô nghĩ, Hân Duyệt nhìn thấy sẽ rất hài lòng.

Cô luôn nghĩ mình là người có tội. Nếu như cô là một tín đồ sùng đạo, chắc hẳn cô giữ mãi chuyện này trong lòng.

Tội của cô từ đâu mà ra ư?

Hắn là từ cái ngày gặp gỡ bà Kha. Đôi khi Hán Nhan nghĩ, nếu như không có sai lầm hồ đồ ngày đó, sớm giải thích rõ với Hán Duyệt, thì mọi thứ đã không tồi tệ như hôm nay.

Vốn là khi ấy Cẩn Niên đến nhờ cô, cô cũng chỉ có ý tốt muốn giúp anh ta. Cẩn Niên đến nói với cô: “Hán Nhan, em có thể thay Hán Duyệt đến gặp người nhà anh được không?”

Cô cảm thấy khó hiểu, tại sao chứ?

Cẩn Niên cười ngượng, vẻ mặt có chút bối rối: “Người nhà anh không chấp nhận chuyện anh và Hán Duyệt, muốn gặp mặt em ấy trước. Cô cũng biết Hán Duyệt rất hồn nhiên, anh sợ em ấy sẽ bị tổn thương, nên em có thể thay em ấy đi gặp người nhà anh được không? Chuyện sau này anh sẽ giải quyết.”

Hán Nhan đương nhiên không có lý do gì để từ chối. Vả lại, Hán Duyệt là đứa em gái mà cô yêu thương nhất, vì vậy cô không thể để bất cứ người nào làm tổn thương em gái mình. Do đó, cô theo Cẩn Niên đến thành phố S, thay Hán Duyệt gặp Bà Kha.

Lúc đó, tưởng rằng mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Nhưng không ngờ Hán Duyệt lại biết chuyện, đã nổi trận lôi đình chất vấn cô.

Hán Nhan nhớ rất rõ. Hôm ấy, Hán Duyệt đã tức giận ném ly nước trong tay xuống đất. Những mảnh vỡ thủy tinh văng khắp sàn, nước cũng tung toé ướt cả gấu quần cô. Cô vẫn còn đang kinh ngạc, chưa kịp định thần lại thì Hán Duyệt đã bước đến tát cô một cái. Mọi người không ai ngờ rằng, một cô gái đáng yêu hiền lành như Hán Duyệt lại có thể tức giận đánh người và lớn tiếng mắng: “Hán Nhan, chị là đồ không biết xấu hổ, chị quyến rũ bạn trai của tôi...”

Hai khuôn mặt giống nhau như đúc nhìn nhau đăm đăm, cứ như đang soi gương vậy.

Dù cô giải thích thế nào, Hán Duyệt cũng cho rằng cô đã quyến rũ Cẩn Niên.

***

“Em cho rằng em và An Thành sẽ có kết quả sao?”

Nghe đến cái tên An Thành, Hán Nhan mới bừng tỉnh.

Giọng nói buồn rầu cất lên: “Kha Cẩn Niên, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

Anh ta cười đến thê lương: “Anh muốn thế nào ư ? Anh chỉ muốn em.”

“Trừ khi tôi chết.”

Nói xong cô liền cúp điện thoại. Dĩ nhiên lần này cô bị anh ta chọc cho nổi giận.

An Thành.

Ngay lúc này, cô lại hơi nhớ anh.

Ngày hôm sau, thành phố S mưa tầm tã.

Ngày mùa đông trước kia, cô chỉ thấy có tuyết rơi, màu tuyết trắng ngần, phủ trắng xóa cả một thành phố hoa huyên náo. Nhìn cảnh tuyết như thế, cho dù có rét lạnh đến dường nào, lòng cũng háo hức khôn xiết.

Cơn mưa mùa đông lạnh đến độ con người ta không biết phải trốn cái giá rét đó thế nào. Sương mù dày đặc, che khuất ánh nắng chan hoà, khắp mọi nơi chìm trong làn sương mờ mịt như đang trong phòng xông hơi. Trận mưa kéo dài dằng dặc, lúc lớn khi nhỏ, mưa tuôn động lại thành vũng, đôi lúc hạt mưa nặng trĩu rơi xuống đất, nước bắn tung toé nghe như âm thanh của thủy tinh bị vỡ, rất chói tai.

Hán Nhan bấm chuông nhà An Thành.

Thấy cô, An Thành hơi ngạc nhiên, cất giọng nói lạnh tanh: “Em đến đây làm gì ?”

Lại nổi giận vu vơ nữa rồi, cũng chẳng mời cô vào nhà.

Cô mỉm cười: “Sao lại không mời tôi vào? Chẳng lẽ tôi đến không đúng lúc?” Giả bộ lóng ngóng ngó vào nhà: “Có cô nào ở đây đúng không?”

Anh nhướn mày: “Em đến đây là để chọc tức anh đúng không?” Nhìn vai cô ướt mưa, anh càng thêm bức bối, liền kéo cô vào nhà, nói: “Anh thấy em đúng thật đến chọc tức anh mà.”

Cô trái lại nở một nụ cười rất tươi: “Tôi thấy anh vẫn khoẻ mạnh, vậy mà Thiếu Phi lại nói anh bệnh sắp chết rồi.”

Anh hừ một tiếng không thèm trả lời, xoay người sang đi thẳng đến sofa ngồi xuống. Hàn Nhan cũng đi theo, rồi ngồi xuống bên cạnh anh: “Chuyện hôm ấy anh kêu tôi suy nghĩ, không muốn nghe câu trả lời của tôi nữa à?”

Làm sao mà không muốn chứ, chẳng qua anh chỉ sợ cô sẽ từ chối. Vì thế, anh tránh mặt cô, ép bản thân đừng nghĩ đến cô nữa, đừng gặp cô, như vậy sẽ không bị cự tuyệt.

Cầm điều khiển bật ti vi, anh bắt chéo chân giả vờ không quan tâm, lạnh nhạt nói: “Em nói đi, anh nghe.”

Thấy phản ứng của anh, Hàn Nhan có phần thất vọng. Lấy cà vạt đã mua sẵn từ trong túi đưa cho anh: “Tặng anh nè.”

Anh cúi xuống nhìn, lại ngẩng lên, lạnh lùng nói: “Làm gì? Phí an ủi sao? Em mang đi đi, anh không cần em thương hại.” Nói xong câu này, trong lòng anh không khỏi xót xa.

Hàn Nhan sắp bị anh làm cho tức chết. Có đôi khi anh làm cho người ta tức đến muốn bay vào mà cắn xé anh ra trăm nghìn mảnh.

Cô chậm rãi nói: “Đây là quà sinh nhật của anh. Nhân tiện muốn hỏi An đại thiếu gia có thể nể mặt mà đeo cái cà vạt này, cùng tôi đến dự liên hoan với đồng nghiệp được không?”

An Thành đột nhiên tắt ti vi, nghiêng đầu sang, vẻ mặt khó tin: “Em nói gì?”

Hàn Nhan hơi cúi, liền quay mặt sang chỗ khác nói: “Họ nói có thể dẫn người nhà theo. Anh không muốn đi thì thôi.”

“Nói như vậy là em...” Anh vui sướng ôm món quà của cô vào lòng, cao hứng nói: “Đi, tất nhiên là đi rồi, lát nữa anh sẽ lựa cái áo sơ mi cho hợp với cà vạt.”

Từ trước giờ chỉ nghe nói chọn cà vạt hợp với áo sơ mi, chứ có nghe ai chọn áo sơ mi để hợp với cà vạt bao giờ đâu.

Cô giả vờ tức giận, “Anh không cần mà!”

Anh nâng mặt cô lên bắt đầu hôn cô, giọng nói mơ hồ: “Nãy anh nói bâng quơ thôi, tin làm gì.” Càng hôn càng mãnh liệt, nếm mật ngọt trên đôi môi mềm mại của cô, anh thủ thỉ: “Em đồng ý với anh... anh thật rất vui...”

Câu nói kế tiếp đã trực tiếp hoá thành hành động.

Hàn Nhan tránh không kịp, bị anh cuồng nhiệt vồ vập lấy, đành buông tay mặc anh muốn làm gì thì làm. Cô bị anh đè xuống sofa.

Cô chỉ kịp than thở trong lòng, lại bị anh gạt nữa rồi. Trông anh thế này chẳng giống người bệnh chút nào.

Liên hoan cuối năm ngoái, Hàn Nhan chính thức dẫn An Thành đến giới thiệu với đồng nghiệp.

Tô Văn nhìn cô cười mờ ám. Cô cũng cười mờ ám nhìn Tô Văn.

Hôm nay Tô Văn cũng mang người nhà đến, chính là anh chàng lần trước gặp ở bar, tên Hàn Phong.

An Thành lái xe nên Hàn Nhan không cho anh uống rượu. Kết quả là cô cũng bị anh cấm không cho uống, cô bảo anh thật ngang ngược, anh thì lại cười, nắm vai cô, nhỏ giọng nói bên tai, “Không được uống, em mà uống say, tối nay lấy sức đâu mà ‘tâm sự’ với anh chứ?”

Cô biết rõ anh đang ám chỉ gì, mặt liền ửng đỏ như quả cà chua, hung hăng đá chân anh một sự. Anh cười phá lên đầy sung sướng.

Người uống nhiều nhất trong bữa liên hoan lại là biên tập Lưu. Dù mọi người khuyên anh ta uống ít như thế nào cũng đều bị anh ta gạt phăng, còn trí thức nói, “Mượn rượu giải sầu, sầu càng thêm sầu.” Tô Văn ngồi cạnh thở dài, lắc đầu liên tục.

An Thành như hiểu ra, chau mày hỏi: “Chuyện gì đây hả, anh ta yêu thầm em phải không?”

Hân Nhan sợ An Thành lại nổi giận, liền kéo anh nói: “Anh đừng làm vậy, anh ta cũng có làm gì quá với em đâu.”

Anh hừ một tiếng, liếc nhìn biên tập Lưu: “Còn chưa mọc râu mà bày đặt.” Lại liếc nhìn Hân Nhan, anh cười như không cười nhìn cô: “Cho em khát nợ này, lát về anh tính với em sau.”

Hân Nhan không hiểu, chuyện này liên quan gì tới cô chứ.

Kết quả Hân Nhan phải vất vả lắm mới dỗ dành được An Thành. Biên tập Lưu lại mượn rượu lão đảo đi đến gây hấn, vờ tay với An Thành, mắt xéch lên: “Xin chào, tôi là Lưu Nhất Thành.”

An Thành ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lên, vờ như không thấy cánh tay biên tập Lưu đưa tới: “Có việc gì thế?”

Biên tập Lưu thần nhiên đưa tay lên khoác vai Hân Nhan, đứng đưng với ánh mắt sắc lẹm như dao của An Thành: “Tôi xem Hân Nhan như em gái. Sau này, anh phải đối tốt với cô ấy, không được ức hiếp cô ấy...”

An Thành hất tay anh ta ra, kéo Hân Nhan vào lòng, khịt mũi xem thường: “Râu còn chưa mọc, ở đó lên mặt giáo huấn người khác.”

Kế đó, lại cúi đầu nhìn Hân Nhan, “Anh nghe cho kỹ đây, sau này không phải tôi không được ức hiếp cô ấy, mà là chỉ một mình tôi được quyền ức hiếp cô ấy thôi.”

Khi nói lời này, ánh mắt anh trù mến dịu dàng nhìn cô chan chứa yêu thương.

Hân Nhan bẽn lẽn xoay mặt sang chỗ khác, không dám ngược nhìn An Thành.

Trong lòng như có dòng nước ấm chảy vào, thẩm thấu qua từng đường vân vào sâu tận đáy lòng.

9. Chương 9: Vy Vy

Kỳ nghỉ đông cuối cùng cũng đến, Hân Nhan vì quá mệt mỏi định đánh một giấc ngon lành cho đã. không ngờ mới 7:30 sáng, cô đã bị An Thành đánh thức.

Cô tức giận cầm lấy điện thoại và trách móc, “Anh không thể chọn khi khác đây đoạ em được hả?”

Anh cười ha hả, mập mờ nói, “Thế đổi lại tối nay được không?”

Cô bực tức cúp máy.

Sau một lúc, anh lại gọi đến giảng hoà, “Thôi, đừng giận nữa, ai bảo em không chịu dọn đến ở cùng anh, hại anh mắc bệnh tương tư rồi đây này, anh cũng bị đây đoạ không ít.”

Anh vẫn cố thuyết phục cô dọn đến ở cùng, nhưng cô kiên quyết từ chối. Diễn hình mỗi lần ngủ, anh lại ôm chặt cô như sợ chỉ một phút lơ là cô lại bị người khác cướp đi mất, cô chỉ sợ có ngày mình bị anh ôm đến nghẹt thở mà chết.

Cô lại nổi giận nói, “Cho dù anh có nói bóng nói gió gì thì cũng vô dụng, em sẽ không dâng mình vào hang cọp đâu. Nếu không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đi ngủ tiếp đây.”

Nghe vậy anh liền ngăn cô lại, “Khoan đã, đừng vội ngủ mà. Em mà không lo “vỗ béo” cho anh, anh sẽ ra ngoài tìm những cô gái xinh đẹp khác đấy.”

Cô hít một hơi, “An thiếu gia, anh kì lạ thật. Đối với những cô gái khác anh lại dễ ngon dễ ngọt họ. Còn đối với em anh lại dùng những lời lẽ mỉa mai châm biếm vậy hả?”

Anh biết cô đã nổi giận, cười đáp, “Dễ ngon dễ ngọt là dùng để dụ mấy người đẹp, còn nói với em, chẳng phải lãng phí sao!”

Cơn giận cô lại bắt đầu bùng nổ, lập tức cúp máy.

An Thành kiên nhẫn gọi hết lần này đến lần khác.

Cứ như thế hiển nhiên cô không thể nào ngủ tiếp được nữa. Cô đành kiềm nén cơn giận của mình trong lồng ngực, “Anh có thôi đi không?”

“Giận rồi hả? Thôi mà.” Anh cười tí tưng tưởng tượng đến bộ dạng tức giận của cô lúc này, vui vẻ nói, “Kêu em dậy thôi mà sao khó khăn quá. Thật ra thì bạn anh vừa ở nước ngoài về, muốn anh dẫn em đến giới thiệu.”

Cô tưởng chừng mình đang mơ, “Bạn của anh?” Cô nhớ lần trước gặp anh và nhóm bạn của anh, ai ai cũng mặc đồ lịch sự sang trọng, bối rối hỏi, “Thế em có cần trang điểm không?”

“Ồ! Giờ em đã biết tự giác, sợ làm anh mất mặt rồi hả?” Anh lại trêu chọc cô, sau đó lại vỗ về, “Tuỳ em thôi, đừng coi trọng quá. Hơn nữa, hồi trước lúc đầu tư chiến lược, tầm nhìn hơi sai một chút, nhưng anh hiểu mà, anh không ghét bỏ em đâu, đừng lo.”

Cô giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, “Nói gì thì nói, cũng đừng thẳng thắn thế chứ.”

Anh bật cười, dặn đi dặn lại cô không được ngủ tiếp rồi cúp máy.

Ngẫm nghĩ, cô bắt đầu tìm bộ váy phù hợp, tiếp đó trang điểm rồi ra ngoài. Mặc dù thường ngày cô ít khi tô son điểm phấn, nhưng kỹ thuật trang điểm vẫn rất tốt. Vì lúc làm ở tiệm chụp hình của Thiếu Phi, công việc của cô chính là thợ trang điểm.

An Thành xuống xe, trông thấy cô, kinh ngạc mở to mắt, nhướn mày đánh giá, gật đầu liên tục, và cười rạng rỡ tán thưởng, “Xem ra em cũng có tiềm năng tăng tỷ giá lắm.”

Nghe vậy, cô trừng mắt nhìn anh, đôi mắt sáng sắc sảo, hút hồn vô cùng.

An Thành nhất thời rung động, bèn đến bên Hân Nhan choàng tay qua vai cô, dìu cô vào xe và hôn lên cặp môi đỏ mọng quyến rũ của cô. Lông mi của cô rất dài rất dày, lại cong vuốt, lúc chạm vào mặt anh, có cảm giác ngứa ngứa, lòng cũng nhộn nhạo.

Không ngừng hôn môi cô, đến tận khi cặp môi đỏ mọng như mật đào hấp dẫn mê người, anh mới lưu luyến buông cô ra, “Em thật sự làm anh phát điên lên.”

Cô rũ mắt xuống, “An Thành, em đôi lúc hay làm người ta mất hứng, em chỉ sợ không hợp với bạn anh thôi.”

Anh cười gật đầu, “Đồng chí Lục Hân Nhan, độ giác ngộ của em ngày càng cao rồi đó. Em đáng được tổ chức tuyên dương.”

Cô cười trách yêu, đánh nhẹ lên vai anh một cái.

An Thành bắt lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, “Cho tới giờ chỉ có em là không biết bản thân mình rất tuyệt vời thôi. Bạn của anh tuy không phải là những người hiền lành gì, nhưng cũng không đến mức ăn thịt em đâu. Cho dù có muốn ăn thì cũng hỏi xem anh có đồng ý hay không.”

Con người là như thế, có đôi khi tức đến mức chỉ muốn cắn cho đối phương một cái thật mạnh. Có lúc dù bị đối phương cắn, bạn cũng cam tâm tình nguyện.

Đến nơi cô mới biết, hóa ra không phải đi gặp một người, mà là cả một đám bạn của anh.

Dĩ nhiên nhân vật chính thì chỉ có một, là anh chàng đã chơi cùng An Thành từ thuở nhỏ, tên Cao Tuấn, mới từ Mỹ trở về. Anh ta có bằng kép Tiến Sĩ ở Đại Học Y của Mỹ, lại vừa là một vị CEO trẻ tuổi, người người còn phải ngưỡng mộ gia thế của anh ta. Dù sao thì bạn của An Thành, ai mà không bọc vàng lóng lánh.

Cao Tuấn tuy mang kính nhưng diện mạo lại hào hoa phong nhã chứ không trông như con một sách. Anh ta nhìn cô từ đầu đến chân, đánh giá một lượt, cười nói, “Hôm nay rốt cuộc cũng đã gặp được người thật. Tôi vẫn muốn cảm ơn cô, từ nhỏ đến lớn đều là An Thành ức hiếp người khác, nhất là tôi. Tôi từ lâu đã mong có ngày cậu ta bại dưới tay của người nào đó. Cô Lục, cô chính là ân nhân của tôi.”

Một câu nói đùa của Cao Tuấn khiến cho Hân Nhan không nhịn được cười, những câu nệ ban đầu vô hình trung biến mất cả.

An Thành hờn dỗi, trừng mắt nhìn anh ta, “Dù có làm gì thì cũng đừng huỷ hình tượng của tôi chứ ”

Cao Tuấn vẫn cười tươi, “Đâu phải huỷ hình tượng tôi đâu mà lo.” Kế đó, anh ta quay sang Hân Nhan, ho khê một tiếng, “Ân nhân, tôi nói nhỏ cho cô biết, hôm nay có rất nhiều cô gái đẹp, thanh mai trúc mã, rồi mấy cô gái đeo dính cậu ta như sam...”

An Thành dở khóc dở cười cắt ngang, “Được rồi, cậu ở nước ngoài lâu vậy chắc cũng quên tiếng Trung rồi, nói nhiều như vậy làm gì.”

Hân Nhan nghiêng mặt, cười như không cười liếc An Thành.

An Thành đưa tay choàng vai Hân Nhan, hí hửng nói, “Nhìn gì hả? Cho em chút cảm giác nguy hiểm, để em khỏi suốt ngày làm lơ anh.”

Hân Nhan cầm ly rượu vang, ngồi ở góc ghế sofa nhìn bóng lưng An Thành tắt tả chào hỏi bạn bè, cô bất giác nhoẻn miệng cười.

Ở trước mặt mọi người, anh lúc nào cũng lịch sự, nói nói cười cười, như ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm, đến chỗ nào thì làm bừng sáng chỗ đó. Nhưng ở trước mặt cô, anh lại cố tình gây sự, vui buồn thất thường, có khi cười rộ lên như đứa trẻ, cô thường làm anh tức giận đến không nói ra lời, có khi cô cũng bị anh chọc giận không thèm nói chuyện.

An Thành xoay người nhìn quanh, như đang tìm kiếm bóng dáng của cô. Cuối cùng, thấy cô ngồi trong góc, anh mỉm cười, nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời xua tan ngày đông giá lạnh.

Cô vì thế cũng nở nụ cười.

Anh chậm chậm đi đến phía cô. Nhưng còn chưa đi đến trước mặt cô, anh đã bị người khác kéo lại bắt chuyện.

Hân Nhan cảm thấy nhàm chán, cúi nhìn ly rượu vang, óng ánh long lanh, như viên hồng ngọc tan ra thành nước. Bỗng dưng, có bóng người hiện lên trong ly rượu.

Kinh ngạc ngẩng đầu, chợt nghe một giọng nói quen thuộc gọi tên mình, “Chị Hân Nhan.”

Rượu trong tay thiếu chút nữa đổ ra ngoài, Hân Nhan đứng lên, cố gắng nở nụ cười, “Vy Vy.”

Không biết thế giới này thật sự quá nhỏ hay ông trời thích trêu chọc con người ta, đợi đến lúc người ta không phòng bị, làm họ bất ngờ vô cùng.

Vy Vy vẫn thản nhiên cười, nhưng lại chất chứa bao thù hận, “Không nghĩ đến đây lại có thể gặp được chị Hân Nhan.” Cô nàng ngưng một lúc thăm dò sắc mặt của Hân Nhan, sau đó lại tiếp tục nói, “Nhìn chị cũng không tệ lắm. Không biết anh chàng nào ‘tốt số’ được chị để mắt đến vậy?”

Sắc mặt Hân Nhan nhất thời tái nhợt.

Vy Vy là bạn thân của Hân Duyệt – em gái cô, cứ hay lẻo đẻo theo sau lưng cô gọi “chị Hân Nhan” này, “chị Hân Nhan” nọ, Vy Vy còn nói “ước gì cũng có được người chị như vậy”. Kể từ sau cái chết của Hân Duyệt, Vy Vy tức giận hung hăng thẳng tay tát Hân Nhan, lớn tiếng mắng chửi, “Lục Hân Nhan, chị còn mặt mũi xuất hiện sao? Ngay cả bạn trai của em mình mà cũng dụ dỗ, loại người như chị thật làm người ta ghê tởm, sớm muộn gì cũng sẽ xuống địa ngục.”

Đã từng có một quãng thời gian, giọng nói của Vy Vy như lời nguyên đeo theo cô, toàn thân cô như bị trói buộc trong gông xiềng vô hình, không tài nào thoát được.

Quãng thời gian ấy, Hân Nhan phải sống trong nơm nớp lo sợ, cuối cùng cô quyết định rời khỏi thành phố B.

Tay cầm ly rượu hơi run run, Hân Nhan cố trấn tĩnh, cười đáp, “Đã lâu không gặp.”

Vy Vy vừa khinh khỉnh nhìn cô, vừa chỉ tay về phía một người đứng xa xa, tiếp tục dùng những lời khó nghe nói với Hân Nhan, “Chị Hân Nhan có hứng thú làm quen bạn trai em không? Nhưng mà chị đừng có động lòng rồi lại quyến rũ bạn trai em đó.”

Về mặt cười của Hân Nhan càng lúc càng tiu nghỉu, “Vy Vy, chị đã có bạn trai rồi.”

Vy Vy chớp mắt khiêu khích, cười chế giễu, “Thật sao, chẳng hay lần này chị Hân Nhan cướp từ tay ai thế?”

Nhất định phải thế này sao, nhất định phải bắt cô sống một cuộc sống thấp thỏm dần vặt sao?

Hân Nhan không biết phải làm sao cho phải, cô cảm thấy mình không còn thở được nữa, bỗng nhiên hơi thở quen thuộc xộc vào mũi. Chân cô mềm nhũn không thể đứng nổi nữa, cho nên tự nhiên cầm lấy tay anh, bàn tay run rẩy

An Thành nhú mày liếc nhìn Vy Vy, không nhẹ cũng không nặng, không đếm xỉa gì đến cô ta, cúi đầu tựa cằm lên mái tóc mềm mại của Hân Nhan, dịu dàng hỏi, “Không thích ở đây sao? Vậy chúng ta đi.” Giọng nói tuy rất dỗi bình thường nhưng lại chứa đựng sự yêu thương cương chiều.

Hân Nhan vẫn nắm lấy tay anh, khẽ gật đầu như một đứa bé

Anh gần như bốc hỏa. Anh không thích bộ dạng này của cô, bị người ta bức đến nỗi cả người co ro, run rẩy không thôi. Anh đã nói qua, chỉ có anh mới có thể bắt nạt cô, còn những người khác thì không thể. Cũng may anh vẫn còn là chỗ dựa vững chắc, che chở cho cô.

An Thành ôm Hân Nhan rời khỏi, chưa đi được bao xa, sau lưng chợt nghe Vy Vy cay nghiệt nói, “Thứ con gái đê tiện phá hoại tình cảm của người ta mà anh lại xem như bảo bối. Thật là nực cười.”

An Thành ngoảnh lại, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn Vy Vy, “Cô thử nói tiếp đi. Tôi không phải kẻ vũ phu, nhưng thử xem hôm nay có ai làm tôi phá lệ hay không.”

Hân Nhan chưa bao giờ thấy An Thành nói chuyện lạnh lùng như vậy.

Biết rõ An Thành giận thật rồi, cô vội ngăn lại, giật nhẹ ống tay áo anh, “An Thành, em mệt rồi, đưa em về đi. Đừng ở đây ồn ào nữa, được không?”

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ dùng giọng điệu van nài này cầu xin anh.

Anh cười trấn an, giọng nói đã bớt tức giận, “Được, anh đưa em về.”

Bỗng dưng anh nhớ tới bánh tiramisu của Ý, định dẫn cô đi ăn. Vì vậy anh vừa đi vừa nói, “Có muốn ăn bánh tiramisu không? Anh đưa em đến tiệm bánh ngon cực kỳ.”

Cô “Ừ” một tiếng, cũng không biết anh có nghe được hay không.

An Thành khẽ thở dài. Nếu có thể đưa cô thoát khỏi quá khứ trước đây, thì tốt quá rồi.

10. Chương 10: Hãy Dẫn Em Đi

Gọi một ly mocha, Hân Nhan cầm ly lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt thờ ơ.

An Thành đặt cái bánh tiramisu trước mặt cô, anh cười: “Tiệm này được chứ, bạn gái cũ của anh giới thiệu đây, lúc trước cô ấy cứ nằng nặc đòi đến đây ăn. Nhưng mà cô ấy không thích tiramisu, cô ấy bảo tiramisu làm từ cà phê, cà phê dùng chung với cà phê nữa thì mùi vị rất là ghê.”

An Thành vừa nói, đồng thời quan sát nét mặt Hân Nhan, thấy không có gì biến đổi cả, anh hơi buồn bã.

Về mặt vẫn bình thản, lại tỏ vẻ linh tinh lang tang nói tiếp: “Sao không nói gì thế, nghe anh nhắc tới bạn gái cũ nên nổi máu ghen chứ gì?”

Về mặt cô vẫn lạnh tanh.

“Vậy anh không nói nữa, bà xã đại nhân coi như thương xót cho anh, làm ơn đừng bắt anh quỳ gối trên tấm ván giặt đồ!”

Lúc này Hân Nhan mới quay mặt lại, mím môi bật cười.

An Thành cũng cười, nụ cười tươi roi rói: “Làm em cười thiệt là khó đó!” Buông ly trong tay xuống, anh chân thành nhìn cô và nói, “Hân Nhan, anh không quan tâm người khác nói gì về em. Em phải biết rằng hiện tại anh là bạn trai của em, em chỉ cần đem mọi sức lực ứng phó mình anh. Em muốn anh vui thì anh sẽ cười hết cỡ. Em muốn chọc anh giận thì anh sẽ mặc cho em làm. Em muốn anh làm gì cũng được, chỉ cần đừng bỏ mặc anh. Anh giờ chỉ hận là không thể chiếm hết tất cả thời gian không gian của em, suốt ngày quanh quẩn bên em, không để em suy nghĩ đến bất cứ điều gì khác.”

Anh nói vẻ rất bình thản, mỗi chữ mỗi câu như rót mật vào tim cô. Cô biết rõ anh thật sự quan tâm mình. Vì thế cô cũng chỉnh lại thái độ, mỉm cười nói với anh, “Có ai mà ngang ngược giống anh vậy chứ.”

Anh còn ngạo nghễ đắc ý trả lời, “Ông cố của anh năm đó xuất thân từ sơn tặc, xuống núi đoạt lấy bà cố của anh, mới có anh của hôm nay. Ngang ngược là gien di truyền nhiều đời nhà anh rồi.”

Hân Nhan chịu không nổi bật cười khanh khách.

Cô vươn tay, cầm tay trái An Thành để lên đùi mình, nắm tay anh thật chặt. Cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay của anh, Hân Nhan thấy yên lòng hơn, thì thầm: “Giờ em không muốn làm gì cả, chỉ muốn nắm tay anh thôi.”

An Thành cúi đầu nhìn đôi tay Hân Nhan, trong tích tắc, từ ngữ trong tiểu thuyết hiện lên trong đầu anh, bàn tay mềm như lụa, mềm như không xương. Lòng rộn rạo niềm vui phơi phới, cảm giác ấm áp tan chảy tận đáy lòng.

An Thành lại ngẩng đầu nói: “Em nắm tay anh như vậy, anh cảm tưởng như em đang thăm tù.”

Hân Nhan nguýt anh một cái: “Tổ tiên anh chẳng phải là sơn tặc sao? Dám cũng có gien phạm tội lắm.”

An Thành ngó người, gương mặt hăm hở, cười tít cả mắt. Có những người khi cười lên, cứ như dòng xoáy vậy, cuốn người khác vào lúc nào không hay

An Thành đưa Hân Nhan về nhà, trên đường cô kể một số chuyện về cô cho anh nghe.

Trước khi quen với Cẩn Niên, tình cảm của Hân Nhan và em gái cô vốn rất khăng khít

Quê Hân Nhan vốn là một huyện nhỏ ở tỉnh H, cô và Hân Duyệt sinh ra ở đó. Năm 6 tuổi, ba mẹ li dị, cô thì theo ba, còn em gái cô đi theo mẹ. Mẹ cô dẫn em gái lên thành phố B làm việc, quen với ông chủ nhà máy họ Lâm giàu có, hai người sau đó đã kết hôn.

Hân Nhan cùng ba sống tiếp ở huyện. Ba cô thường hay uống rượu, quan hệ giữa ông và cô không tốt lắm. Do ảnh hưởng chuyện ba mẹ li dị, cô là học sinh nữ trầm tính nhất trong lớp, làm gì cũng một mình, bạn bè thì rất là ít. Niềm an ủi duy nhất của cô chính là người em gái song sinh Hân Duyệt. Hai người vẫn liên lạc với nhau suốt bằng cách viết thư, tâm sự cho nhau nghe, cứ như hai người đang ở bên nhau vậy, như thể chưa bao giờ xa cách.

Cho tới năm lớp 9, ba cô bất ngờ qua đời. Hân Nhan mới được đưa về thành phố B ở chung với mẹ. Do từ hồi 6 tuổi đã không gặp mẹ lần nào, với lại Hân Nhan lại trầm tính khó được người lớn thương. Mẹ cô đối với cô chỉ có trách nhiệm chứ không gần gũi. Hân Duyệt lại không như vậy, ngoan ngoãn vâng lời, được mẹ cô rất mực yêu thương.

Cuối cùng cũng được đoàn tụ với em gái, khoảng thời gian đó là vui nhất trong cuộc đời Hân Nhan. Từ trước đến nay, cảm giác gia đình đối với Hân Nhan mà nói rất là mơ hồ, cô chưa từng cảm nhận được tình yêu thương của ba lẫn mẹ, chỉ có Hân Duyệt là ngọn đèn duy nhất trong ngôi nhà đó, làm cho tính cách ləm lì của cô cũng bắt đầu trở nên hoà đồng hơn. Cô và em gái cùng sống chung, cùng đến trường, cùng về nhà chung, như hình với bóng vậy.

Về sau, do học trường đại học khác nhau nên hai người mới bắt đầu xa cách, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì nhiều đến sự khăng khít của hai chị em. Hai chị em thường hay gặp nhau vào cuối tuần, đi dạo và tâm sự với nhau. Hân Duyệt quen được một người bạn trai ở đại học, trước khi hai người chính thức hẹn hò thì

Hân Nhan thường hay bày kế giúp em gái mình làm quen với người đó, lúc cãi nhau thì Hân Nhan giúp hai người giảng hòa, lúc chia tay cũng chính Hân Nhan an ủi em gái.

Hân Nhan cứ tưởng rằng, Hân Duyệt là người thân mà cô yêu thương nhất và gần gũi nhất suốt cuộc đời, ngay còn trong bụng mẹ, họ đã ở bên nhau, cho dù ba mẹ li dị, lòng đều hướng về nhau, có lẽ không thứ gì trên đời có thể chia rẽ mối quan hệ của hai chị em.

Ít nhất là cho đến khi Hân Duyệt quen với Cẩn Niên.

An Thành đã đưa Hân Nhan về đến dưới nhà cô, cô hí hóp mắt, giống như đã ngủ say.

Một mỗi cả về mặt tinh thần lẫn thể xác có thể hình dung được trạng thái lúc này của cô.

Không biết cô từ nhỏ đến lớn đã trải qua bao nhiêu chuyện, mới có thể luyện được bộ dạng kiên cường như hiện nay. Kể về những chuyện ngày trước với giọng điệu bình thản, kể cả ánh mắt cũng không hề gợn sóng mơn man, như một li nước trắng vậy, không mùi vị không màu sắc. Song, trái tim của cô mong manh dễ vỡ vô cùng, vì tất cả những cảm xúc đáng lẽ phải được thể hiện ra bên ngoài cô đều giấu tận sâu trong đáy lòng, bởi thế nên chỉ cần chạm nhẹ vào trái tim cô thì nó sẽ vỡ nát đau đến tê tái.

Hân Nhan mở mắt ra, thấy An Thành đang nhìn cô không chớp mắt.

Không thể tại sao, cô nhắm mắt lại liền.

Tim đập thình thịch.

Trong ánh mắt anh, chứa đựng quá nhiều thứ, cô sợ mình không thể chịu nổi.

An Thành cười khê bên tai cô, nhéo nhẹ má cô và nói: “Em mà còn giả vờ ngủ nữa là anh hôn em thật đấy!”

Hân Nhan lập tức mở to mắt ra, nhìn trừng trừng: “Anh...”

Chưa kịp nói xong, An Thành đã vội ôm chầm lấy người cô.

Anh hôn rồi lại hôn, thưởng thức vị cà phê của tiramisu còn vương lại trong miệng cô, vị đắng đắng, giờ thì anh đã nhận ra, tiramisu và cà phê quả thực không nên dùng chung.

Đêm giao thừa năm nay, Hân Nhan một mình lẻ loi theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Ngày Tết vốn là dịp gia đình sum vầy, tuy nhiên, cô và An Thành vẫn chưa là một gia đình theo đúng nghĩa của nó, nên anh thì ăn cơm tất niên cùng với gia đình, còn cô một mình đón giao thừa ở nhà. Tuy cô biết lẽ đương nhiên là như vậy, nhưng trông thấy bầu không khí náo nhiệt bên ngoài và so với bầu không khí buồn bã, ảm đạm của căn phòng trọ, cô vẫn thấy tiu nghỉu, buồn man mác.

Buổi sáng Hân Nhan đi siêu thị mua thức ăn chuẩn bị cho buổi cơm tất niên.

Lúc cầm bịch đồ đứng trước cửa nhà, cô nhận được điện thoại từ An Thành: “Em thức sớm vậy?”

Hân Nhan một tay bận tìm chìa khóa, không chú tâm trả lời lắm: “Thì tết mà, một năm có một lần thôi!

Hân Nhan bước vô cửa, nghe thấy tiếng trẻ con cười đùa vọng ra từ điện thoại mới hỏi: “Bên anh đông vui nhỉ?”

An Thành sắp phát điên lên với hai đứa cháu, anh mất kiên nhẫn la chúng một tiếng, kết quả là không có tác dụng gì cả. Anh bực mình, đi lên sân thượng thấy yên tĩnh hơn, mới nói: “Vui thì cũng vui thật, nhưng cứ thấy thiếu thiếu gì đó.”

Hân Nhan cười nói: “Đại thiếu gia, nhà anh mà còn thiếu gì nữa đây!”

“Em!”

Cô ngẩn người.

Nghe thấy tiếng An Thành từ đầu dây bên kia thở nhẹ, nói chậm rãi: “Hân Nhan, Tết năm sau anh sẽ dẫn em về nhà. Năm nay đành phải vậy, vì ba mẹ anh vẫn chưa chuẩn bị tâm lý. Để em ăn cơm tất niên một mình như vậy, anh cảm thấy có lỗi với em.”

Cô rơm rớm nước mắt, như sắp òa khóc.

Dẫu thế, cô vẫn tỏ vẻ không có gì, cười trả lời: “Xin lỗi gì chứ, đừng nói như em là người tình bí mật của anh vậy. Hơn nữa còn nhiều dịp lễ mà, anh cứ bù lại vào ngày Valentine là được chứ gì.”

Hai người trò chuyện với nhau một lúc rồi mới cúp điện thoại.

Trong lòng không còn trống trải như lúc nãy nữa.

Cô lấy rau ra rửa, bỗng nhớ là vào dịp Tết như vậy nên gọi điện thoại ẹ.

Cầm điện thoại trong tay, chần chờ một hồi lâu, cô nhấn nút gọi. Nghe tiếng títtít mà cô nắm chặt điện thoại trong tay như nắm quả bom nổ chậm vậy, không biết sẽ phải nói gì.

Như mới trải qua cả một thế kỷ dài đằng đặc, rốt cục tiếng của mẹ cô phát ra từ điện thoại: “Alo.”

Hân Nhan hít một hơi dài, nói rất nhỏ: “Mẹ, là con Hân Nhan, năm mới vui...”

Chữ “vui vẻ” còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã vội cúp, chỉ còn tín hiệu títtít vang lên từng hồi...

Hân Nhan bất động giữ nguyên tư thế nghe điện thoại, cả buổi vẫn chưa hết bàng hoàng, mãi đến khi cảm nhận từng giọt nước mắt mát lạnh rơi xuống tay, cô mới giật mình.

Cô đã không còn cảm nhận được sự huyền ảo nhộn nhịp ngày Tết của thành phố nữa rồi

Hân Nhan nhớ lúc cô còn nhỏ, hồi đó ba mẹ vẫn chưa li dị, cô và Hân Duyệt thích nhất là ngày Tết, được ăn kẹo, được mặc áo mới, được đốt pháo. Mỗi năm giao thừa, hai chị em đều thức dậy rất là sớm, cùng với ba dán chữ “phúc” lên cửa, Hân Nhan rất thích dán, Hân Duyệt cũng rất thích, hai đứa cứ riu rít với nhau mãi, bữa tối ăn cơm tất niên xong, cả nhà cùng ra ngoài đốt pháo bông. Hân Duyệt rất nhát gan, cứ núp sau lưng cô bịt chặt tai, sợ pháo bông nổ trúng nó. Còn cô thì cứ giành chằm ngồi đốt pháo với ba, ba cô không cho, sợ cô bị thương, vì vậy mà cô khóc toáng lên. Khi pháo bông đốt gần hết, ba cô công Hân Duyệt trên vai, nắm lấy tay Hân Nhan, nhìn chăm chú vào khoảng không rực rỡ đó, hạnh phúc khôn tả.

Bây giờ, những hồi ức đẹp đó chỉ còn là dĩ vãng, đã không thể nếm lại vị kẹo mạch nha hồi đó, mùi vị ấy ngọt biết bao, thế mà giờ đây lắng đọng lại trong lòng chỉ còn là vị đắng.

Buổi chiều khi Hân Nhan chuẩn bị hầm thịt bò thì nghe tiếng gõ cửa.

Cô mở cửa, nhìn thấy người đứng trước cửa, bỗng dưng sững sờ.

Cần Niên mỉm cười với cô: “Hân Nhan, chúc mừng năm mới!”

Cô không có mời anh ta vào, mặt lạnh tanh: “Anh đến làm gì?”

Nụ cười dịu dàng vẫn hiện trên mặt anh ta: “Anh đoán là em đón Tết một mình, nên qua đây mừng với em.”

Cô hồ hững nói: “Tôi không cần. Anh có gia đình của anh, anh hãy về đón tết với họ đi.”

Cô nói xong tính đóng cửa, đầu gối Cần Niên đưa tay ra chặn, suýt chút nữa là kẹp phải tay anh ta.

Hân Nhan hít một hơi thật sâu, nhíu mày: “Cần Niên, một năm có một ngày này thôi, anh để tôi yên được không?”

Anh ta vẫn cố chấp chặn cửa: “Anh sẽ không đi đâu cả!”

Cuối cùng cô vẫn cho anh ta vào. Hân Nhan thiết nghĩ một người đón Tết cũng vậy mà hai người đón Tết cũng thế. Hơn nữa cô biết, nếu không cho anh ta vào, anh ta nhất định sẽ đứng bên ngoài cả đêm.

Cần Niên đứng dựa vào cửa nhà bếp, nhìn bóng dáng bận rộn của Hân Nhan và nói: “Có cần anh giúp không?”

Hân Nhan làm lơ.

Anh ta lại đi vào bếp, thấy cô đang cắt khoai tây, tiện tay vợ nắm rau gần đó lên lật. Đôi tay ngọc ngà của một đại thiếu gia, đời nào lại làm những chuyện như vậy, Hân Nhan liếc nhìn, rau xanh bị anh ta lật bỏ hết, làm uổng phí một bó rau tươi tốt.

Cô liền lên tiếng: “Để đó tôi làm được rồi, anh ra ngoài xem ti vi đi.”

“Ừ”, rửa tay xong anh ta nhìn cô bỏ khoai tây được cắt hạt lựu vào nồi, bèn cười: “Anh nghe nói em làm món khoai tây hầm thịt bò ngon như đầu bếp năm sao vậy.”

“Nghe ai nói thế?” Cô hồ hững hỏi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người lập tức im lặng.

Còn nghe ai vào đây nữa, chỉ có thể là Hân Duyệt. Khi cô mới đi làm, tuần nào Hân Duyệt cũng chạy đến phòng trọ của cô đòi cô làm món thịt bò hầm khoai tây. Hân Duyệt còn trêu cô khỏi đi làm cũng được, chỉ cần mở quán ăn bán một món này thôi cũng đủ rồi.

Cả gian bếp chìm trong tĩnh lặng một lúc lâu.

Cẩn Niên lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng này: “Vậy anh ra ngoài trước!”

Hân Nhan không nói gì. Lúc mở nồi ra, suýt tí nữa là cô bị phỏng tay bởi hơi nóng của nồi.

Khi mọi nhà đã lên đèn, tiếng cười nói vui đùa vọng ra từ nhà hàng xóm, chỉ có phòng trọ của Hân Nhan là im phăng phắc. Cô chỉ cắm cúi ăn, không nói một lời.

Cẩn Niên nói chuyện vài lần, muốn làm không khí bớt căng thẳng hơn, nhưng Hân Nhan chẳng hề đoái hoài đến.

Anh ta hỏi: “Nhà em có rượu không? Hay là chúng ta cùng uống đi.”

“Trong tủ bên kia, muốn uống thì anh tự đi lấy.” Cô đứng dưng trả lời, đặt đôi đũa xuống, “Tôi ăn xong rồi.”

Hân Nhan vừa đứng dậy, Cẩn Niên níu lấy tay cô: “Hân Nhan, anh có chuyện muốn nói với em.”

Hân Nhan im lặng rút tay ra, giọng nói vẫn bình thản: “Nói chuyện gì đây? Muốn tôi ở bên cạnh anh sao? Vậy thì không cần nói nhiều làm gì, anh biết chắc chuyện đó không bao giờ xảy ra mà. Cơm tất niên cũng ăn xong rồi, anh về sớm đi.”

Anh ta nhìn cô, vẻ tổn thương hiện lên trong mắt anh: “Sao em có thể cười nói vui vẻ với người khác, mà lại nhẵn tâm với anh như vậy?”

Cô hiểu rằng “người khác” mà Cẩn Niên nói chính là An Thành, cô nhướn mày đáp: “Anh nói vậy là ý gì?”

“Không có ý gì cả.” Anh ta tự cười giễu bản thân mình, “Anh cũng chẳng biết có ý nghĩa gì. Nhưng mà, em cũng biết anh có thể hủy hoại rất nhiều thứ có ý nghĩa mà, chắc hẳn em có hứng thú nghe.”

Vẫn nụ cười nho nhã ấy nhưng trong mắt Hân Nhan, đó mới là điều đáng sợ nhất. Giống như lúc đó vậy, miệng anh ta vẫn nói yêu cô, song lúc xảy ra chuyện, anh đẩy hết mọi trách nhiệm, để một mình cô rơi vào hố sâu tuyệt vọng, cuối cùng lại phải bắt đắc dĩ nắm lấy bàn tay cứu giúp của anh ta. Cô và Hân Duyệt sở dĩ đi vào bước đường cùng, cũng là tại vì anh ta đã sắp xếp hết tất cả, chỉ còn chờ cô nhảy vào cạm bẫy anh ta gài sẵn và không tài nào thoát ra được nữa. Đó chính là thủ đoạn của anh ta, trước hết là triệt để hủy hoại một con người, sau đó chấp vá những mảnh vỡ đó theo ý anh ta.

Cô thù ghét điều đó.

Cô cầm cùi dụn dẹp chén đĩa: “Tôi không có hứng thú nghe.”

“Vậy sao?” Anh ta cười nhạt một tiếng, “Anh còn tưởng em rất quan tâm đến người bạn trai đó chứ!”

Cô đặt bát xuống bàn một cái “rầm”, “Chuyện của tôi và anh, đừng lôi người khác vào.”

“Em sợ anh ta xảy ra chuyện gì ư?” Vẫn cười như thế, anh ta tiến đến gần cô, cúi đầu nhìn cô, nói chậm rãi: “Vậy em hãy quay về bên anh, anh sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra!”

Cô quả quyết trả lời: “Không bao giờ.”

“Em rất cứng đầu, nhưng anh cũng biết em không nỡ làm tổn thương đến ai. Nên sớm muộn gì em cũng sẽ quay về bên anh, không sao, anh có thể đợi.”

“Kha Cẩn Niên, anh là đồ điên!”

Đôi mắt anh ta sâu thẳm như biển: “Nhìn thấy em yêu người khác, anh quả thật muốn nổi điên, anh thà em giận anh cả đời còn hơn nhìn thấy em yêu người khác.”

Cô giật khỏi tay anh ta, vội lùi về sau một bước, kiệt sức nói: “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Cẩn Niên không có nói gì cả, quay lưng cầm lấy áo khoác định rời khỏi.

Bất thành lĩnh anh ta quay lưng lại, ánh mắt nhìn cô buồn rười rượi: “Tại sao mỗi lần ở bên em, anh lại cảm thấy em càng xa cách anh. Khoảng thời gian vui nhất trong đời anh, chính là mấy ngày ngắn ngủi ở Hong Kong, lúc đó em còn hay cười với anh, bây giờ nụ cười của em đã dành cho người khác. Hân Nhan, anh không cam tâm.”

Hân Nhan đau thắt tim, cười thê lương: “Vậy sao? Trái lại đó là khoảng thời gian mà tôi không bao giờ muốn nhớ lại.”

11. Chương 11: Gió Bên Sông

Sau khi Cẩn Niên rời khỏi, Hân Nhan ngồi thần thờ trên ghế sofa.

Chuyến đi Hong Kong một năm về trước.

Đó là chuyến đi săn tin một hội nghị bên ấy, không ngờ lại gặp phải Cẩn Niên tại khách sạn mà cô ở.

Vì chuyện Hân Nhan thay thế Hân Duyệt gặp mặt gia đình Cẩn Niên lần trước, Hân Duyệt đã mấy tháng không nói chuyện với Hân Nhan. Vì thế, lúc còn ở thành phố B, Hân Nhan đã cố tình giữ khoảng cách với anh ta, để tránh hiểu lầm sâu thêm. Nhưng mà lần đó là gặp nhau ở nước ngoài, nên cô không thể tiếp tục giả bộ làm ngơ, thế nên cô đành chào hỏi, “Không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Gương mặt anh ta rạng rỡ hẳn lên, cười tươi rói, “Phải, trùng hợp thật!”

Sau đó, họ cùng ăn cơm tối, anh ta đến Hong Kong để đầu thầu một dự án, thời gian biểu kín mít, nhưng vẫn nói là muốn dành một buổi chiều để cùng cô dạo quanh Hong Kong, cách cư xử vẫn khách sáo và lễ độ. Cô khéo léo từ chối, anh ta lại cười nói là muốn mua quà cho Hân Duyệt, cô là chị chắc biết em gái thích gì, vì thế nên cô mới bắt đầu đồng ý.

Hai người đến Tiệm Sa Chuỷ, đến tiệm quần áo, thấy cái nào vừa ý là anh ta lại nhờ cô mặc vào thử, nhân viên hiểu lầm quan hệ của hai người, khen, “Hợp với cô lắm, chồng cô đúng là tinh mắt thật.”

Hân Nhan đỏ cả mặt, đang định giải thích, nhưng anh ta lại vui vẻ gật đầu, cười với nhân viên trong tiệm, “Cảm phiền gói lại cho tôi.”

Vào cửa tiệm cuối cùng, anh ta lựa một chiếc váy dạ hội màu tím, thấy cô từ phòng thử đồ đi ra, anh ta gật đầu liên tục, cười và nói, “Em mặc chiếc váy này rất đẹp.”

Tính tiền xong, anh ta đưa chiếc váy cho cô, “Hân Nhan, tặng cho em.”

Cô hơi giật mình, “Tặng em sao? Không cần đâu....”

Anh ta vẫn cười dịu dàng, “Tối mai có một buổi tiệc, anh chưa tìm được người đi cùng, em có thể đi với anh không?”

Cô nghĩ đến Hân Duyệt, hơi do dự.

Anh ta cứ như hiểu được vậy, trấn an cô, “Anh biết Hân Duyệt hiểu lầm em và anh, em không cần lo lắng, anh sẽ giải quyết chuyện này.”

Nụ cười của anh ta rất ấm áp, cô không thể nào không tin tưởng người như vậy.

Cô mặc chiếc váy đỏ đi dự tiệc với anh ta, người quen của anh ta đều chào hỏi cô rất nhiệt tình, gọi cô là cô Lục, lúc đầu cô không hiểu, sau đó cô mới hiểu ra, chắc họ tưởng cô là Hàn Duyệt.

Cô hơi lo lắng, còn Cẩm Niên thì ôm eo cô rất tự nhiên, thì thầm, “Em đừng bận tâm, cứ mặc cho họ hiểu lầm. Dù sao em cũng giống hệt như Hàn Duyệt, giải thích lại càng rối rắm thêm.”

Lúc đó cô thật sự không biết rằng, cô đang bị đẩy lùi từng bước một, bị ép dồn vào góc tường, không còn đường để lui.

Lại một lần giả thân phận em gái, cô xã giao cùng với anh ta. Cô uống một ít rượu vang, hơi choáng, sau khi buổi tiệc kết thúc thì cô chớp mắt một lúc ở trên xe. Khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong lòng Cẩm Niên, anh ta cúi đầu nhìn cô, ánh mắt chan chứa tình cảm mà cô chưa thấy qua bao giờ.

Trong lòng cô hoảng hốt một phen, muốn bật dậy, không ngờ anh ta lại hôn cô.

Từ trước đến giờ, cô cứ cho rằng anh ta là người nho nhã dịu dàng, nhưng cái hôn đó cứ như phong ba bão táp, hôn lấy môi cô, nóng bỏng như lửa.

Bị hơi thở của anh ta lấn át, cô hốt hoảng cả lên, đẩy anh ta ra, trái lại càng khiến anh ta hôn cô nồng nhiệt hơn.

Cuối cùng cô cũng đẩy anh ta ra, hung hăng tát mạnh vào mặt Cẩm Niên.

Âm thanh nghe rất thanh thúy.

Anh ta thẫn thờ một hồi, sau đó cười nhạt, vẫn là Kha Cẩm Niên lễ độ nho nhã ấy, anh ta nói, “Xin lỗi, anh uống hơi nhiều, nhìn lầm em thành Hàn Duyệt.”

Tựa như khi đắm chìm trong một trò chơi vậy, tất cả mọi người lạc lối trong thế giới đó, cho đến khi đánh mất bản thân mình.

Cô tin lời anh ta. Dù sao trước giờ cũng thường bị nhiều người hiểu lầm cô là Hàn Duyệt.

Cô dần dần nguôi giận, điềm đạm nói, “Bỏ đi, xem như không có chuyện gì xảy ra.”

Ngày hôm sau, anh ta rời khỏi Hong Kong trở về thành phố B.

Ba hôm sau, cô cũng phổng ván xong chuẩn bị trở về thành phố B. Không ngờ trước khi lên máy bay lại nhận được điện thoại của Hàn Duyệt.

“Chị, chị bay về lúc mấy giờ vậy?” Bất ngờ hơn nữa, giọng điệu của em cô nghe rất thoải mái.

Hàn Duyệt đã rất lâu không nói chuyện với cô như vậy, cô vui lắm, ngó người một hồi mới nói tiếp, “Khoảng 4 giờ chiều.”

“Vậy em lái xe đến sân bay đón chị.”

“Được.”

Hàn Nhan gác máy, trong lòng sung sướng.

Cô tưởng rằng Cẩm Niên đã giải thích rõ ràng với em gái, tình cảm hai người sẽ lại khăng khít như trước.

Máy bay đáp xuống, cô ngồi trong xe của Hàn Duyệt, xe đang chạy trên đường cao tốc.

Hàn Duyệt hỏi cô, “Hong Kong chơi có vui không?”

Cô cười, nói, “Đồ trang điểm của Hong Kong rẻ thật đấy, chị có mua về cho em một ít.”

Hàn Duyệt lại cười, cười một cách kì lạ, “Em hỏi chị và Cẩm Niên sao rồi?”

Cô sưng sốt, mặt trắng bệch.

Hân Duyệt tiếp tục cười bí hiểm, “Có người nói nhìn thấy em ở Hong Kong, em còn cảm thấy kì lạ, em nói em đâu có đi Hong Kong. Thế mà anh ta lại nói, không thể nào, Cẩn Niên còn ôm một người giống hệt như em, chẳng lẽ người anh gặp là ma sao. Thế là em đã hiểu, người đó chính là chị đúng không, chị của em?”

Hân Nhan vội giải thích, “Không phải như em nghĩ đâu, Hân Duyệt, là hiểu lầm...”

Thế nhưng Hân Duyệt lại cười lạnh, “Hiểu lầm sao? Đúng thế, một sự hiểu lầm nghiêm trọng, chắc Cẩn Niên đã nói với chị rồi nhỉ!”

Cô không hiểu, “Nói cái gì?”

Nụ cười trên môi Hân Duyệt càng lạnh lùng hơn, “Anh ta không nói gì cả sao? Tôi còn tưởng rằng lần này từ Hong Kong trở về anh ta kiên quyết chia tay với tôi, là vì đã nói rõ mọi chuyện với chị rồi chứ. Đã vậy, thì để tôi nói chị biết. Người mà Cẩn Niên yêu từ cái nhìn đầu tiên là chị chứ không phải là tôi, nhưng anh ta tưởng tôi là chị, anh ta đã yêu nhầm người. Sau đó, anh ta phát hiện ra nhưng lại không chia tay, mà lại mượn danh nghĩa của tôi để tiếp cận chị, lần trước anh ta dẫn chị đi thành phố S và lần này gặp ở Hong Kong đều không phải là ngẫu nhiên mà là do anh ta sắp đặt trước. Sao, nghe xong chị vui lắm phải không?”

Nghe xong, cô kinh hoàng chết điếng người.

Rốt cuộc cô cũng hiểu, tại sao khi phát hiện cô thay thế em gái đi thành phố S, em gái cô lại nổi giận như vậy.

Lần đầu tiên cô nhận rõ Kha Cẩn Niên lại là con người đáng sợ.

Hân Nhan cứ tưởng rằng, Cẩn Niên tiếp cận cô là vì cô là chị gái của Hân Duyệt, không ngờ anh ta lại có ý đồ khác.

Bụng dạ con người đó phải thâm sâu đến dường nào đây. Có thể che giấu cảm xúc tinh vi đến độ không để lộ một dấu vết nào.

Cô không biết nên nói gì, “Chị.....không biết...”

Hân Duyệt bỗng chốc hoàn toàn suy sụp, quát vào mặt cô, “Chị nghĩ một câu không biết là xong chuyện sao? Tại sao tôi phải giống hệt chị, anh ta yêu nhầm là lỗi tại tôi hay sao? Tại sao anh ta lại chọn lúc tôi không thể nào thiếu anh ta, thì anh ta lại nói với tôi rằng anh ta chỉ yêu có mình chị? Tôi hận chị, Lục Hân Nhan, chị là người chị thân nhất của tôi, nhưng cũng chính chị khiến tôi trở thành người không ra người như thế này!”

Nói câu này xong, chiếc xe mất tay lái được nữa, lệch hướng, bị xe phía sau đâm phải rồi lại đụng vào hàng rào bảo vệ bên đường.

Tai nạn xảy ra chỉ trong tích tắc.

Nhưng ác mộng sau đó thì lại ồ ạt, triền miên dai dẳng không dứt.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, kéo Hân Nhan trở về từ hồi ức.

Đôi má cảm giác mát lạnh, cô giơ tay sờ mặt, không thấy nước mắt đâu cả, chỉ còn vệt nước vương lại mà thôi.

Cô đứng dậy mở cửa, thấy An Thành đứng đó, nét mặt không vui, “Sao giờ em mới mở cửa?”

Cô nhoen miệng cười, “Sao anh lại đến đây?”

Anh quan sát cô một hồi, vào nhà rồi nói, “Anh không yên tâm để em ở nhà một mình, nên qua đây xem sao.” Nhìn thấy đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh, anh hỏi, “Em ăn cơm tất niên rồi sao?”

“Ừ, một mình em, ăn đạm bạc thôi.”

Nói xong Hân Nhan đã hối hận. Trên bàn để hai cái chén và 2 đôi đũa, khác nào đối mình đối người chứ.

May là An Thành không có chú ý đến, nắm lấy tay cô, “Mặc áo khoác vào đi, theo anh ra ngoài.”

Cô ngờ vực, “Đi đâu?”

Anh không nói, tự đi lấy áo khoác và khăn choàng treo trên giá móc, để vào tay cô.

Cô tỏ vẻ hiểu rồi, “Anh định lừa em qua nhà anh chứ gì, anh đừng hòng...”

Chưa dứt lời, đã bị anh lôi ra ngoài.

Tuy trong mắt Hân Nhan, An Thành là một người bị bệnh thần kinh, ấy vậy mà đến cả đêm giao thừa mà còn phát bệnh nữa, đúng thật chỉ có mình anh thôi.

Đứng bên bờ sông, cô ôm chặt lấy hai cánh tay và không ngừng hít nước mũi. Gió bên sông rất lớn, thổi tóc cô bay tán loạn.

Cô quay qua hỏi cái người trí thức đang chống tay hút thuốc trên lan can, “Mới đầu năm đầu tháng mà anh dẫn em đến đây làm gì thế?”

Người bên sông không nhiều, bờ sông bên kia sáng trưng, như một hòn ngọc lấp lánh vậy.

An Thành quay qua nhìn cô, dựa lưng trên lan can nói, “Xem pháo bông.”

“Chúng ta đi về được không?” Cô rút mặt vào chiếc khăn ấm, giọng trầm trầm, “Đến nhà anh cũng được, chỉ cần không phải chịu lạnh ở đây!”

Mắt anh híp lại, nửa cười nửa như không, “Em có nhớ ngày đó 3 tháng trước, anh đã nói câu gì với em ở bờ sông này không?”

Ba tháng trước? Cô cố nhớ lại, hình như là có chuyện như thế thật.

Lúc ấy cứ mấy hôm là anh lại đến quấy rầy cô, khi thì hẹn cô đi ăn, khi thì hẹn cô đi đâu đó chơi, cô tìm đủ mọi cách trốn tránh anh. Hậu quả của việc trốn tránh một cách tiêu cực là khiến cho An đại công tử nổi trận lôi đình. Cuối cùng vào một hôm tan ca, cô bị anh chặn lại, sau đó anh bắt cóc cô giữa ban ngày ban mặt. Anh cố lôi cô lên xe, còn mắng vào mặt cô, “Anh chưa thấy cô gái nào khó chịu như em cả!”

Thật ra vào thời điểm đó, bên cạnh anh lúc nào cũng có nhiều cô vậy quanh, không cô này thì cô khác. Có khi Thiếu Phi gọi cô đi ăn, thường đụng mặt anh, dẫn theo một cô gái đẹp nào đó ngồi đối diện. Nên cô tưởng rằng anh cũng xem cô cũng như những cô gái đó thôi, nhưng nghĩ cũng lạ, về mặt nhan sắc, cô cũng không sánh bằng những người đó mà sao anh cứ bám riết lấy cô không thôi. Sau đó cô đã thông suốt, có lẽ do cô không “hợp tác” cho lắm nên mới đả kích lòng tự ái của vị đại thiếu gia này, và hình như anh một khi chưa đạt được mục đích, thì quyết không dừng tay.

Hân Nhan thấy anh khởi động xe, liền hỏi, “Anh dẫn tôi đi đâu?”

An Thành trả lời, “Đi ăn cơm.”

Cô chậm rãi nói, “Xin lỗi, tôi không có thời gian hầu anh, cô Lâm gì đó hôm trước đâu rồi? Anh hẹn cô ta đi. Làm ơn cho tôi xuống ở đầu đường phía trước. Cảm ơn.”

Anh ngừng xe thật, thắng gấp, nghe “két” một tiếng.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn quái vật vậy, “Em ghen hay là không hiểu thật vậy? Nếu là ghen, anh còn tạm chấp nhận được, nếu em không hiểu thì quả thật con người em ngốc đến mức không có thuốc chữa.”

Cô cảm thấy anh rất vô lý, “Cái gì mà không hiểu, gì chứ?”

Anh sờ trán, nói, “Em có đem theo chứng minh nhân dân không?”

Cô vẫn ngỡ ngàng, “Anh cần chứng minh của tôi để làm gì?” sau đó lại tức giận quát lên, “An Thành, tôi không bao giờ ngủ với anh đâu!”

Anh sững sờ, sau đó bị cô làm cho tức cười, chịu không nổi cười to lên, “Đầu óc em sao mà chỉ nghĩ đến mấy chuyện này thôi vậy! Thưa cô Lục, anh bảo em lấy chứng minh ra là để em nhìn rõ ngày sinh nhật em, chẳng phải là hôm nay sao? Còn chuyện mượn phòng, chúng ta sẽ thảo luận sau.”

Bấy giờ cô mới nhớ, hôm nay là sinh nhật cô. Không phải cô không hiểu, mà là từ nhỏ tới lớn, cô không có ấn tượng gì mấy đối với sinh nhật của mình. Ba cô chưa từng tổ chức tiệc cho cô, ông cũng không hề nhớ. Sau này chuyển đến thành phố B, cô mới làm sinh nhật chung với Hân Duyệt, nhưng chỉ giống như

làm cùng với em gái thôi, Hân Duyệt mới là nhân vật chính. Chính vì vậy mà cô không có ấn tượng đặc biệt đối với sinh nhật của mình, chỉ khi em gái cô tính toán sinh nhật sẽ tổ chức như thế nào, thì lúc ấy cô mới ngỡ ra sinh nhật mình cũng gần đến thôi.

Bây giờ Hân Duyệt mất rồi, cô càng không nghĩ đến sinh nhật.

Vì vậy, cô trả lời lạnh nhạt, “Tôi không cần anh mừng sinh nhật với tôi.” Dứt lời, cảm thấy nói vậy hơi quá đáng với người thực lòng quan tâm cô, nên cô nói thêm một câu, “Tôi không thích sinh nhật.”

Sau đó cô mở cửa xuống xe, thì đã thấy xe đang đậu ngoài bờ sông.

Nghĩ đến Hân Duyệt, tâm trạng cô sa sút, cô bước đến bờ sông cho thoáng.

Ở bờ sông có rất nhiều người, đứng bên sông cười nói chụp hình, trông rất vui vẻ. Còn cô thì đứng ở trong góc, rất nhiều người hỏi cô, “Cô có cần chụp hình không?”, cô lắc đầu, không muốn nói một câu nào.

Không biết đứng bao lâu, đột nhiên có người nắm tay cô.

Cô quay đầu, đó là An Thành đang thở gấp gấp.

Không biết tại gió bên bờ sông mạnh quá hay tại anh mệt, An Thành không còn bộ dạng chỉnh tề nữa, tóc anh hơi rối.

Trông thấy cô, vẻ mặt anh chẳng biết là vui hay giận dữ, một tay kéo cô vào lòng, “Tìm được em rồi.”

Hai người đã biết nhau 2 tháng, lần đầu tiên hai cả hai người đứng sát gần nhau thế.

Cô không có kháng cự, mặc cho anh ôm lấy cô.

Một hồi rất lâu, lâu đến nỗi cô ngỡ rằng thời gian bắt đầu trôi ngược lại, anh mới buông cô ra.

Anh nói, “Hân Nhan, em cứ như con rùa chui rút vào mai vậy, coi chừng một ngày nào đó em sẽ đánh mất bản thân!”

Câu nói mà An Thành nhắc tới chắc là câu này.

Thế là Hân Nhan cười cười, giả ngây, “Anh nói rất nhiều, sao em nhớ là câu nào?”

“Vậy sao?” An Thành cười cười, nhưng nụ cười không có cảm xúc.

Cô cảm thấy anh đêm nay là lạ, bèn đến bên anh, kéo tay áo anh, “Ở đây lạnh quá, hay là mình về đi.”

“Là rất lạnh.” anh cười và dập tắt điếu thuốc nhìn cô chằm chằm, “Lúc này ở dưới nhà em, anh bắt gặp Kha Cẩn Niên.”

Tay cô gơ lên khoảng không bỗng khựng lại.

Anh thở dài, đặt tay cô vào lòng, sưởi ấm cho cô, “Thật ra anh hi vọng, giá mà em có thể thẳng thắn với anh về một số chuyện, anh sẽ không suy nghĩ lung tung, nhưng em lại nói dối anh là ăn cơm tất niên một mình.”

“Em...” Cô muốn giải thích nhưng không tài nào thốt ra một lời.

An Thành tiếp tục nói với giọng điệu bình thản, “Anh không có nói với em, mấy hôm trước Kha Cẩn Niên tìm đến anh. Anh ta nói với anh rằng em ở bên anh chỉ vì trả thù anh ta. Còn nói là trong tim em chỉ có anh ta. Chỉ vì chuyện em gái nên em mới trốn tránh anh ta.”

“Không phải...” Cô vội giải thích.

“Anh không quan tâm” Anh hình như không muốn nghe, cắt ngang lời cô, rồi tiếp tục nói, “Anh nói với anh ta là anh không quan tâm, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh có thể mặc kệ trong lòng em có ai. Nhưng mà em biết không, hôm nay anh mới nhận ra rằng anh rất coi trọng chuyện này. Có lẽ bản chất con người vốn là ích kỷ như vậy, muốn có người còn muốn có cả trái tim nữa.”

Nói đến đây, anh thả tay cô ra, gương mặt nhìn cô không có cảm xúc, nói từng chữ một, “Hân Nhan, nếu trái tim em không thuộc về anh, thôi thì đừng ở bên anh nữa, chúng ta chia tay đi.”

Cô nhìn anh trừng trừng, đôi mắt ươn ướt long lanh như muốn khóc.

Nhưng anh lại không thèm nhìn lấy, quay lưng bỏ đi.

Mặc ột mình cô đứng bên bờ sông, một mình trong gió lạnh.

12. Chương 12: Quê Nhà

An Thành quả thật là tức điên lên mới bỏ Hân Nhan một mình bên bờ sông.

Khi anh quay lưng, thực ra là cũng muốn đánh cược xem cô có chạy theo níu kéo anh không. Nhưng mà, cô không có. Anh cũng đi đến chỗ xe rồi, cô vẫn không hề chạy tới. Cuối cùng anh cũng không chịu nổi, phải đi tìm cô. Nhưng mà đi quanh bờ sông một vòng cũng không thấy cô đâu.

Thế là trong lòng chẳng những thất vọng, mà còn ghét cay ghét đắng cô.

Hận cô trong lòng có người khác mà còn ở bên anh, hận cô ăn cơm tất niên với tên khác mà còn nói dối anh. Nhưng mà khi nhớ đến nụ cười dịu dàng mà cô dành cho anh, anh lại không cho rằng cô ở bên anh là vì muốn trả thù người khác. Cô chỉ giỏi che giấu cảm xúc chứ chẳng biết ngụy tạo cảm xúc.

An Thành thấy bức bối trong lòng. Tại sao ông trời lại cho anh gặp phải cô, cô không phải là tuyệt đẹp, tính tình lại khó chịu, đã vậy gia thế cũng chẳng có, cũng chẳng hiểu vì lẽ gì mà anh lại đắm đuối vô chừng.

Suốt nguyên một tuần rỗng rã, anh đều cố gắng không nghĩ đến cô. Thế nhưng người có khả năng kiềm chế giỏi như anh cũng phải chịu thua, cô dường như đã xâm nhập vào cuộc sống của anh, không lúc nào anh chẳng nghĩ đến hình bóng cô.

Anh bảo bản thân là phải ráng chịu đựng. Lần này bằng giá nào cũng phải để cô xuống nước trước.

Rốt cuộc một lần nữa thua cuộc, anh cầm điện thoại nhấn phím gọi số điện thoại quen thuộc ấy.

Đỗ chuông một hồi mới có người nhắc máy, anh hồi hộp một lúc lâu, cả buổi mới mở miệng được, “Em đang ở đâu?”

Cô cũng ngắc ngẫn một lúc sau mới chậm chậm lên tiếng, “An Thành?”

Anh còn chưa trả lời, cô đã ôm máy khóc, tiếng khóc rất thảm thương, “An Thành....làm thế nào bây giờ? ...Ông nội mất rồi... người thương em nhất không còn nữa rồi...”

Anh nghe cô khóc, lòng nhói đau, vội hỏi, “Em bây giờ đang ở đâu? Anh đến đó ngay.”

Cô khóc nức nở, khó khăn lắm mới nín được, “Em đang ở quê.”

Chưa đến một ngày, An Thành đã có mặt tại quê của Hân Nhan.

Một nơi tuy không phải là nhộn nhịp, nhưng lại giản dị yên tĩnh.

Vừa xuống xe, An Thành đã nhào đến ôm Hân Nhan vào lòng, “Hân Nhan, ông nội chẳng qua là đến một nơi khác thôi, em đừng đau buồn quá.”

Hân Nhan không nói gì, chỉ dựa vào lòng anh, cảm nhận hơi thở của anh. Trái tim lang bạt bấy lâu nay như tìm thấy được nơi thuộc về nó.

Một hồi lâu, An Thành mới buông cô ra, lúc này cô mới phát hiện còn một người khác đứng bên xe nữa, đó là Cao Tuấn.

Cô hơi ngại ngùng, chào anh ta một tiếng, “Anh Cao.”

Cao Tuấn vẫy tay, cười, “Cô Lục đừng khách sáo.” Liếc nhìn An Thành một cái, vẫn tiếng cười hào sảng, “Tôi bị người này ép buộc đấy. Không ngờ trốn đến thành B rồi, mà vẫn không thoát khỏi sự chuyên quyền độc đoán của cậu ta. An Thành, anh phải đền cho tôi một chiếc xe mới đây nhé.”

Cao Tuấn vốn đang công tác yên lành ở thành phố B, bỗng nhận được điện thoại của An Thành, nói anh ta đang ở sân bay thành phố B, bắt Cao Tuấn chở anh ta ra ngoại thành. Thế là Cao Tuấn bèn ba tới sân bay

đón An Thành rồi chạy một mạch tới thị trấn J, ông nội Hân Nhan sống ở vùng quê của thị trấn J, cách thị trấn J chưa đến nửa tiếng đi xe. Vì vùng nông thôn hẻo lánh, lại chưa sửa đường, xe cứ bấp bênh trên đường bùn, theo lời của Cao Tuấn nói thì là lục phủ ngũ tạng của chiếc xe cứ thế mà nôn ra hết lại nuốt ngược lại. Cả đoạn đường như vậy, chiếc xe yêu dấu của anh ta đã không còn bộ dạng ban đầu của nó rồi.

An Thành bỏ ngoài tai, nắm lấy tay Hân Nhan, “Đứng bên ngoài bao lâu rồi hả? Tay lạnh ngắt cả rồi, phương Bắc đúng là lạnh thật.”

Cao Tuấn đứng một bên cười đến mức bó tay. Sắc mặt An Thành trông có vẻ tốt hơn rồi, hồi nãy trong xe, An Thành cứ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, đã chạy trên đường cao tốc rồi mà anh còn than xe chạy chậm, chỉ sợ là cho dù lái máy bay thì anh cũng cho là chậm.

Hân Nhan dắt hai người vào trong nhà.

Thím Hân Nhan trông thấy hai anh chàng điển trai bước vào nhà thì ngạc nhiên lắm, “Nhan Nhan, hai vị này là...”

Hân Nhan giới thiệu, “Thím, đây là An Thành, bạn con ở thành phố S, còn người này là Cao Tuấn, bạn của An Thành.”

An Thành vội chào hỏi, “Chào thím, con là An Thành.”

Thím nhìn anh một lượt, rồi cười nói, như biết tổng mọi chuyện, “Bạn thôi sao? Nhan Nhan, thím đoán đây là bạn trai con, đúng không?”

Hân Nhan lắc đầu, “Không phải, chỉ là bạn bình thường thôi.”

Câu nói đơn giản đơn này của cô khiến An Thành hơi giận. Phải thừa nhận là anh nói chia tay trong lúc nóng giận thật, nhưng anh đã hối hận rồi, anh muốn giả ngây, làm như chưa bao giờ nói ra những câu đó vậy. Ai ngờ đâu cô lại thần nhiên phủ nhận trước mặt người lớn, làm anh không vui chút nào.

An Thành thần nhiên choàng vai cô, nở nụ cười mê hoặc lòng người, “Thím cũng nhìn ra rồi, em còn giấu giếm làm gì nữa?” Lại xoay qua đồng dạng nói với thím Hân Nhan, “Thật ra con với Hân Nhan đã yêu được một thời gian rồi, chỉ là cô ấy mắc cỡ, nên không dám thừa nhận thôi.”

Hân Nhan hất tay anh ra, cười như không cười, “Em mắc cỡ gì chứ? Chúng ta chẳng phải chia tay rồi sao, tự anh đề nghị mà.”

Ngay cả lúc này, cô còn không quên chống đối anh nữa chứ.

An Thành nhìn thím và Hân Nhan, kéo nhẹ tay áo cô, hạ giọng, “Này, chuyện này nói sau không được sao? Em phải chừa mặt mũi cho anh chứ.”

Cô quay đầu đi, phớt lờ anh.

Thím trông cặp đôi đang giận dỗi thì đã hiểu cả rồi, cười, “Được rồi, Nhan Nhan có bạn trai rồi thì ông nội cũng yên tâm mà nhắm mắt.” Đang nói bỗng nước mắt lại trào dâng.

Ông nội vừa mất 2 ngày, Hân Nhan cũng khó kiềm đau buồn, mắt đỏ hoe.

Ai ngờ An Thành đứng kế bên nghiêm chỉnh hô to, “Thím yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc tốt Hân Nhan, không để cô ấy phải chịu khổ.”

Hân Nhan chưa từng thấy anh nói chuyện nghiêm túc như thế bao giờ cả.

Kể cả Cao Tuấn đứng kế bên cũng không chịu nổi phải giả vờ ho để nhịn cười.

Cuối cùng Hân Nhan không nhịn được cười, “Anh ở đâu học được mấy câu này thế?”

An Thành thấy xấu hổ, “Thì trên tivi, chẳng phải gặp gia đình của bạn gái thì phải nói vậy sao?”

Hân Nhan cười khê, “Vậy mai mốt tốt nhất anh đừng có bắt chước theo phim truyền hình nữa, chẳng giống anh tí nào, nghe xong em thấy muốn ói.”

Nói xong, cô chạy qua chỗ thím phụ làm cơm, không ngó ngang anh nữa.

Khó lắm anh mới nói ra mất câu xúc động đến vậy, vậy mà cô nói là mắc ói?!

An Thành giận nghiêng rằng.

Cao Tuấn đến bên cạnh vỗ vai anh, tỏ vẻ tội nghiệp anh.

An Thành và Cao Tuấn phải ở lại nhà Hân Nhan một đêm.

Hân Nhan trải mền xong cho hai người, rồi nói, “Hai người ngủ giường này đi. Biết chắc hai người ngủ không quen, nhưng giường này ấm lắm, hai vị thiếu gia ráng chịu đựng.”

An Thành hừ nhẹ, “Tội anh sao cũng được cả.”

Cao Tuấn cũng rất khách sáo, “Làm phiền cô rồi.”

An Thành hỏi ngược lại cô, “Thế em ngủ ở đâu?”

“Phòng kế bên còn giường.”

An Thành nhíu mày, “Kế bên rất lạnh, sao mà ngủ được chứ?” Anh suy nghĩ một hồi, nói chắc như đinh đóng cột, “Em ngủ với anh ở đây, để Cao Tuấn ngủ trong xe, em khỏi phải lo cho cậu ta.”

Cao Tuấn cười khỏ, “Được lắm, hôm nay tôi cũng đã hiểu cái gì gọi là ‘trọng sắc khinh bạn’ ”

Hân Nhan cảm thấy An Thành thật vô lý, “Anh Cao tốt bụng chở anh đến đây mà anh bảo người ta ngủ trong xe hả? Hơn nữa, tại sao em phải ngủ chung với anh chứ? An Thành, anh mà còn rận chuyện nữa, thì đi mà ngủ trong xe đi.”

An Thành thấy đắc tội với cô, bèn vừa nói vừa dỗ ngọt Hân Nhan, “Anh chỉ sợ em bị cảm lạnh thôi. Anh đau lòng thay em, vậy mà em chẳng biết cảm kích.”

Hân Nhan hững hờ đáp, “Cám ơn lòng tốt của An đại công tử, mền em rất dày, không sợ lạnh đâu, mong đại công tử yên tâm mà ngủ đi.”

Nói xong cô liền rời phòng.

Cao Tuấn trầm nghĩ, quả nhiên trên đời này chỉ có Lục Hân Nhan mới trị được An Thành thôi.

Sáng hôm sau, Hân Nhan dậy thật sớm, thím đi chợ, cô ở nhà chuẩn bị bữa sáng.

Lúc đi qua xe Cao Tuấn, cô thấy hình như có người bên trong. Lại gần xem, thì ra Cao Tuấn đang ngủ ở trong xe.

Cô gõ cửa xe.

Cao Tuấn tỉnh dậy, kiểm mắt kiếng đeo lên, lúc này mới đẩy cửa xe, bước ra.

Hân Nhan cảm thấy kì lạ, “Anh Cao, sao anh ngủ trong xe thế?” sau đó cô nhíu mày lại, lên giọng, “Anh ấy đuổi anh ra đây thật à?”

Cao Tuấn cười gượng, “Không phải đâu, tại tôi ngủ không quen thôi.”

Giường phương Bắc rất cứng, càng ngủ càng nóng, hơn nữa mền bông phương Bắc đắp trên mình lại rất nặng, ngủ đến toàn thân ê ẩm, thế là anh ta quyết định ra xe nằm.

Hân Nhan nghe vậy cũng hơi ngại, “Xin lỗi, anh Cao, để anh phải chịu khổ rồi.”

“Cô đừng nói thế, gia đình cô đã đón tiếp nồng hậu lắm rồi, tôi rất cảm kích, chỉ là tôi đã quen ngủ giường của mình, lạ chỗ ngủ không được thôi.”

“Thế à.”

Hai người cứ đứng thế, cả hai nhất thời im lặng.

Không khí thôn quê trong lành, không hề bị ô nhiễm. Trước cửa mọc đầy cây bạch dương, giường cao lên bầu trời xanh thăm thẳm. Đây chính là sự yên bình mà thành phố mãi không có được.

Cao Tuấn nhìn Hân Nhan, “Hân Nhan, tôi gọi cô như thế có được không?”

Hân Nhan cười, “Tất nhiên là được.”

Cao Tuấn cười nói, “Nếu không phải bởi vì cô, tôi thật sự sẽ không thấy được một An Thành như thế này.”
Cô nghiêng đầu, vẻ mặt đầy khó hiểu, “Như thế nào?”

“Trước khi biết cô, mỗi lần cậu ta gọi điện thoại cho tôi thì rất ít khi nói về phụ nữ, ngẫu nhiên nói tới thì cũng lảm nhảm nào là thiên kim nhà ai lại bám lấy cậu ta không buông, hay là mới tuyển được thư ký đáng rất bốc lửa, đại loại như vậy.”

Hân Nhan khẽ cười, “Đó mới là tác phong của anh ấy.”

“Thế nhưng những lúc sau này gọi tới, chủ đề đã thay đổi hoàn toàn, chỉ luôn xoay quanh một cô gái. Nhưng cái người kia thì cứ úp úp mở mở, không chịu nói thẳng, luôn quanh co lòng vòng. Hôm nay thì hỏi tôi có bao giờ gặp được một cô gái mà tôi chỉ muốn bóp chết cô ta hay không, hôm sau lại hỏi tôi làm sao để hẹn một cô gái mà không bị cô ấy từ chối. Tôi khi đó còn cảm thấy buồn cười, cậu ta phong lưu khắp chốn, cần gì tôi phải dạy chứ. Tôi còn hỏi ngược lại cậu ta rằng sao hỏi tới hỏi lui đều cùng một cô gái thế, thì cậu ta sẽ cúp máy ngay lập tức. Cô biết tại sao không, chính bởi vì cậu ta không muốn nói. Mãi cho đến một ngày, cậu ta uống say mềm, sau đó gọi cho tôi, một mực gọi tên của cô, lúc đó tôi mới biết được thì ra cậu ấy thật sự rơi vào lưới tình rồi.”

Hân Nhan không lên tiếng.

Cao Tuấn lại nói, “Hân Nhan, tuy con người An Thành dù cho là khen thì cũng nói rất khó nghe, có thể cô cho rằng cậu ta không thật lòng, nhưng bao nhiêu năm trời, người con gái duy nhất khiến cậu ta không nỡ bỏ thì chỉ có mình cô mà thôi. Là bạn thân cậu ta, tôi rất mong hai người sẽ có hạnh phúc bên nhau.”

Hân Nhan nghĩ đến đêm giao thừa, bên bờ sông, câu nói cuối cùng của An Thành: “Hân Nhan, nếu trong tìm em không có anh, thôi thì đừng ở bên anh nữa, chúng ta chia tay đi.”

Thế là cô cười gượng gạo, “Có lẽ tôi không thích hợp với anh ấy.”

“Tôi chỉ nói đến đây thôi, chuyện còn lại là của hai người. Tôi còn phải về thành phố B công tác, phải về trước đây.” Cao Tuấn mở cửa xe, ngồi vào trong.

“Thế còn An Thành thì sao?”

Cao Tuấn cười hững hờ, “Cô cứ để tên đó tự nghĩ cách đi, hành hạ tôi cả một ngày rồi, tôi cũng xem như quá tình nghĩa rồi còn gì.”

Mặt khác anh ta lại cười thầm trong lòng, An Thành, tôi đã tạo cơ hội tốt cho cậu rồi, để xem lần này cậu trả ơn tôi như thế nào!

13. Chương 13: Bình Minh

Chuẩn bị cơm sáng xong, Hân Nhan vào phòng gọi An Thành dậy, thấy anh đang ngủ, chẳng có gì là không thoải mái hay khó chịu cả, nói như người phương Bắc thì gọi là dễ nuôi.

Ngồi bên giường, cô ngắm gương mặt anh một cách chăm chú, tự dưng cảm thấy gương mặt anh rất hài hòa, cũng không phải là dạng đẹp thư sinh như Thiếu Phi, hoặc là nho nhã như Cao Tuấn. Chỉ là những đường nét khuôn mặt đơn giản mà cương nghị, cực kỳ đẹp mắt.

Cô thôi không ngắm nữa, lay nhẹ người anh, “An Thành, dậy đi.”

Anh động dậy nhưng không mở mắt, nắm lấy tay cô.

“An Thành.” Cô gọi thêm tiếng nữa.

Anh chịu mở mắt, nhưng vẫn chưa chịu buông tay. Từ trước đến nay, bàn tay cô luôn lạnh ngắt còn tay anh thì ấm áp, thế nhưng khi nắm tay thì không có chút gì gọi là “sự giao hoà giữa lửa và băng” cả.

Anh chống hờ đầu, cười sảng khoái, “Chào buổi sáng.”

Cô giật tay ra, “Không còn sớm nữa, đại thiếu gia.”

An Thành cười, mặc áo khoác vào, anh nói, “Đêm qua trước khi ngủ anh cứ suy nghĩ mãi, cuộc sống lúc trước của em là như thế này à?”

Hân Nhan đang xếp mền đột nhiên khựng lại, lắc đầu, “Em và ba sống trong nội thành, chỉ khi nào nghỉ hè hay nghỉ đông mới về quê chơi vài hôm.”

Im lặng một hồi, anh cài nút áo cuối cùng, mới nói, “Anh chưa từng hỏi qua chuyện ngày xưa của em, có phải rất vất vả không?”

Cô cười cười, nụ cười có chút đắng chát, không muốn bàn đến, “Vất vả đến mấy cũng đã qua rồi. Dậy đi, cơm sắp nguội rồi.”

Lúc ăn cơm, đưa em họ mười ba tuổi của Hân Nhan – Ngô Thần cứ nhìn lên An Thành mãi.

Hân Nhan cốc đầu nó một cái không thương tiếc, “Sao không lo ăn cơm đi?”

Nó hơi oan ức, lại than thở, “Hung dữ như chị mà cũng có bạn trai như anh An Thành, sung sướng quá còn gì.”

Hân Nhan giận đến trợn mắt, còn An Thành thì cười ha hả, “Anh bạn nhỏ tinh mắt thật.”

Ngô Thần hơi nhếch mép, “Còn anh thì không có mắt thẩm mỹ gì cả. “

Lại bị Hân Nhan cầm đôi đũa gõ vào đầu nó nữa.

Thím và dưỡng bật cười, cười xong lại hỏi, “Tiểu An này, con tính khi nào kết hôn với Nhan Nhan vậy?”

Hân Nhan xua tay, “Tụi con chia tay rồi.”

An Thành nhéo tay cô một cái, không mạnh cũng không nhẹ, “Đừng nói bậy trước mặt người lớn.” Rồi lại tỏ vẻ ung dung bình tĩnh trước mặt người khác, cười nói, “Lần này về, con sẽ dẫn Hân Nhan ra mắt ba mẹ con, định ngày kết hôn.”

Thím nói, “Kết hôn sớm cũng tốt, nhưng mà có phải hơi gấp không?”

An Thành nhìn Hân Nhan, cười như không cười, “Vậy là trễ rồi đó, con sợ cô ấy sẽ theo người ta chạy mất.”

Hân Nhan khựng người, cô biết anh ám chỉ cái gì, xoay mặt qua một bên, tránh ánh mắt của anh.

Ngô Thần lại nói xen vào, “Yên tâm đi anh An Thành, ngoài anh không có mắt thẩm mỹ ra, không còn người nào khác đâu.”

Hân Nhan nhéo tai nó, mặc cho nó la toáng lên, giọng nhỏ nhẹ, “Ngô Thần, nói nhiều thế? Hôm nay em phải rửa chén đổ rác đấy.”

Chuyện ở quê cũng giải quyết gần xong, Hân Nhan sắp quay về thành S.

Mấy ngày nay, An Thành ở đây chơi với cô. Sống ở quê mấy ngày, Hân Nhan thấy anh cũng rất dễ chịu, có lúc thì cãi nhau với cô, lúc thì chơi trượt ván với Ngô Thần, thậm chí còn đi theo dưỡng làm nông, nghiên cứu cách phun thuốc trừ sâu. Thím không biết gia cảnh An Thành, chỉ khen anh đến tít cả mắt, “Thằng bé Tiểu An này, rất thành thật, chắc chắn sẽ đối xử tốt với con.”

Hân Nhan chỉ là cười thờ ơ. Nhìn An Thành chỉ Ngô Thần cách cắt trái cây ở xa xa, người thì ột mét tám, mặc quần áo của dưỡng, tay áo và chân quần ngắn cả khúc, nhìn trông rất khôi hài, nhưng hề khoác lên người anh thì lại trông rất đẹp mắt.

Cô lấy điện thoại ra, chụp bộ dạng này của anh. Thấy hình anh trên màn hình, giống hệt là một chàng trai nông thôn trong bộ đồ màu đỏ, nụ cười tươi hơn bao giờ hết.

Cô bắt giắc nở nụ cười trên môi.

An Thành đến gần, “Nhìn gì mà cười vui thế?”

Cô vội cất điện thoại, “Không có gì cả.”

“Lén lén lút lút, chắc chắn có vấn đề.” Anh nghi ngờ, chồm người tới định giật lấy di động, “Cho anh xem.”

Cô vội né, cười trả lời, “An Thành, sao anh trẻ con quá vậy?”

Anh lập tức ôm lấy cô, cười to, “Giờ em mới biết sao.”

Trời tờ mờ sáng, Hàn Nhan khoác áo ấm, đi vào phòng An Thành, không bật đèn, kêu anh dậy.

“Hàn Nhan? Chuyện gì vậy?” An Thành đột ngột bị kêu dậy, giọng anh có chút khàn khàn.

“Em dẫn anh đến một nơi.”

Hàn Nhan cầm đèn pin, dẫn An Thành men theo một con đường lên núi. Trời hơi lạnh, An Thành ôm lấy áo theo sau cô, vẻ mặt không bằng lòng tí nào, “Trời còn chưa sáng, em dẫn anh đi đâu vậy? Không phải lên đến trên đó rồi đẩy anh xuống chứ, em ghét anh đến vậy sao?”

Hàn Nhan cười khê, “Ý hay đó chứ!”

Cuối cùng cũng đến một dốc núi bằng phẳng, tầm nhìn thoáng rộng hơn nhiều. Trên là vùng trời bao la, dưới chân là đất mẹ thênh thang, tất cả đều thu gọn trong tầm mắt, mênh mông bát ngát.

Hàn Nhan ngồi xuống, vỗ vỗ phần đất trống kế bên, ý kêu An Thành ngồi xuống với mình.

Anh vẫn không hiểu, “Rốt cuộc em định làm gì vậy?”

Hàn Nhan cười, “Anh chẳng phải muốn tìm hiểu về quá khứ của em sao? Đây là nơi ngày xưa em thích nhất.”

An Thành ngồi cạnh cô, ôm cô một cách tự nhiên, “Cần cứ bí mật của em hả?”

Hàn Nhan nhìn về phía bầu trời đằng xa, đã le lói vài tia sáng đầu tiên, bầu trời ứng một màu hồng, như thể đang bắt lửa.

Cô nói, “Hồi nhỏ em hay bỏ nhà ra đi, nhưng thực ra cũng không đi xa lắm, thường ngồi ngoài này một lát, sau đó lại về nhà.”

“Bỏ nhà ra đi? Vì quan hệ giữa em và ba không tốt?”

Hàn Nhan nở nụ cười tang thương, “Đâu chỉ không tốt, em đã từng mong ông ta chết cho rồi.”

An Thành lắng nghe, ngạc nhiên nhìn cô.

Cô nói, “Sau khi ba mẹ li dị, ba em bắt đầu uống rượu, tự sa ngã, có khi uống say quá lại đánh em. Đợi đến ngày hôm sau ông tỉnh dậy, thấy vết thương trên mặt em lại ôm em mà khóc. Em ghét cay ghét đắng. Có một lần, ông ấy lấy cái chảo đánh em, em bị thương rất nặng, thấy không thể chịu đựng cuộc sống như thế nữa, đành gói gém hành lý bỏ nhà ra đi. Em cũng suy nghĩ cả rồi, đến thành B, tìm mẹ và em gái, đi thật xa, không trở về đây nữa. Nhưng khi em chuẩn bị đi, ông ta hối hả chạy về nhà, lấy bịch khoai lang nướng trong áo ra, nói, ‘Nhan Nhan, ăn lệ lên, ba sợ nó nguội nên ôm trong người chạy về đây’, lúc đó em chỉ biết cầm bịch khoai lang trên tay mà khóc, về phòng ngủ lấy hành lý ra, từng cái áo một. Anh thấy đó, mấy chuyện hận thù, nói hận thì hận, nói không còn thì lại không còn.”

An Thành không nói gì cả, ôm cô chặt hơn.

Bầu trời dần dần hồng lên sáng ngời, bình minh đã lộ dạng, ửng đỏ cả một góc trời, như làn da em bé sơ sinh.

Cô lại nói tiếp, “Ba em say rượu mới té xuống sông chết đuối, ngày mà vớt xác lên, em chỉ nhìn từ xa, nói với cảnh sát rằng đó là ba em. Thật ra em cũng không nhìn rõ có phải là ông ấy không, bởi vì nghe nói xác chết ngâm dưới nước quá lâu thường sẽ phình ra và có mùi hôi, em rất sợ những thứ đó.”

“Hàn Nhan, đừng nói nữa.” An Thành hôn lên má lạnh như băng của cô.

Cô khê cười, lộ ra đôi mắt nhỏ dài, rất đẹp, “Em không sao, chỉ là tự nhiên muốn kể chuyện ngày xưa cho anh nghe.”

Chuyện này giấu trong lòng đã rất lâu rồi, cũng là lúc đem phơi dưới ánh mặt trời, hít thở chút không khí.

Anh cười, xoa đầu cô, “Vây em nói đi, anh nghe.”

Cô tiếp tục nói, “Ông nội là người thương em nhất trên đời. Mỗi kì nghỉ hè và nghỉ đông, ông nội cũng bảo em về chơi với ông. Em chỉ cảm nhận được tình thương gia đình từ ông nội, và từ gia đình thím. Chỉ là hồi nhỏ em không hiểu, tưởng rằng gia đình là chỉ có ba mẹ và em gái thôi. Lúc ba mất, ông muốn em về sống với ông, song em lại nói rất muốn được ở với mẹ và em gái. Ông buồn lắm nhưng vẫn tìm cách liên lạc mẹ em để mẹ đón em về sống chung. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc đó em sống với ông sẽ tốt hơn.”

Mặt trời mọc từ nửa vòng cung cuối cùng cũng đã lên cao, mặt mờ hơi sương, nắng ban mai dần dần chiếu rọi khắp chốn.

Bình minh đẹp như tranh vẽ.

Hân Nhan đột nhiên nắm lấy tay An Thành, nhìn anh, cười lộ má lúm đồng tiền, cười thắm thiết vô cùng.

“An Thành, chuyện em gái là một cú sốc rất lớn đối với em, em luôn cảm thấy có lỗi, không có tư cách cũng không dám theo đuổi hạnh phúc cho riêng mình. Nhưng mà sau khi ông nội qua đời, em đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ về cuộc sống hồi trước và cả cuộc sống sau này. Em mới bắt đầu suy nghĩ về ý nghĩa cuộc sống, sống là cố hết sức để bản thân sống thật tốt, không để nội và những người thương yêu em phải đau buồn. Em thừa nhận, lúc đồng ý ở bên anh, là bởi vì em quá mệt mỏi, muốn có một chỗ để dựa dẫm, không hẳn là thực lòng. Nhưng bây giờ em nghĩ lại, An Thành,” Cô nhìn vào mắt anh, chân thành hơn bao giờ hết, “Em thích anh và em muốn ở bên cạnh anh.”

Trong mắt An Thành, phản chiếu gương mặt tươi như hoa của cô, và cả hình ảnh bình minh tuyệt đẹp. Hai hình ảnh hoà lẫn vào nhau, tỏa sáng rạng rỡ, như thể thắp lên niềm hi vọng tươi đẹp nhất trần đời.

Ánh mặt trời lấp lánh phản chiếu trong đôi mắt ngọc bích của anh, lắng đọng thành một niềm vui khôn tả.

Đây là những lời cảm động nhất mà anh từng nghe.

Anh nở một nụ cười tươi rói, sau đó liền kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Cứ như là muốn hoà làm một với cô.

Anh thở nhẹ bên tai cô, “Đợi câu nói này của em, thật không dễ tí nào.”

Sau đó khóa miệng cô bằng một nụ hôn thật sâu.

Anh hoà lẫn tất cả sự dịu dàng và cả sự ngang tàng của bản thân vào làm một, toàn bộ đều khắc ghi lên đôi môi mềm mại của cô. Anh chẳng giữ lại gì cả, cô cũng chẳng giấu giếm, để cho nụ hôn triền miên kéo gần khoảng cách của hai trái tim. Anh chiếm lấy toàn bộ hơi thở của cô một cách không thương tiếc, đôi tay luồn vào mái tóc đen óng ả của cô, đắm say thật sâu.

Hân Nhan dần dần bị rút mất hơi thở, có chút ngột ngạt, lại hơi choáng váng. Cô không thể không lùi về sau, tìm chút không khí, nhưng anh không cho cô bất kì cơ hội rút lui nào hết.

Cuối cùng, lúc anh chịu buông tha cho cô, mặt cô đã đỏ ửng.

Niềm vui hiện lên từ đáy mắt anh, An Thành nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, nói với vẻ hơi giận dỗi, “Nếu em đã nghĩ thông suốt, sao mấy hôm nay lại chẳng thềm ngõ ngang gì đến anh vậy?”

Cô cười, “Đáng đời, ai bảo anh để em một mình giữa đêm giao thừa bên bờ sông lạnh buốt. Nói mấy câu là anh quay đi, không cho em cơ hội giải thích nữa. Từ đầu chí cuối, anh làm ra vẻ lạnh lùng, có nghĩ đến cảm giác của em lúc đó không?”

Anh lại ôm cô vào lòng, “Xin lỗi, anh sai rồi. Hôm đó anh giận quá hoá ngu, mới nói những câu đó với em, nói xong anh cũng rất hối hận. Sau này, anh sẽ không như thế nữa, anh hứa.”

Cô hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả, chỉ dựa vào vai anh, cảm thấy cõi lòng đã tìm được sự yên bình.

Qua một hồi, An Thành lại chịu không nổi cúi đầu hôn cô, khẽ hôn lên môi cô, từ tốn nói, “Có trời có đất làm chứng, bầu không khí lại lãng mạn thế, hay là chúng ta làm luôn việc cần làm tại đây luôn đi.”

14. Chương 14: Quay Đầu Là Bờ

Từ lúc trở lại thành phố S, An Thành khăng khăng bắt cô phải ở lại nhà anh.

Nơi đó chính là hang sói, Hân Nhan đương nhiên không chịu làm theo, còn làm ngược lại, kết quả bị anh cưỡng ép lừa một lần nữa.

Anh mở cửa nhà ra, ôm lấy eo của cô, nói: “Từ nay nơi này chính là nhà của chúng ta.”

Cô lườm anh một cái, nhớ tới trước kia anh vì muốn cô đến nơi này, sử dụng đủ mánh khoé chiêu trò. Hết lần này đến lần khác cô đều mắc lừa anh. Bây giờ nghĩ lại, một người phụ nữ nếu bị cùng một người đàn ông lừa nhiều lần, có lẽ không phải vì cô ấy ngốc hoặc hiền lành, mà vì cô ấy cam tâm tình nguyện.

An Thành nhất định phải ăn cơm cô nấu, giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, đưa ra một thực đơn thật dài cho cô.

“Anh tưởng em mở nhà hàng hả?’. Cô xem cái thực đơn kia xong có chút dở khóc dở cười, “Hơn nữa trong nhà bếp của anh trông không à”.

“Dễ thôi” Anh nắm tay cô, tươi cười vui vẻ, “Chúng ta cùng ra ngoài mua.”

Vào siêu thị, anh giúp cô đẩy xe, còn cô thì lựa đồ ăn. Giống như một đôi vợ chồng bình thường vậy, thật sự là làm cho người ta cảm thấy lòng yên ấm thoải mái, chưa bao giờ ấm cúng như thế. Anh trước kia không thích đi dạo trong siêu thị lắm, giờ phút này không hiểu sao lại rất thích loại cảm giác này.

Anh chợt nhớ tới cái gì, cười với cô, nói: “Hồi còn bé, anh chỉ thích quậy phá. Có một lần ở siêu thị, thừa dịp Cao Tuấn không chú ý, đem một đôi vớ nhét vào bên trong túi sách của cậu ta. Kết quả cái máy ở lối ra kêu lên không ngừng, cậu ta bị bảo vệ bắt đi, sợ tới mức khóc nức nở.”

Hân Nhan nghe xong cũng cười khanh khách: “Sống dưới ‘quyền chuyên chế’ của anh mà còn có thể khỏe mạnh lớn lên, anh Cao đúng là chịu không ít khổ cực.”

Cô lại có chút tò mò, bèn hỏi: “Mà này, vậy trước đây anh có thanh mai trúc mã gì đó hay không? Có cô bé nào từng viết thư tình hay tặng quà gì cho anh không?”

Anh nhướn đôi mày đẹp của mình: “Sao thế, đây có phải yêu cầu anh khai báo lịch sử tình trường?”

Cô khẽ cười: “Chỉ tò mò thôi. Muốn biết bệnh trăng hoa trước kia của anh, có phải là bẩm sinh hay không thôi.”

Anh cười sung sướng, choàng tay ôm vai cô: “Đương nhiên không phải. Trước đây anh cực kỳ ghét bọn con gái, bọn họ tới ngày cứ quần quýt lấy anh, không khác gì đám ruồi bọ, anh ghét phiền phức.”

Giọng điệu nói chuyện dương dương tự đắc.

Cô nhin không được võ vai anh, cười đáp: “Em biết rồi, hóa ra anh mắc bệnh tự kỷ bẩm sinh.”

Hai người câu được câu không tán gẫu tiếp.

Hân Nhan vừa đi vừa lựa thức ăn, cô lấy thịt bò trong tủ đá ra, quơ quơ trước mặt anh, “Thịt bò nấu với khoai tây, ăn không?”

Anh gật đầu, “Ăn.”

Đi được hai bước, cô lại cầm hộp nắm kim châm lên, thuận miệng hỏi, “Gà xào nắm kim châm, ăn không?”

Anh vẫn mỉm cười gật đầu, “Ăn.”

Cô lại tiến về trước hai bước, nhìn thấy chân gà tươi, cầm trong tay, hỏi anh, “Gà KFC, ăn không?”

Anh lại gật đầu, cười hết sức ngọt ngào, “Ăn. Chỉ cần em làm thì anh ăn tuốt.” Sau đó còn kề sát tai cô, nhỏ giọng nói, “Ngay cả em, anh cũng ăn luôn.”

Hơi thở ấm áp phả bên tai, mặt cô bỗng đỏ cả lên.

Hung hăng trừng mắt nhìn anh rồi liếc một cái, bỏ đồ ăn vào trong xe đẩy, không để ý đến anh nữa, đi nhanh về phía trước.

Anh trêu ghẹo cô thành công, cười đến mức ngã nghiêng.

Đến lúc ăn cơm, Hàn Nhan sực nhớ, liền hỏi An Thành : “Trước khi đi, thím gọi anh vào trong phòng nói gì thế?”

Anh rót rượu vào trong ly, cười như không cười: “Đây là bí mật giữa anh với thím, sao có thể nói cho em nghe được?”

Hàn Nhan lấy chân đá anh một cái, trừng mắt: “Anh nói mau.”

An Thành nheo mắt: “Em thật sự muốn biết sao?”

Nhìn dáng vẻ của anh, giống như một con báo lười biếng, vô cùng buồn chán mà ngáp một cái, nhìn thức ăn ở trên bàn, không sốt ruột cũng không vội vàng.

Cô ngược lại thì bắt đầu thấy hao hơi thừa sức: “Anh không muốn nói thì thôi vậy.” Dứt lời, tay bưng ly rượu vang lên, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Anh cười rộ lên, dáng vẻ chịu thua cô: “Vậy anh sẽ nói em biết, thím em nói là...” giọng điệu kéo thật dài, đủ để cô hồi hộp rồi mới nói tiếp, “Em có thể gả cho anh, là phần phúc của em đó. Muốn anh về sau coi chừng em, để em không ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Nói xong chính mình còn định dương dương tự đắc cười hả hê.

Hàn Nhan mỉm cười: “Anh có thể quản được sao?”

Anh nhướn mày: “Ý em là gì? Em thật sự muốn đi trêu hoa ghẹo nguyệt phải không?”

Cô chỉ cười mà không nói. Khóe mắt cong cong, lộ ra chiếc răng khểnh tinh ranh.

Đôi mắt đen của anh tối sầm lại, thoát hiện chút ẩn ý sâu xa. Đứng dậy, đi đến bên người cô, kéo cổ tay cô.

Cô giãy dụa, anh lại càng nắm chặt hơn.

“Anh muốn làm gì?”, thấy anh có ý định kéo cô lên phòng ngủ trên lầu, trong lòng thừa biết anh muốn làm gì, nhưng vẫn vừa giãy dụa vừa hỏi.

An Thành ngừng lại, dùng sức đẩy cả người cô dựa vào vách tường cạnh thang lầu, kề sát mũi vào mặt của cô, trong nháy mắt hơi thở anh bao trùm bầu không khí chung quanh.

Cảm nhận được cả người cô đang căng thẳng, anh mỉm cười, nhẹ nhàng cắn cánh môi của cô, thấp giọng nói: “Trêu hoa ghẹo nguyệt? Em dám nghĩ vậy, không sợ đắc tội anh à?”

Hai tay cô đẩy vai anh, hơi hơi nghiêng đầu, tránh né hơi thở của anh: “Đừng rộn nữa, cơm còn chưa ăn xong mà.”

Anh khẽ cười, cúi đầu hôn cô, thưởng thức từng vị ngọt trên đôi môi cô, như miếng sô cô la vừa vào đến miệng đã tan chảy, từng vị tinh khiết và thơm ngon từ từ tan ra trong miệng.

Máu như đang chảy ngược lại, nghe thấy anh mờ ám nói nhỏ: “Cơm anh đã ăn xong rồi, bây giờ nên ăn thứ khác...”

—oOo—

Trở lại tòa soạn đi làm, Hàn Nhan gầy đi rất nhiều.

Tô Văn nhìn cô, chặc lưỡi vài tiếng, mập mờ nói nhỏ vào tai cô: “‘Miệt mài’ quá độ hả?”

Hàn Nhan cười mắng: “Có cô thì có.”

Ngược lại người nhìn sắc mặt không tốt chính là Tô Văn mới đúng. Giữa giờ cơm trưa, Hàn Nhan mới biết được, người bạn trai xuất ngoại trước kia của Tô Văn đã trở lại, còn muốn tái hợp với cô ấy.

“Cô nghĩ thế nào?” Hàn Nhan hỏi.

Tô Văn cười khỏ, khuấy khuấy chiếc đũa trong hộp đựng cơm: “Tôi đúng thật tẻ, có lẽ vẫn còn thương anh ta.”

“Vậy còn Hàn Phong?” Cô nhìn ra được, Hàn Phong thật sự yêu Tô Văn.

“Tôi không biết. Mấy ngày nay trong lòng tôi rất rối, luyến tiếc hiện tại, lại không thể quên được quá khứ. Hàn Nhan, cô nói tôi nên gì bây giờ?”

“Hàn Phong biết chuyện này chưa?”

Tô Văn lắc đầu: “Tôi chưa nói với anh ấy, anh ấy cũng không biết gì hết. Mấy ngày nay tôi cũng không dám gặp anh ấy, trong lòng tôi rất bối rối, không biết phải đối mặt với Hàn Phong thế nào.”

“Trốn tránh cũng không phải cách hay, Tô Văn, dù sao cô vẫn phải đối mặt.”

“Tôi biết. Cho nên tôi định hôm nay kể hết mọi chuyện cho anh ấy biết.”

Hàn Nhan cầm tay Tô Văn, muốn an ủi cô ấy.

Tô Văn chỉ cười, bỗng nhiên lại liếc đến màn hình di động của Hàn Nhan, tò mò mà cầm lên xem, sau đó cười ha ha không ngừng: “Người thanh niên đẹp trai nhìn như dân quê này, là An tổng đó hả?”

Hàn Nhan gạt đầu: “Đúng vậy.”

Nói xong Hàn Nhan cũng nhướn miệng cười. Nhớ tới khi ở quê, lúc đầu kêu An Thành mặc bộ quần áo này, anh cực kì khó chịu, chê là quê mùa, nói không xứng với thân phận của anh. Cô vì thế mà cáu kỉnh, cầm quần áo ném ngay trước mặt anh, gắt gỏng nói, “An đại công tử, nơi này là nông thôn, không phải văn phòng của anh, anh không thể mặc âu phục đắt tiền đi qua đi lại ở nơi bần đất thế này”. Anh lúc đó mới miễn cưỡng mặc vào. Kể cũng lạ, ban đầu lúc anh mặc âu phục đi dạo trong thôn, người khác thấy anh đều chỉ hỏi han vài câu, rất khách sáo. Từ lúc mặc bộ quần áo thể thao này vào, mấy người già trong thôn thấy anh liền lôi kéo tay anh vào mà tấm tắc khen anh đẹp trai, còn nói Hàn Nhan rất may mắn, tìm được người tốt như vậy. An Thành nghe xong, vui vẻ ra mặt, chính mình lại bắt đầu đom đóm, cũng không ngại bộ quần áo thể thao khó coi kia, còn khoe khoang nhờ anh đẹp trai mới biến bộ quần áo cũ lẩn thành đẹp đẽ.

Lúc tan sở, An Thành đúng lúc gọi đến: “Xuống đây đi, anh đang ở trước cửa công ty.”

Lúc đi ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài đang mưa lâm râm. Phủ trong làn mưa, thành phố này hiện lên nét hoang vắng tiêu điều trong cơn mưa phất phất. Mưa đầu xuân ở phía Nam, như sương như khói, chạm vào trái tim, lại rét buốt lạnh giá. Tiết trời như thế, khiến tâm trạng con người ta có chút gì đó nặng nề khó tả.

Cô không có mang theo dù, đưa túi xách lên che đầu, chạy một mạch vào trong xe An Thành.

Anh nhìn thấy nước đọng trên người cô, nhăn mày nói: “Sao ra khỏi nhà mà không mang theo dù? Bị bệnh thì sao?”

Cô lại phản đối: “Em làm gì dễ bị bệnh như vậy. An đại công tử, hôm nay em mới lãnh lương, tối nay em mời anh ăn ‘bữa tiệc lớn’.”

Anh nhịn không được cười: “Ồ, ra em có thể mời ăn ‘bữa tiệc lớn’ à!”

“Đừng xem thường người khác” cô cười cười, chỉ hướng đằng kia, “Đi hướng bên kia đi, em muốn ăn ở nhà hàng kia từ lâu rồi.”

Đến được nơi muốn đến, An Thành xuống xe nhìn tên tiệm, dở khóc dở cười: “Thì ra nhà hàng này gọi là ‘Bữa tiệc lớn’ đó hả?”

Hàn Nhan khoác tay anh, kéo anh vào trong nhà hàng: “Nhà hàng này giá cả rất phải chăng, anh An à, anh không cần tiếc tiền thay em đâu.”

Nhớ tới lần đầu tiên anh mời cô ăn cơm, cũng nói một câu “Cô Lục, cô không cần tiếc tiền thay tôi đâu”, hiện giờ cô cũng bắt chước kiểu nói của anh. Anh bất đắc dĩ mà cười, đi theo cô vào nhà hàng.

Nhà hàng này tuy nhỏ, nhưng trang trí rất tao nhã, cũng không có nhiều người, cho nên rất yên tĩnh. Điểm đặc sắc của nhà hàng này ở chỗ là ‘lớn’, chén đĩa to gấp bốn năm lần so với bình thường, lượng đồ ăn vừa đủ, hai người gọi ba món thường ăn cũng không hết.

Hân Nhan nói: “Nơi này là do bạn gái Thiếu Phi dẫn em tới, cô bé đó thích nhất những nhà hàng đặc biệt thế này.”

An Thành hỏi: “Cái cô Lê Tiểu Nhã hả?”

“Ừ, anh cũng gặp qua cô bé rồi sao, một cô gái vô cùng đáng yêu. Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, một người phóng khoáng như Thiếu Phi, vậy mà hễ ở trước mặt Tiểu Nhã thì lại bó tay chịu trận.”

An Thành gật đầu, cười nói: “Vô quýt dày có móng tay nhọn, anh cũng cảm nhận rất sâu sắc đạo lý này. Nửa năm trước anh vẫn còn là An công tử phong độ phóng khoáng đẹp trai, từ khi gặp em, rơi xuống thăm cảnh thế này. Thật sự là vạn kiếp bất phục mà.”

***Vạn kiếp bất phục: mãi mãi không được như cũ

Hân Nhan giơ ly rượu trong tay lên, bắt chước giọng điệu của các đại sư trong chùa: “An thí chủ, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ.”

Anh cũng giơ ly rượu lên, cộng vào ly rượu của cô một cái, âm thanh thanh thúy vang lên.

Anh cũng tươi cười chân thành tha thiết: “Quên đi, anh sẽ không bơi, sẽ chết đuối ở trong bể khổ luôn.”

Cô giương mắt nhìn anh một lúc, anh cũng chăm chú nhìn cô, ánh mắt trong veo không gợn sóng, chậm rãi rót vào lòng cô, từng chút ấm lòng.

Cô mỉm cười tiếp: “Đại công tử, những lời tỏ tình này trước đây anh thường xuyên dùng để dụ dỗ mấy cô gái, làm họ vui chứ gì.”

Anh không chối mà lại ung dung thừa nhận: “Đúng vậy, mấy cô gái trước kia nghe anh nói như vậy đều cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp.” Mờ ám nhìn cô, cười mập mờ, “Cô Lục, không phải em cũng nên có chút thể hiện chút gì sao?”

Cô hừ lạnh một tiếng: “Xin lỗi, anh An, em đây miễn dịch với những lời tán tỉnh kiểu này.”

Anh khẽ nở nụ cười.

Chưa ăn được bao nhiêu, An Thành buông đũa, nói: “Đúng rồi, Thiếu Phi lại cãi nhau với người nhà, em nếu gặp nó, khuyên nó một tí đi.”

Hân Nhan kinh ngạc: “Sao lại cãi nhau? Hay vẫn vì chuyện kinh doanh của cậu ấy?”

An Thành lắc đầu: “Cậu của anh muốn sắp xếp cho Thiếu Phi và một thiên kim của người bạn lâu năm làm quen nhau, Thiếu Phi không đồng ý, cho nên cãi nhau một trận.”

Đây chẳng phải gọi là môn đăng hộ đối sao.

Sắc mặt Hân Nhan nháy mắt có chút buồn bã, nhớ tới trước kia cô thay thế Hân Duyệt đến Kha gia, Kha phu nhân đã nói với cô những lời này kia. Tiểu Nhã và Hân Duyệt đều là những cô gái đơn thuần, tuy Thiếu Phi nhất định sẽ bảo vệ cô bé ấy, nhưng không biết tình cảm có thể thắng được sức ép của gia đình không.

“Hân Nhan.” An Thành thấy cô cúi đầu không nói, bỗng dưng mở miệng, “Ngày mai cùng anh về nhà đi.”

“Cái gì?” Cô đột nhiên ngẩng đầu.

Anh cười ảm áp, chân thành chắc chắn: “Em không cần sợ, gia đình anh không để ý nhiều thứ như vậy. Ba mẹ anh năm đó kết hôn cũng không phải môn đăng hộ đối, họ sẽ không làm khó em.”

Cô cụp mắt xuống, “Nhưng em vẫn chưa sẵn sàng.”

Anh cầm tay cô, cười cười: “Được rồi, anh cho em một ngày chuẩn bị, ngày mốt chúng ta cùng về nhà.”

“Em...”

Hân Nhan còn muốn nói thêm chuyện gì, di động An Thành đột nhiên đổ chuông.

Anh tiếp điện thoại, nói một hai câu, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng: “Được, anh lập tức qua đó, em đừng lo lắng.”

Cúp điện thoại, cầm lấy áo khoác, anh nói với Hân Nhan: “Trong nhà anh xảy ra một chút chuyện, phải về xem sao. Em gọi xe về nhà nhé.” Đi đến bên người cô, cúi người khẽ hôn một cái, “Nhớ kỹ, phải về nhà của anh. Anh sẽ về hơi trễ.”

Nói xong liền vội vã rời đi.

Hân Nhan nhú mày, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó, nổi bất an trong lòng càng lúc càng lớn hơn.

15. Chương 15: Bóng Tối

Khi ở tàu điện ngầm, Hân Nhan mới biết gia đình An Thành xảy ra ra nhiều chuyện lớn như vậy.

Chủ tịch tập đoàn Thiên hoa – Dư Quyền Chính, cũng chính là ba của Thiếu Phi, cậu của An Thành, phạm tội kinh doanh và mua bán trái phép nên đã bị bắt. Nếu tội danh thành lập, có thể phải chịu mức án tù mười năm.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, Dư Quyền Chính đặc tội với kẻ khác.

Hân Nhan ngồi trên ghế dựa trong tàu điện ngầm, bỗng dưng cảm thấy xung quanh như có gió lạnh đang thổi, cô lạnh đến mức run rẩy. Như có cơn mưa đá vô hình trong không khí, vẫn vũ trên bầu trời, mưa rơi nặng hạt quanh người, ngoại trừ cảm giác lạnh, vẫn chỉ có lạnh mà thôi.

Trong lòng cô nghi ngờ, việc này chắc hẳn liên quan đến Cẩn Niên.

Vào ngày giao thừa hôm đó, chính miệng Cẩn Niên đã nói, “Em có biết anh có thể phá hủy rất nhiều chuyện có ý nghĩa với em không?”

Trong phút chốc, Hân Nhan thấy hối hận không thôi.

Là do cô quá sợ ý, cô nghĩ rằng Cẩn Niên chỉ ra tay với cô. Thế nhưng một kẻ tàn nhẫn như Kha Cẩn Niên, anh ta biết phải làm thế nào để khiến cô không còn đường lui.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho An Thành, tay cô lại run run.

Di động An Thành tắt máy.

Lại gọi cho Thiếu Phi, cũng tắt máy.

Cuối cùng cô gọi cho Kha Cẩn Niên.

Cẩn Niên rất nhanh nhận điện thoại, giọng nói không sợ hãi: “Hân Nhan.”

“Là anh làm, đúng không?” Cô nắm chặt điện thoại, giọng nói run rẩy chất vấn.

Cẩn Niên cười khẽ một tiếng, nói giọng hời hợt: “Em biết nhanh thế? Đây cũng mới chỉ là một chuyện nhỏ thôi, Hân Nhan, chỉ cần em quay về, anh sẽ lập tức dừng tay.” Anh ta lặp lại một lần nữa, “Anh chỉ muốn em quay về.”

“Hèn hạ, vô sỉ!” Cô mắng anh ta, rốt cuộc không thể bình tĩnh nữa, “Tôi đã nói rồi, đây là chuyện giữa chúng ta, có chuyện gì anh cứ nhằm vào tôi, đừng liên lụy đến người khác.”

Anh ta cười nhạt: “Anh chỉ tổn thương em một lần, nhưng em lựa chọn rời khỏi anh. Hân Nhan, anh chỉ còn cách sử dụng biện pháp khác. Có lẽ em cảm thấy anh hèn hạ dễ tiện, nhưng anh không quan tâm.”

Nước mắt đã nén không cảm được mà rơi xuống, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Tôi sẽ không để anh toại nguyện, Kha Cẩn Niên, tôi đã không còn là Lục Hân Nhan trước kia nữa.”

Giọng điệu của Kha Cẩn Niên vẫn nhô nhô như trước: “Thật không? Anh rất mong chờ.”

Cô cúp điện thoại, thiếu chút nữa đã ném di động đi.

Tiểu Nhã gửi tin nhắn cho cô: Chị Hân Nhan, nhà Thiếu Phi xảy ra chuyện, em không liên lạc được với anh ấy. Chị giúp em được không?.

Cô lau nước mắt trên mặt, trả lời: Đừng lo lắng, Tiểu Nhã, Thiếu Phi nhất định sẽ không sao đâu.

Trong lòng lại chẳng hề có chút chắc chắn.

Như có một hang động tối tăm, có bàn tay vô hình đang kéo cô rơi xuống sâu thật sâu. Vốn dĩ cô nghĩ An Thành chính là ánh mặt trời, ngay khi cô chỉ vừa nheo mắt lại hưởng thụ một chút ấm áp đó, cánh tay kia lại kéo cô rơi vào trong bóng tối.

Thực sự không thoát khỏi sao?

Đến lúc An Thành về nhà, đã là hai giờ sáng.

Bật đèn lên, phát hiện Hân Nhan đang bó gối ngồi trên sô pha.

Anh giật mình, bước qua, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô: “Em sao lại không ngủ? Ngồi đây suốt đêm chờ anh sao?”

Hân Nhan nhào vào lòng anh, vùi đầu trên vai anh, hít lấy hương vị quen thuộc trên người anh, trái tim yên bình đi rất nhiều: “Em không ngủ được.” Giọng nói có chút khàn khàn.

Anh vỗ lưng của cô, dịu dàng nói: “Vì lo lắng cho anh sao? Yên tâm đi, không có việc gì.”

Bồng cô lên khỏi sô pha, đi về phía phòng ngủ trên lầu.

Thấy anh mệt mỏi, cô có chút đau lòng, tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, nhẹ giọng hỏi: “Thực sự không có việc gì sao? Cậu anh...”

Anh đặt cô ở trên giường, kéo mền đắp cho cô.

Anh cũng nằm xuống bên cạnh, ôm lấy cô, cầm để trên mái tóc thẳng mượt của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Chuyện lần này có chút phức tạp, cậu anh đúng thật đã phạm pháp. Gia đình anh đã hện luật sư rồi, chỉ có thể cố hết sức thôi.”

“Có lẽ...” Cô muốn nói chuyện xảy ra đều tại vì cô, nhưng lại không biết nói sao nên lời, chỉ có thể nhắm mắt lại, “Xin lỗi...”

Anh ngớ ra, sau đó hôn gương mặt của cô, hít mùi hương quen thuộc của Hân Nhan và hỏi: “Ngốc ạ, em làm gì mà phải xin lỗi.”

Cô cảm thấy trái tim nhói đau, vô lực mà nhắm mắt lại: “Em... Không giúp được gì.”

Anh ngậm lấy vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn một cái: “Em cái gì cũng không cần giúp, ở bên cạnh anh là được rồi.” Đôi mắt anh bỗng trầm xuống, “Không biết cậu anh đã đắc tội với người nào. Chuyện lần này rõ ràng là có người sắp đặt trước.”

“An Thành...”

Anh lại mỉm cười, đắp mền lại cho cô, tự mình đứng lên: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm.”

Chờ anh rời đi, nước mắt Hân Nhan lặng lẽ rơi xuống.

Từ đầu đến cuối cô đã không dám nói thật với An Thành.

Bởi vì không biết đối mặt với An Thành như thế nào, với Thiếu Phi nữa.

Cô đã hại chính em gái mình rồi, bây giờ lại làm hại tới người mình yêu và bạn tốt của mình nữa.

Một đêm trằn trọc thao thức.

Buổi sáng An Thành thức dậy rất sớm, hôn nhẹ trán cô, sau đó đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, Hân Nhan cũng rời khỏi giường. Kéo rèm cửa ra, bên ngoài vẫn còn mưa phùn và mây xám giăng mờ, thời tiết thật u ám, giống như tâm trạng cô lúc này.

Cô gọi cho Cẩm Niên: “Chúng ta gặp mặt đi.”

Cẩm Niên như vẫn luôn chờ cô, trả lời rất dứt khoát: “Được.”

Cúp điện thoại, Hàn Nhan mới phát giác đùi phải của mình đang đau âm ỉ.

Là đau từ tận bên trong xương cốt. Chân cô phải đóng một cái đinh thép, đến những ngày đổ mưa dầm, sẽ đau liên tục. Nhưng cơn đau lần này lại ê nhức hơn, như đang nhắc nhở cô, ‘ác ma’ vẫn đang ở trong cơ thể của cô.

Mở di động xem ảnh chụp, cô và em gái kể vai đứng chung một chỗ.

Em gái cười vui hơn hở, vẻ mặt của cô cũng rất bình thản.

Cô vuốt hình em gái đang tươi cười trên màn hình, thì thào: “Hân Duyệt, nếu tai nạn xe ngày đó, người chết là chị thì tốt rồi’.

Giá trị cổ phiếu của tập đoàn Thiên Hoa giảm đột ngột, kênh tin tức trên TV liên tục đưa tin Dư Quyền Chính đang tiếp nhận điều tra. Đợt này giới kinh doanh như gió giục mây vùn, giống như bầu trời thành phố S lúc này, sương mù dày đặc, không biết giới truyền thông và báo chí sẽ lại thêm dè dặt thế nào đây.

Bảy giờ sáng, Hàn Nhan ngồi trong quán cà phê dưới lầu công ty, chờ Cẩm Niên đến.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, người đi đường dùng đủ loại dù màu sắc khác nhau để che mưa, bước chân vội vàng.

Hàn Nhan bỗng nhiên nhớ lại lúc cô rời khỏi thành phố B, trời cũng đổ mưa. Chẳng qua mưa ở phương Bắc, không giống với vẻ ẩm thấp như mưa ở miền Nam.

Khi ấy, cô vừa mới bỏ nạng, tự mình đi đứng.

Cô thừa dịp y tá không chú ý, liền chạy trốn. Trên người chẳng có bao nhiêu tiền, gọi điện thoại cho Thiếu Phi, để cậu ấy giúp cô mua vé máy bay đi thành phố S, sau đó ngồi xe buýt đi đến sân bay.

Có lẽ tội phạm trốn tù cũng không hề cuống cuống lên như kiểu của cô.

Xe buýt chạy trên cao tốc sân bay, nơi đó là nơi Hàn Nhan và em gái mình xảy ra tai nạn xe, cô thoát không được cơn ác mộng này. Trên đường đi, Hàn Nhan vẫn nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, cả người run run, sợ nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra ở cao tốc sân bay nửa năm trước.

Đến sân bay, cô trốn đông trốn tây, luôn cảm thấy dù cô ngồi ở nơi nào cũng không có cảm giác an toàn, như thể giây tiếp theo sẽ bị Cẩm Niên bắt được, bị anh ta nhốt vào trong căn phòng vắng vẻ trống rỗng kia. Bây giờ nhớ lại, vào lúc đó cô có lẽ không khác gì người điên, chỉ cần một chút kích động là suy sụp ngay. Khi đi qua thiết bị kiểm tra an toàn, bởi vì cái đinh kim loại cố định trên đùi làm thiết bị kêu vang, thần kinh đang căng thẳng cao độ của cô rốt cục cũng bùng nổ, không biết vì cái gì mà ôm đầu kêu la thất thanh, thu hút rất nhiều bảo vệ đến, thiếu chút nữa coi cô là phần tử nguy hiểm mà bắt lại.

Mãi đến khi đến máy bay cất cánh được một giây, cô mới thả lỏng, hai tay đan chặt vào nhau.

Như có con ác thú vẫn đuổi theo phía sau cô cắn xé, cuối cùng bị cô vứt bỏ lại phía sau.

Không ai biết, sau nửa năm Hân Duyệt ra đi, cô đã phải trải qua những gì.

Quãng thời gian đó so với bong đêm còn tăm tối hơn, không ngày nào có ánh sáng.

Sau tai nạn xe cô, cô trở thành tấm bia ọi người chỉ trích. Quyền rũ bạn trai của em gái mình, lại gián tiếp hại chết em gái ruột. Chuyện xưa đặc sắc như thế, thậm chí có tạp chí Hoa Đại đưa tin âm ỉ khiến ai ai cũng biết.

Mẹ oán hận cô, hận sao cô không chết đi.

Bạn bè cũng không có ai tin tưởng cô, lạnh nhạt với cô.

Bằng lòng đến gần cô, chỉ có một mình Cẩm Niên, cô hết lần này đến lần khác không muốn nhìn thấy anh ta.

Tuy rằng với cái chết của Hán Duyệt, trong lòng Hán Nhan luôn tự trách, nhưng chuyện càng bất ngờ hơn nữa, là Kha gia dùng quan hệ xã hội của họ đem tất cả mọi chuyện biến thành một chuyện hoàn toàn khác.

Cô ở trước mặt Cẩn Niên, đem cuốn tạp chí quăng vào người anh ta, cười khẩy: “Kha Cẩn Niên, tôi dụ dỗ anh, anh im lặng không làm gì hết? Câu chuyện này không phải quá buồn cười hả?”

Cẩn Niên nắm lấy tay cô, vỗ về trấn an: “Hán Nhan, em đừng như vậy. Chuyện này là người nhà anh làm, anh cũng vừa mới biết, ngày mai anh sẽ buộc tạp chí này công bố đây là tin thất thiệt.”

Cô rút tay về, thản nhiên nói: “Không cần.”

Đối với Hán Duyệt đã chết mà nói, cái gọi là sự thật, đã không còn quan trọng nữa.

Cẩn Niên sắp xếp bệnh viện có khoa chỉnh hình tốt nhất và phòng bệnh cũng tốt nhất cho cô, mỗi ngày dù làm việc đến tối muộn, vẫn đến bệnh viện thăm cô. Mà cô trở nên vui buồn bất thường, bình thường thì im lặng, mỗi khi Cẩn Niên đến thăm cô, cô sẽ làm trò trước mặt anh ta, đem đĩa thức ăn cùng với thuốc ném đi, tóc tai rối bời. Y tá trong bệnh viện đều tỏ ra chán ghét cô, nhưng Cẩn Niên vẫn ân cần quan tâm, mặc kệ cô ầm ĩ như thế nào, anh ta đều rất phong độ, cho tới bây giờ vẫn nhường nhịn cô.

Có một lần, Hán Nhan thật sự không chịu được nữa, ở trước mặt anh ta mà khóc lóc, kéo ống tay áo anh ta, gần như là cầu xin: “Cẩn Niên, tôi cầu xin anh, hãy tránh xa tôi ra, đừng tốt với tôi như vậy. Hán Duyệt sẽ tức giận, thật sự...”

Cẩn Niên ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng an ủi: “Chuyện Hán Duyệt, không phải lỗi của em. Em đừng tự dằn vặt bản thân như vậy.”

Cô run lấy bầy trong trong ngực anh ta: “Buông tha tôi đi, Cẩn Niên.”

Đó cũng là lần đầu tiên anh ta lộ ra vẻ mặt lạnh lùng ở trước mặt cô, ôm cô thật chặt, như muốn bóp nát xương cốt của cô, giọng điệu cũng chưa từng lãnh đạm như thế: “Không bao giờ, Hán Nhan, đời này anh sẽ không bỏ em. Em là của anh, phải đi một vòng lớn như vậy anh mới có được em, anh tuyệt đối sẽ không sẽ buông tay.”

Khi đó Hán Nhan mới biết được, Cẩn Niên là một kẻ ma quỷ đeo mặt nạ dịu dàng.

Từ đó, anh ta đưa cô đến khu dưỡng bệnh của gia đình, nói là để tiện chăm sóc, trên thực tế là muốn giám sát cô.

—oOo—

Khi Cẩn Niên đến, Hán Nhan giương mắt, nhìn thấy bờ vai của anh ta bị mưa thấm ướt.

Anh ta ngồi xuống, mỉm cười, giọng nói rất ấm áp: “Em đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

Cô cũng bình thản mà nở nụ cười, lắc cái ly trong tay: “Không nghĩ gì hết. Tôi gọi anh ra đây, là muốn khuyên anh một lần nữa.”

Anh ta trợn mắt: “Khuyên anh?”

Hán Nhan hít một hơi thật sâu, lẳng lặng nhìn anh ta, kiên định nói: “Cẩn Niên, trong lòng tôi chỉ có An Thành. Cho nên dù anh làm thế nào, tôi cũng sẽ không thay lòng đổi dạ.”

Cô dừng một chút, rồi nói tiếp: “Đừng làm hại người khác.”

Cẩn Niên nghe vậy, cúi đầu, không nói gì. Anh ta lấy ra một điều thuốc, lấy bật lửa châm, ánh lửa chọt lóe lên. Không biết có phải cô nhìn lầm rồi hay không, từ góc nhìn của cô, tay anh ta hình như đang run.

Châm xong điều thuốc, anh ta mới ngẩng đầu, nhả ra một làn khói, khói thuốc che lấp nét mặt của anh ta. Nhưng Hán Nhan cảm thấy được, dường như anh ta đang cười khẩy.

Anh ta nói: “Xem ra anh làm còn chưa đủ phải không? Em vẫn lựa chọn hấn à?”

“Không phải không đủ, mà là anh nên dừng tay lại.”

“Dừng tay lại?” Anh ta còn cười một tiếng, không nghe ra cảm xúc gì, “Em dựa vào cái gì bảo anh dừng tay lại?”

Cô đưa tay xé mở túi đường, vì miệng xé quá lớn, toàn bộ đường nháy mắt rải ra khắp bàn. Sau đó nhìn đồng đường trắng kia, nhẹ nhàng nói: “Cẩn Niên, anh cũng không khác thứ này, đã hủy đi nửa cuộc đời tôi, lần này, coi như tôi cầu xin anh, buông tha tôi đi.”

Đây là lần đầu tiên cô vì chính mình, ở trước mặt anh ta cố gắng tranh thủ, thậm chí không tiếc cầu xin.

Cẩn Niên sững sờ, đáng cười có chút thê lương: “Anh buông tha em, vậy ai sẽ buông tha anh đây?”

16. Chương 16: Gặp Mẹ Của An Thành

Cuộc gặp gỡ với Cẩn Niên, kết thúc trong buồn bã.

Trong lúc làm việc Hàn Nhan cảm giác lo lắng không yên.

Khi nhận được điện thoại của Tiểu Nhã, cô bé rất tức giận: “Chị Hàn Nhan, Thiếu Phi nói ba của anh ấy bị người ta hãm hại, chị nói xem tại sao lại có người hãm hại ba anh ấy? Dù chú Dư có đắc tội với người kia thế nào thì cũng không nên làm như vậy, chẳng lẽ trả thù thì sẽ hạnh phúc sao? Những loại người đó không có tư cách để hạnh phúc.”

Trong lòng Hàn Nhan cảm thấy áy náy, chỉ có thể nói lời an ủi: “Tiểu Nhã, anh An Thành đã mời luật sư giỏi nhất, chuyện của chú Dư còn có thể chuyển tốt. Em nên dành nhiều thời gian ở bên cạnh Thiếu Phi, lúc này cậu ấy rất cần em.”

“Vâng, em biết, em sẽ ở bên cạnh anh ấy không đi đâu hết.”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Nhan cảm thấy đau đầu nên đi rót cốc nước ấm.

Tại chỗ pha trà, cô gặp Tô Văn, hình như cô ấy cũng đang lo lắng, bộ dạng thất thần.

Hàn Nhan hỏi: “Làm sao vậy? Bị bệnh hả?”

Tô Văn cười cười, có chút tiêu tụy: “Ngày hôm qua, tôi nói tất cả mọi chuyện với Hàn Phong. Anh ấy rất tức giận, nói tôi chỉ coi anh ấy là người thay thế, nghĩ tôi không yêu anh ấy...:

Nói đến đây, Tô Văn ôm mặt khóc nức nở.

Hàn Nhan ôm lấy Tô Văn, vuốt nhẹ lưng: “Không có chuyện gì đâu, Tô Văn, đừng khóc.”

Tô Văn dựa vào vai cô, khóc đến vô cùng thảm thương: “Cô biết không, lúc ấy, tôi không có cách nào để phản bác lại, anh ấy nghĩ tôi không nói gì chính là ngầm chấp nhận, cho nên tức giận bỏ đi. Thế nhưng, sau khi anh ấy đi, tôi mới phát hiện, tôi rất yêu anh ấy...”

Có đôi khi hạnh phúc và sự thật chỉ cách nhau trong gang tấc, chỉ trong nháy mắt người ta lại ngã vào địa ngục.

Sau khi tan việc, đầu của cô đau như búa bổ.

Trong đầu như có người vắn dây đàn ghi-ta, cảm giác dây thần kinh căng lên như dây đàn, sắp đứt tới nơi. Cô uống viên thuốc giảm đau Fenbid, sau đó ngồi tàu điện ngầm về nhà.

An Thành gọi điện thoại nói là muốn bàn chuyện với luật sư, nên bảo cô về nhà trước.

Thành phố S đã vào xuân, nhưng tay Hàn Nhan vẫn lạnh như băng, không có chút ấm áp.

Lúc mở cửa, bỗng khẽ giật mình.

Có một người phụ nữ lạ mặt trong nhà, đang đứng bên bệ cửa sổ cắt bỏ những lá khô của cây lan quân tử, khi nghe thấy tiếng mở cửa thì người đó quay lại, cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, mỉm cười: “Con là cô Lục phải không?”

Hàn Nhan ngỡ ngàng gật đầu.

Đối phương mỉm cười tự giới thiệu: “Bác là mẹ của An Thành.”

Thì ra là mẹ của anh An Thành, bà Dư Ninh Vi.

Nhất thời Hân Nhan không biết nên nói gì với người trước mặt đột nhiên xuất hiện, cô có chút bối rối. Sau khi bình tĩnh lại, cô từ tốn nói: “Chào bác, con là Lục Hân Nhan.”

Sau nửa ngày quan sát Hân Nhan, bà Dư Ninh Vi cười ôn hòa: “Bác muốn gặp con lâu rồi, chỉ là An Thành một mực không cho, giống như sợ bác sẽ bắt nạt con vậy. Bác làm mẹ mà muốn gặp bạn gái của con trai cũng không thể, mất mặt quá phải không?”

Lần gặp gỡ này, cực kỳ giống lúc cô gặp mẹ của Kha Cẩm Niên. Bà cũng lịch sự và chu đáo, trong lời nói không hề có chút mỉa mai. Hân Nhan sẽ không nhìn mặt mà bắt hình dong, không biết gia đình họ cũng chơi trò Thái Cực không, xoay người ta mòng mòng đến choáng váng rồi lại giở ra thủ đoạn mềm mỏng đả thương người. Cho nên cô cũng chỉ trả lời gọn: “Con với An Thành mới quen nhau không lâu, nên chưa có dịp đến thăm bác gái.”

Bà Dư Ninh Vi cũng nhẹ nhàng mỉm cười, đứng chắt người phụ nữ điển hình của Giang Nam, từ cái nhăn mày đến nụ cười đều toát ra phong thái dịu dàng.

Hân Nhan thăm nghĩ, An Thành không giống mẹ, đường nét của anh không thanh tú mảnh mai như bà Dư Ninh Vi, mà là vẻ đẹp cường tráng, đầy nam tính. Khuôn mặt An Thành nếu phác họa thành bức tranh, thì rất đơn giản, vài nét vẽ rải rác cũng có thể miêu tả được, hơn nữa là mang đậm vẻ đẹp của phương Bắc.

Dư Ninh Vi lại cầm kéo lên, tay kia gọi Hân Nhan đến: “Hân Nhan, con lại đây nhìn đi.”

Hân Nhan đi qua. Bà Dư Ninh Vi chỉ vào một loạt chậu hoa trên ban công, có chút đau lòng nói: “Con xem, bác mua cho An Thành nhiều hoa như vậy nhưng nó lại không bao giờ để ý, hay chăm sóc gì cả. Cây mã đề đã bị chết khô, chậu hoa lan cũng đã héo hơn nửa. Chờ nó trở về, bác phải mắng ột trận mới được, không thể bỏ qua.”

Hân Nhan tưởng tượng cảnh An Thành tĩa cây, chợt mỉm cười: “Chuyện này cũng không trách anh ấy được. Anh ấy nói mấy tung hoành ngang dọc giữa chốn hoa xuân đã mấy năm, nhưng không chăm sóc được mấy chậu hoa này, mà anh ấy lại không nhẫn nại được.”

Nghe vậy, bà Dư Ninh Vi kinh ngạc nhìn Hân Nhan.

Lúc này Hân Nhan mới ý thức tới chính mình đã không giữ phép. Nhưng bà Dư Ninh Vi lại nhìn cô mỉm cười.

Mắt hơi cong cong lên, thật giống lúc An Thành cười lúc thức dậy.

Bà Dư Ninh Vi vừa cười vừa nói: “Hân Nhan, con là người đầu tiên dám nói nó như vậy. Khó trách Thiếu Phi nhất định muốn bác gặp con, Thiếu Phi nói, tuy An Thành giống như Tôn Ngộ Không trên trời rơi xuống đất, trong nhà ta ai cũng không trị được nó, nhưng khi gặp con lại y như gặp được Phật Tổ Như Lai, hoàn toàn bị thất bại. Bác còn không tin lời Thiếu Phi nói, hôm nay xem ra, con thật đúng không giống với những cô gái khác.”

Hân Nhan có chút kinh ngạc, cũng không ngờ Thiếu Phi lại nói về cô với người khác như vậy.

Bà Dư Ninh Vi tĩa xong cành cho chậu hoa lan, để sang một bên rồi nói: “Đừng nói là cây cổ, từ nhỏ An Thành đã không biết chăm sóc người khác rồi. Lên tiểu học, bác thường bị chủ nhiệm của nó gọi vào trường học, xin lỗi gia đình của mấy đứa nhóc bị nó ăn hiếp, khi còn bé, mặc kệ là nam hay nữ, lớn hay nhỏ, nó đều ăn hiếp người ta cả. Hai ngày trước, bác nghe nói nó cùng một cô gái đang yêu nhau, bác còn tưởng mình nghe lầm. Hai mươi chín tuổi, ở cái tuổi này lại gặp con, không sớm không muộn, vừa đúng lúc.”

Nói xong, bà nhìn về phía Hân Nhan: “Giờ thì tốt rồi, về sau nếu An Thành phạm phải sai lầm, con cứ cho nó một trận.”

Hân Nhan không thể hiểu nổi tình huống trước mắt. Bà Dư Ninh Vi bắt đầu chấp nhận cô rồi ư? Hay vẫn là trước mềm mỏng sau lại trả đũa?

Bà Dư Ninh Vi vẫn nhẹ nhàng tươi cười: “Vì bác là mẹ của An Thành nên rất hiểu tính tình của nó, chắc hẳn nó làm con giận không ít. An Thành cũng coi như đã trưởng thành rồi, bình thường trước mặt người khác điềm đạm, bình tĩnh, thật ra nó vẫn cứ y như trẻ con vậy. Hân Nhan, nó còn nhiều khuyết điểm lắm, con đừng chấp nhặt nó.”

Hân Nhan nói: “Thật ra, An Thành tốt với con lắm....” nhưng chỉ là hay nói tràng giang đại hải mà thôi.

Đang định nói tiếp thì cánh cửa lại được mở ra, An Thành bước tới, có chút gấp gáp: “Mẹ, không phải con đã nói mẹ ở nhà chờ con mà.”

Bà Dư Ninh Vi nói nhỏ với Hân Nhan: “Xem nó lo lắng chưa kìa.”

Bà ung dung cầm kéo tiếp tục tỉa chậu hoa lan: “Mẹ không phải đang chờ con à.”

An Thành nhanh chóng bước tới chỗ Hân Nhan, kéo cô đến cạnh mình: “Nhưng con nói không phải ở đây.” Lại nhìn Hân Nhan từ trên xuống dưới: “Em có bị sao không?”

Hân Nhan lắc nhẹ đầu.

Bà Dư Ninh Vi không nhin được mà mỉm cười: “Có thể bị làm sao? Mẹ có thể ăn thịt Hân Nhan sao? Mẹ đến gặp con dâu không được à?”

An Thành thấy hai người hoà thuận, thái độ của mẹ mình cũng nhẹ nhàng, thân thiện nên anh mới cảm thấy yên lòng, nắm vai Hân Nhan, bình thản nói: “Đây là vợ con, mẹ muốn gặp thì cũng phải hỏi qua ý kiến của con chứ?”

Hân Nhan trừng mắt liếc anh: “Anh đang bày gì vậy.”

“Con trách mẹ đó hả?” Bà Dư Ninh Vi giả bộ tức giận, giương mắt liếc nhìn An Thành, thấy tóc anh đã dài, gờ cái kéo lên, nhăn mày: “Bận rộn quá hay sao mà tóc tai dài vậy cũng không chịu cắt? Lại đây mẹ cắt cho.”

“Thôi đi.” An Thành vội vàng tránh né, “Hồi học cấp hai, mẹ cắt cho con một lần hại con cả mùa hè phải đội nón đi học. Mẹ đừng làm con trai mẹ xấu hổ được không?”

Lần đầu tiên Hân Nhan thấy An Thành sợ như vậy, cô cảm thấy rất thích thú.

Lúc ăn tối, Bà Dư Ninh Vi hỏi về chuyện ba của Thiếu Phi.

Hân Nhan tay bưng chén súp mà run run, thiếu chút nữa đã làm đổ.

An Thành nói: “Con đã hỏi luật sư Hoàng rồi, việc của cậu không nghiêm trọng lắm. Chỉ là việc này có khả năng ảnh hưởng lớn tới tập đoàn Thiên Hoa.”

“Con người ai cũng có số cả”, Bà Dư Ninh Vi thở dài, “Lúc đầu mẹ đã khuyên cậu con đừng dính líu tới pháp luật rồi. Bây giờ cậu con gặp chuyện coi như là một bài học. Vậy bây giờ mẹ và Thiếu Phi thế nào rồi?”

“Mẹ đi bệnh viện khám rồi, do suy nghĩ quá nhiều, không sao đâu ạ. Một ngày nay, Thiếu Phi luôn ở cùng mẹ, cứ đi đi về về, chắc nó cũng mệt mỏi lắm.”

“Thiên Hoa xảy ra chuyện lớn như vậy, Thiếu Phi vẫn không muốn về công ty sao?”

An Thành nói: “Hình như nó có chút dao động rồi, dù sao cũng không thể trở mặt nhìn công ty mà cậu khổ tâm xây dựng bị sụp đổ được. Một ngày nay, quan hệ giữa cậu và Thiếu Phi cũng đã tốt hơn nhiều rồi.”

Bà Dư Ninh Vi cầm chén súp, gật đầu nói: “Tái ngựa mất ông, làm sao biết không phải phúc? Những chuyện này sẽ nhanh qua thôi, không cần lo lắng.”

Hân Nhan ở một bên nhìn như không để ý nhưng lòng lại thấp thỏm không yên.

Thật sự chuyện này có thể qua nhanh như vậy sao?

Kha Cẩn Niên... không biết anh ta có thể làm thêm chuyện gì nữa.

Có lẽ là chuyện sẽ ngày càng lớn như vũ bão.

Lúc tiễn Bà Dư Ninh Vi ra cửa, bà nắm chặt tay Hân Nhan, cười rất ấm áp: “Đợi chuyện của cậu An Thành xong xuôi, sẽ định ngày kết hôn của hai đứa. Hiện giờ, bác cả ngày nhàn rồi, rất muốn bông cháu trai.”

Mặt Hân Nhan có chút hồng hồng, cúi đầu xuống thẹn thùng cười.

An Thành thấy vậy liền chọc ghẹo nói: “Anh cũng rất muốn bông con đấy.”

Ai ngờ lại rước phải ánh mắt nhìn như giận dữ của Hân Nhan.

Bà Dư Ninh Vi cười nhẹ, khoan thai rời đi, vừa lên xe liền gọi điện cho ba của An Thành: “Chuyện của An Thành, tôi xem rồi, cái thằng nhóc đó cuối cùng cũng chịu ổn định rồi.”

Ông An Viễn Kính có chút tò mò: “Không phải cô gái kia rất bình thường sao?”

Bà Dư Ninh Vi cười: “Rồi ông sẽ biết, cô gái kia là cô gái tốt, đúng thật ánh mắt An Thành không tệ, vả lại tôi cũng rất thích.”

Ông An Viễn Kính cũng bật cười, “Bà càng nói càng làm tôi hiếu kỳ, hôm nào kêu thằng nhóc đó dẫn về nhà cho tôi gặp mặt mới được.”

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ, cô trở lại phòng ngủ, muốn nói cho An Thành biết mọi chuyện.

Nhưng An Thành lại lên tiếng trước: “Hân Nhan, ngày mai anh phải đi thành phố G làm việc, khoảng một tuần sẽ về.”

“Vâng.” Cô hơi thẫn thờ, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để mở miệng.

An Thành vươn tay, nắm lấy tay Hân Nhan, kéo cô đến bên giường, nhẹ nhàng ôm vào lòng: “Sao mà thờ ơ vậy, làm thế anh sẽ buồn đấy.”

Sau khi tắm xong, trên người cô thoang thoảng hương thơm nhẹ nhẹ, lại để cho người ta chỉ muốn hôn mà thôi.

“An Thành.” Cô dựa vào vai anh, nhỏ giọng gọi.

“Sao?”

“Em...” Cô ngập ngừng, không biết nên bắt đầu như thế nào.

“Phải rồi.” An Thành chợt nhớ tới chuyện gì đó, nhìn cô nói, “Nếu em có rảnh thì hãy khuyên nhủ Thiếu Phi nhé.”

“Cậu ấy làm sao?”

“Chuyện của cậu có chút đả kích với Thiếu Phi. Nó vẫn còn non nớt, có một số chuyện vẫn cố chấp, dù thế nào nó đều muốn tìm ra người hãm hại cậu.”

Lòng cô trĩu nặng.

Trầm mặc một lúc lâu, Hân Nhan rầu rĩ mở miệng, giọng nói hơi khô khốc: “Anh không muốn biết người hãm hại cậu anh là ai sao?”

An Thành khẽ cười: “Biết hay không cũng không quan trọng. Trên thương trường, lúc nào cũng vậy cả, cạnh tranh qua lại, dù cho em cảm thấy chán ngán, thì người ta cũng chẳng dừng tay lại. Anh không sao cả, bình tới tướng đỡ, nước dâng đất chặn, chỉ cần không phải người bên cạnh anh làm là tốt rồi. Anh hận nhất chính là bị phản bội.”

Lòng của cô, dĩ nhiên chìm đến đáy cốc, rơi vào đêm tối, không còn có thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa. Đầu lại bắt đầu đau, giống như bị xé rách, giống như bên trong có con quái thú trú ngụ đang gặm thét.

An Thành phát hiện ra hôm nay cô khác thường, cúi đầu hỏi: “Vừa rồi, em muốn nói gì với anh.”

“Em...” Hân Nhan rất muốn khóc nhưng không được, chỉ dám âm thầm nuốt nước mắt vào trong. Cô ôm lấy An Thành, chậm rãi rúc vào ngực anh, cảm giác rất ấm áp, yên bình, ôn tồn nói: “Sáng mai, em nấu cháo cho anh ăn, được không?”

“Thì ra là việc này à?” An Thành dờ khóc dờ cười, véo nhẹ má của cô. “Việc này là đương nhiên rồi, về sau không cần xin cấp chỉ thị nữa.”

Hân Nhan cười một tiếng, rất nhẹ nhàng, nhưng thấp thoáng cay đắng vô hình.

Không biết từ lúc nào anh đã đi sâu vào lòng cô, cô lại hồn nhiên không biết. Khi ở cùng anh, có khi bị anh lừa gạt, tức giận đến giậm chân anh, bị anh chọc cho bốc hỏa. Người có thể khiến cô trở nên như vậy, chỉ có mình anh.

Như người cứ cố tìm kiếm tình yêu ở tận chốn xa, lại bỗng nhiên phát hiện thì ra nó nằm ngay dưới chân mình, tình yêu sớm đã lặng yên ở bên cạnh.

Lúc này đây, cô đã xác định, cô yêu An Thành.

Nhưng cô lại không có can đảm tiếp tục cố gắng yêu anh.

17. Chương 17: Không Có Tư Cách Được Hạnh Phúc

Cuối tuần, An Thành đến thành phố G, Hân Nhan ở nhà một mình.

Trong bầu không khí như ẩn chứa nguy hiểm chập chùng, khiến cô đầu đầu không thôi.

Mở TV lên, xem phim truyền hình mà chẳng có tí hứng thú nào cả, cô cảm thấy buồn bực. Muốn gọi điện thoại cho Tô Văn, lại nhớ đến gần đây cô ấy cũng vì chuyện với Hàn Phong mà đau đớn vô vọng.

Bên cạnh lại không có một ai có thể tâm sự cùng.

Phim truyền hình kết thúc, chuyển sang tin tức buổi trưa.

Hân Nhan đứng dậy chuẩn bị vào phòng bếp làm gì ăn, lại nghe được MC đọc một tin tức, chân bỗng khựng lại.

“Tập đoàn Kha thị bị tố cáo đã ngược đãi công nhân...”

Cô ngây ngốc nhìn màn hình TV, đó đúng là trụ sở chính của tập đoàn Kha thị ở thành phố S. Vài ngày trước, một công nhân bị đuổi việc đã viết một bài trên mạng, chỉ trích một loạt chính sách hà khắc đối với công nhân của tập đoàn Kha thị, tình trạng làm việc với cường độ cao đến nỗi khiến một phụ nữ có thai sinh non. Bài viết sau khi được đăng, nháy mắt trở thành một chủ đề nóng, nhất thời khơi dậy nỗi căm phẫn trên mạng, ai nấy đều chỉ trích Kha thị làm trái với Luật lao động, gọi họ là ‘Nhà máy của mồ hôi và máu’.

Hân Nhan nhăn mày, lòng đầy hoài nghi.

Chuyện của tập đoàn Thiên Hoa còn chưa có giải quyết, sao cùng lúc này tập đoàn Kha thị cũng lâm vào nguy cơ khủng hoảng? Chỉ là sự trùng hợp thôi ư?

Di động vang lên, cô vừa cầm điện thoại lên xem, là Cẩn Niên.

Cô tiếp điện thoại: “Cẩn Niên.”

Cẩn Niên cười nhạt một tiếng, rất nhẹ, lại gần như lạnh như băng: “Lục Hân Nhan, anh trước kia thật sự đã xem thường em.”

Khi anh ta nói lời này, giọng điệu vô cùng bình thản, lại ý vị sâu xa.

“Anh nói vậy là sao?” Hân Nhan khó hiểu.

“Vì An Thành, em không tiếc đối đầu với toàn bộ Kha gia sao? Em nghĩ dựa vào em, viết một bức thư nặc danh có thể khiến anh chịu thua à?”

Hân Nhan suy nghĩ một lúc, mới hiểu được ý của Cẩn Niên, cảm thấy thực buồn cười: “Anh cho rằng là tôi làm? Cẩn Niên, đừng nghĩ tôi và anh đều xấu xa như nhau.”

Cẩn Niên cười giễu: “Cho dù không phải em, cũng là An Thành hoặc là Dư Thiếu Phi, có gì khác nhau chứ?”

Cô trầm mặc không nói.

Có lẽ là do Thiếu Phi, bọn họ phát hiện chân tướng nên bắt đầu trả thù.

Cẩn Niên thấy cô không trả lời, lại nói tiếp: “Hân Nhan, một khi đã như vậy, không bằng chúng ta tự kết thúc đi. Chuyện Dư Quyền Chính, cũng chỉ là bắt đầu trò chơi mà thôi. Anh biết em cố chấp, đến bây giờ còn không chịu thua anh, anh đành phải chơi tiếp với em đến cùng. Cái anh có chính là thời gian cùng với tính nhẫn nại.”

Trái tim Hân Nhan run lên: “Anh còn muốn làm chuyện gì nữa?”

Giọng điệu anh ta ung dung, như đang thủ thủ tâm sự với cô: “Chuyện gì à? Hay là em tự chọn đi, dự án xây dựng chung cư mới ở Hải Nam, hay là nhà máy của ba dựng em? Ồ, quên nói em biết, ba dựng em đầu tư thất bại, xem chút nữa phải bồi thường toàn bộ gia sản, nếu anh không cứu ông ta, có lẽ những ngày cuối đời của mẹ em sẽ phải sống đầu đường xó chợ, hoặc là phải trốn nợ, sống chui sống lủi.”

Trong nháy mắt, hai tay Hân Nhan nắm chặt, móng tay như cắm vào da thịt. Quả nhiên Cẩn Niên hiểu rõ cô, anh ta biết làm thế nào để ép cô đến bước đường cùng, cho đến khi không còn đường lui mới thôi.

Đây đúng là một trò chơi không có thắng mà chỉ có thua.

Bỗng dưng nhớ tới Tiểu Nhã đã từng nói một câu: “Trả thù như vậy chẳng lẽ vui vẻ sao? Người như thế không có tư cách có được hạnh phúc”.

Trong lòng Hân Nhan đã rõ, cô chỉ còn cách lựa chọn thỏa hiệp.

Nếu An Thành và Thiếu Phi đã biết chân tướng, thì với tính cách của hai người họ, họ sẽ ăn miếng trả miếng đến cùng với Cẩn Niên, khiến trò chơi này kéo dài dai dẳng. Có lẽ là công khai cạnh tranh trong kinh doanh, nhưng cũng có thể là ngầm ngầm hãm hại. Đến cuối cùng, tất cả mọi người đều đắm chìm trong khoái cảm trả thù nhau, khiến càng nhiều người chịu tổn thương và gây ra tổn thất nặng nề, kết quả là chẳng ai có được hạnh phúc.

Nếu vậy thì hãy để cô kết thúc hoàn toàn trò chơi này đi.

Hân Nhan vô cùng bình tĩnh, thật lâu sau, cô thản nhiên nói: “Anh đang ép tôi phải hận anh, Cẩn Niên.”

“Anh tin trên đời này sẽ không ai vô duyên vô cớ lại hận kẻ khác”, anh ta tỏ ra đạo mạo, vẫn là Kha thiếu gia phong độ lịch thiệp trước kia, “Em suy nghĩ cho kĩ đi, rồi đến nhà anh tìm anh. Trước bảy giờ tối, đừng đến muộn, tính kiên nhẫn của anh có hạn.”

Cô cười khẩy: “Khỏi phải suy nghĩ gì cả, bảy giờ tôi đến tìm anh.”

Cẩn Niên sững sờ, sau đó mỉm cười: “Được, anh chờ em.”

Lòng đầy xót xa, tựa như giấy Tuyên bị nhuộm một lớp mực tàu dày, từ từ lan rộng ra.

Cúp điện thoại, Hân Nhan gọi cho Thiếu Phi. Cô muốn biết rõ một chuyện.

“Hân Nhan.”, giọng nói Thiếu Phi có chút mệt mỏi.

“Cậu vẫn ổn chứ, Thiếu Phi?” Hân Nhan không nghe thấy chút khác thường gì trong giọng cậu ta, ít nhiều cũng yên tâm hơn.

“Tôi không sao, cô không cần lo lắng cho tôi. Anh họ giúp tôi rất nhiều, chuyện của ba tôi cũng sẽ nhanh chóng được giải quyết thôi.”

Nghe cậu ta nói như vậy, trong lòng Hân Nhan cũng kiên định hơn. Chuyện Kha thị không phải do Thiếu Phi làm, cậu ấy còn chưa biết chân tướng.

Cô nói: “Vậy tốt rồi.”

Hai người đều im lặng một lúc. Yên lặng đến nỗi tai có thể nghe được tiếng đập của mạch máu.

Thiếu Phi muốn cúp điện thoại: “Còn gì nữa sao?”

“Thiếu Phi.” Hàn Nhan bỗng nhiên kêu tên cậu ta.

“Sao?”

Hàn Nhan nhắm hai mắt lại, có cảm giác mệt mỏi: “Xin lỗi.”

Thiếu Phi ngẩn ra, vừa cười vừa đáp: “Khó hiểu thật đấy, xin lỗi chuyện gì thế?”

Nước mắt Hàn Nhan đã tuôn rơi, cũng may là gọi điện thoại, bên kia không nhìn thấy được bộ dạng chật vật của cô bây giờ: “Chuyện của ba cậu, tôi không giúp được gì hết...”

Thiếu Phi thở dài: “Hàn Nhan, có đôi khi cô thực sự rất ngốc. Khó trách ông anh họ tôi nói cô giống như một con rùa vậy, thích gánh vác chuyện người khác, cho đến khi bị đè chết mới thôi. Chuyện của ba tôi, cô không cần lo lắng, cũng đừng tự trách, dù cô có giúp hay không, thì chuyện này cũng liên quan gì đến cô cả.”

Hàn Nhan cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng cúp điện thoại.

Hoang mang ngồi trên sofa, tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng, đôi lúc kỷ niệm xưa lại ùa về, rồi lại bỗng nhiên biến mất, cô chẳng thể giữ lại. Cũng không muốn giữ lại, bởi vì cô sợ hãi quá khứ. Bất kể là tốt, xấu hay bình thường, cô đều sợ hãi.

Sau một lúc lâu, cô mới đứng dậy, nước mắt trên mặt giờ đây đã khô, hàng lệ hằn sâu. Cô đi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, nước lạnh gội vào mặt, mang theo cảm giác lạnh lạnh, thấm thấu vào từng tác da thịt.

Chuông di động lại vang lên.

Tên An Thành nhấp nháy trên màn hình.

Cô không nghe máy.

Buổi tối bảy giờ, cô đứng giờ đến trước cửa nhà đầy xa hoa của Cẩn Niên.

Trước khi ra khỏi cửa cô cũng nghe được chút tin tức về Kha thị. Trên mạng có một nhóm người công khai lên án, chỉ trích mạnh mẽ chính sách hà khắc công nhân của tập đoàn Kha thị. Đến năm giờ chiều, Kha thị tuyên bố, bài viết chỉ là lời vu cáo, và sẽ đưa kẻ tung tin đồn nhảm ấy chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Kha gia lúc này, đúng thật đang rất khốn đốn.

Cẩn Niên mở cửa, vẫn áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt không có tí gì lo lắng cuống cuồng cả.

Anh ta mỉm cười: “Em đã đến rồi.”

Đưa cô vào cửa, rồi sau đó đem cô ôm vào ngực, như thể một vật quý giá bị thất lạc từ lâu rốt cục cũng tìm lại được, anh ta rất vui sướng, hít lấy mùi thơm trên người cô: “Anh chờ em rất lâu rồi, Hàn Nhan.”

Tiếng nói nỉ non nhẹ nhàng, tựa như khúc hát ru bé thơ.

Hàn Nhan để mặc cho anh ta ôm lấy cô, không nói tiếng nào.

Một lúc lâu sau, rốt cục anh ta cũng buông cô ra, nắm tay cô, nhẹ nhàng hôn, dịu dàng hỏi: “Anh có chuẩn bị rượu vang đỏ, em có muốn uống một chút không?”

Hàn Nhan lại cười khô khốc, rút tay mình ra, sau đó bắt đầu cởi cúc áo trên áo khoác của cô.

Cẩn Niên ngơ ngàng, vội ngăn cô lại: “Em muốn làm gì?”

Cô vẫn mỉm cười lạnh nhạt như vậy, bình thản nói: “Làm chuyện anh muốn làm. Chúng ta không phải đang giao dịch đó sao?”

Cổ áo đã cởi hết nút, khuôn ngực căng tròn da thịt trắng như tuyết he hé.

Cẩn Niên nhú chặt mày thành đường thẳng: “Em cho rằng giữa chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch thôi sao?”

“Chẳng lẽ không phải à?” Hân Nhan lại duỗi tay ra, cởi bỏ cúc áo sơ mi của Cẩn Niên, từ trên xuống dưới, từng cái từng cái một, động tác của cô rất nhẹ nhàng, rất thông thả, như đang hoàn thành một nghi thức cổ xưa nào đó, “Tôi chẳng hề có chút tình cảm gì với anh, anh cũng hiểu rõ mà.”

Nháy mắt, cúc áo anh ta chỉ còn lại hai nút cuối cùng chưa tháo, hơn nửa khuôn ngực cường tráng đã lộ.

Anh ta bỗng dừng bắt lấy tay cô, miệng nhếch lên đầy lạnh lẽo, cười gằn một tiếng: “Em muốn chọc tức anh sao?”

Cô thản nhiên giương mắt nhìn: “Thì sao? Chẳng lẽ anh sẽ tha cho tôi sao?”

Anh ta nheo cặp mắt nguy hiểm kia lại, lập tức túm lấy tay cô, hung hăng ném cô xuống sô pha, rồi nằm đè lên, cười khẩy nói: “Anh sẽ làm ngay chuyện mà anh muốn làm.”

Anh ta dùng sức xé rách quần áo của cô.

Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng quần áo bị xé toạc vang vọng.

Anh ta hôn một cách thô lỗ, giống như một con sư tử đột nhiên bị chọc giận, chỉ muốn thô bạo mà cắn xé con mồi. Đôi bàn tay đánh đàn dương cầm kia từng làm cho Hân Duyệt thích nhất, giờ đây đang sờ soạng khắp người cô, bây giờ cũng đàn nhưng không phải là một khúc nhạc du dương nữa, mà là một khúc nhạc lộn xộn những tiếng rên rỉ đau đớn.

Cô cũng không giãy dụa, mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Lúc bắt đầu, cô mím chặt đôi môi mình, đôi môi mỏng của anh ta chà xát môi cô, nóng bỏng như lửa đốt, mạnh mẽ cắn lấy. Thậm chí cả khi mùi máu xộc vào cánh mũi, anh ta vẫn muốn tiếp tục, không ngừng hôn lấy hôn để môi cô, mà cô từ đầu đến cuối vẫn mím chặt môi. Cuối cùng, anh ta cũng nổi giận, không thể nhẫn nại thêm nữa, hung hăng nắm chặt cằm của cô, cô cảm thấy đau, rên rỉ một tiếng, rốt cục anh ta cũng thực hiện được ý định của mình, đầu lưỡi lập tức tiến vào, luồn lách vào khoang miệng của cô.

Phút chốc, hàng lệ tuôn trào nơi khoé mi của Hân Nhan, chảy xuống đến bên môi, lại chảy vào trong cánh môi bị Cẩn Niên hôn.

Anh ta nếm phải vị mặn chát, thân thể bỗng cứng đờ.

Cuối cùng, anh ta buông cô ra, cởi áo sơ mi của mình cởi ra, chu đáo đắp lên người cô.

Cầm lấy gói thuốc lá trên bàn, anh ta rút ra một điếu thuốc, châm lửa, hít mạnh một hơi, cười thê lương: “Xin lỗi, Hân Nhan, anh không muốn ép buộc em. Cái anh muốn là trái tim em, chứ không phải chỉ cơ thể em.”

Hân Nhan mặc áo sơ mi của anh ta vào, lui đến góc sô pha, ôm mình co ro, không nói tiếng nào.

Anh ta vươn tay, muốn vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, cô lại nghiêng đầu tránh.

Tay anh ta liền khựng lại giữa lưng chừng.

Ngượng ngùng rút tay về, anh ta rít một hơi thuốc dài nhả khói, rồi nói: “Tại sao vậy, em vẫn không thể mở lòng với anh sao? Rốt cục là anh thua An Thành ở điểm nào?”

Cô vẫn im thin thít.

Anh ta vẫn cười: “Em càng như vậy, anh càng không muốn buông tay. Từ nay em cứ ở đây đi, nhưng mà em yên tâm, chỉ cần em không muốn, anh tuyệt đối sẽ không gặp mặt em.”

Di động Hân Nhan đổ chuông.

Màn hình thông báo là An Thành gọi.

Cẩn Niên nhìn thoáng qua, ánh mắt tối sầm lại.

Hân Nhan đưa tay lấy di động, lại bị Cẩn Niên giành lấy trước.

Cô lại lặng lẽ thu tay về, để mặc Cẩn Niên thay cô tiếp điện thoại.

Điện thoại được kết nối, An Thành liền lo lắng hỏi: “Sao không nghe điện thoại của anh? Em có biết em như vậy sẽ khiến người ta giận hay không?”

Giọng nói của Kha Cẩn Niên chậm rãi vang lên: “An Thành, tôi nói cho anh biết, Hân Nhan bây giờ đang ngủ trên giường của tôi.”

Lúc nói chuyện, còn chậm chậm quay sang liếc mắt nhìn Hân Nhan, mà cô lại cúi đầu, một chút phản ứng cũng không có.

Bên kia điện thoại, An Thành ngây ngẩn cả người: “Kha Cẩn Niên?” Sau đó nổi giận dùm dùm: “Anh kêu Lục Hân Nhan nghe điện thoại!”

Cẩn Niên khẽ cười một tiếng: “Bây giờ chúng tôi đang bận lắm, anh kêu sao cô ấy nghe được chứ? À, nhân tiện đây tôi thay Hân Nhan báo cho anh một tiếng, chúng tôi sẽ sống với nhau, sau này anh đừng quấy rầy cô ấy nữa.”

“Kha Cẩn Niên, đồ chết tiệt, lập tức kêu Hân Nhan nghe điện thoại!”

Tiếng An Thành nổi giận truyền tới, ngay cả Hân Nhan đang ở bên cạnh cũng nghe thấy rõ ràng từng chữ. Nước mắt cô lại lần nữa trào ra, nhưng chỉ có thể vùi mặt giữa hai đầu gối mà thút thút khóc.

Cẩn Niên cười, rồi cúp máy.

An Thành lại gọi tới, tiếng chuông không ngừng kêu vang.

Cẩn Niên không chẳng bận tâm, dụi điếu thuốc trong tay, nghiêng đầu nói với Hân Nhan: “Em muốn uống rượu không?”

Điện thoại vẫn reng chuông inh ỏi.

Hân Nhan vươn tay, thẳng thừng tắt nguồn di động.

Không gian đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Nhìn Cẩn Niên, cô thản nhiên nói: “Anh thực ghê tởm.”

Trong ánh mắt cô chất chứa sự chán ghét và oán hận.

Ánh mắt ấy khiến Cẩn Niên đau lòng, thế nhưng anh ta lại chẳng để tâm mà vẫn mỉm cười: “Ghê tởm sao? Anh chỉ muốn bẻ gãy cánh của em, để em không còn cơ hội nào chạy trốn khỏi anh.”

Hân Nhan cười nhạt. Cúi như chưa nói gì hết.

Chỉ nhận ly rượu trong tay Cẩn Niên đưa đến, uống một hơi cạn sạch.

Nhìn không thấy nước mắt rơi trong ly rượu đỏ, cay đắng lan tràn, mùi rượu thơm ngát dần dần biến thành mùi tanh hôi.

18. Chương 18: Sẽ Không Còn Quan Hệ Gì nữa

Không nghĩ tới An Thành đã bay suốt đêm từ thành phố G trở về thành phố S.

Khi nhận được điện thoại của An Thành, Hân Nhan do dự rất lâu, cuối cùng cũng ấn nghe. Cô nghĩ, dù sao giữa hai người họ cuối cùng thì cũng nên có kết thúc.

Giọng điệu An Thành rất lạnh nhạt: “Lục Hân Nhan, em ở đâu, anh muốn gặp em.”

Cô cũng trả lời đơn giản một câu: “Được, em đi tìm anh.”

Nơi hai người gặp nhau, lại là bờ sông.

Trong không khí rõ ràng có mùi nước sông, tất cả dường như chỉ còn là hương vị trong hồi ức, khi hít vào trong ngực, cả lồng ngực như đau đớn tột cùng.

Khi Hân Nhan đến, An Thành đã đứng chờ sẵn rồi. Nhìn bóng lưng anh, rất chán chường. Không biết anh tới qua anh đã trải qua thế nào, nhất định rất khó chịu.

Còn cô thì thức trắng cả đêm. Chẳng qua là phụ nữ có đồ trang điểm, chỉ cần trang điểm qua loa, có thể che dấu đi trạng thái tinh thần của chính mình.

Sống mũi cô cay cay, nhưng vẫn cố nén xuống, hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh An Thành.

Vừa thấy cô đến, An Thành vội nắm tay cô, như thể muốn bóp nát, cũng có lẽ sợ rằng chỉ cần anh nắm lỏng một chút, cô lập tức sẽ bỏ đi ngay. Đầu tóc anh rối bời, ánh mắt hằn lên những vết máu, râu mọc lởm chởm, bộ dạng suy sụp khiến lòng người đau đau.

Anh nhìn cô vẻ đầy giận dữ, ánh mắt như muốn nhìn thấu tâm can cô: “Em đã ngủ với hắn?”

Cô trầm mặc, ngay cả đối mặt với anh cũng không dám.

An Thành cho là cô cam chịu, ngầm thừa nhận. Thất vọng buông tay cô ra, trong ánh mắt lộ ra đau đớn.

Bởi vì là buổi sáng, sương vẫn giăng kín bờ sông. Xa xa phong cảnh chìm trong làn sương mờ ảo, thoát ẩn thoát hiện. Hân Nhan hi vọng làn sương mù này sẽ dày hơn, để che lấp hết biểu cảm của An Thành, chỉ có vậy lòng của cô sẽ không đau như thế này, cũng sẽ rời khỏi anh mà không luyến tiếc.

An Thành bỗng nhiên ôm cô vào lòng, giọng nói khàn đi: “Hân Nhan, sao em không nói lời gì, sao không giống trước kia cãi nhau với anh? Em nói cho anh biết đi, tất cả chỉ là em gạt anh mà thôi, đúng không?”

Viên mắt cô ướt nhoà, nhưng mà, cô lại cảm nhận được bờ vai đã ươn ướt từ bao giờ.

Đó là nước mắt của anh.

Cô cắn mạnh môi, sau một lúc lâu, mới dùng giọng nói lãnh đạm nói: “Anh đừng như vậy, An Thành, chúng ta đã kết thúc.”

Người cô rất lạnh, lạnh đến thấu xương.

Buộc chính mình phải nói tiếp: “Thật ra trong lòng em vẫn chỉ yêu một mình Cẩn Niên...”

“Anh không tin, ” anh cắt ngang lời cô, càng ghì chặt cô hơn, “Em đã nói em yêu anh mà.”

Cô dừng một giây, giọng nói lạnh nhạt lại cất lên lần nữa: “Đó là gạt anh thôi. Em ở bên cạnh anh, chỉ vì muốn chọc tức Cẩn Niên, thực tế em không hề yêu anh.”

Những lời nói rành mạch lưu loát này, giọng điệu vừa đủ dứt khoát, che dấu đi cõi lòng trĩu nặng đau tận xương cốt của cô.

Hóa ra nói những lời tổn thương người khác cũng không khó, chỉ cần nhắm mắt lại, chìm vào trong bóng đêm vô tận, không cần phải đấu tranh trong đớn đau.

An Thành đẩy cô ra, sững sờ nhìn cô: “Em thật sự không yêu anh?”

Nét mặt cô không chút thay đổi: “Phải.”

“Cho đến bây giờ cũng chưa từng yêu sao?”

“Trong lòng em từ đầu đến cuối chỉ có Cẩn Niên.”

An Thành cười tự giễu, trong ánh mắt mang theo sự bi thương oán hận: “Lục Hân Nhan, em là người phụ nữ vô tâm. Tôi trước kia không biết vì sao lại yêu em, cứ tưởng rằng em thật sự yêu tôi.”

Cô cười hờ hững: “Hiện tại anh đã biết rồi, còn làm phiền em chi nữa? Chúng ta hợp được tan được, về sau làm bạn bè cũng tốt, làm người xa lạ cũng được, sẽ không liên quan gì tới nhau nữa.”

Anh lạnh lùng nhìn cô: “Được, sẽ không liên quan nữa.”

Hân Nhan ở lại ngoài bãi sông thật lâu.

Từ bãi sông số 1 thần thờ đi đến hai mươi mấy cây số.

Giống như một du khách thông thường, tỉ mỉ ngắm nhìn kiến trúc từng tòa nhà, đọc kỹ càng câu chuyện lịch sử phía sau mỗi tòa nhà cao tầng.

Hai bên đường tấp nập người qua kẻ lại, có người nhờ cô chụp ảnh giúp, cô cầm máy chụp hình, lần lượt chụp từng gương mặt tươi vui mà xa lạ. Cũng có người người đi rất vội vã, bước chân thoăn thoắt lướt đi.

Lúc sau, cô ngừng chân trước một tòa nhà.

Cô nhớ lại, trước kia đã từng cùng An Thành uống cà phê một lần trên lầu của tòa nhà này. Cô còn nhớ rõ cô gọi một ly Espresso, nhấp ngụm nhỏ, vị rất đắng, quả thực đắng không chịu nổi. Thấy cô nhíu chặt mày, An Thành lại chẳng tỏ ra phong độ mà còn cười ha hả, cuối cùng lấy ly Latte của mình đổi cho cô. Anh một hơi uống hết ly Espresso kia, không hề cảm thấy đắng nghét, còn trịnh trọng mà nói với cô, “Có nằm gai nếm mật, mới là người trên người.” Câu này khiến cô mỉm cười thật lâu.

Hai người ngồi ở vị trí có quang cảnh khá đẹp, có thể nhìn thấy mặt sông yên ả, và phong cảnh bên kia bãi sông. Một bên sông thì mang đậm dấu ấn lịch sử hào hùng, còn bên kia lại mang đậm hơi thở hiện đại, tạo nên nét quyến rũ độc đáo chỉ có ở thành phố này.

An Thành khi đó hỏi cô: “Em thích bờ sông bên này hay bờ sông bên kia?”

Lúc đó cô đã trả lời: “Bên này là đứng ở góc độ lịch sử nhìn thế giới hiện đại, còn đứng ở bên kia thì lại nhìn lịch sử từ góc độ hiện đại, nếu kết hợp cả hai lại thì càng tuyệt hơn”.

Anh nhìn cô một lát, vừa cười vừa nói: “Em hiểu thành phố này còn sâu sắc hơn cả anh nữa”.

An Thành thực ra không biết, những lời này trước kia khi cô và Cẩm Niên đến thành phố S, anh ta đã nói cho cô biết.

Vận mệnh của bọn họ, vô hình trung, từ lâu đã dây dưa không dứt được.

Như mây mù lượn lờ trên bề mặt sông trước mắt, trông không thấy tương lai, chỉ chìm ngập trong quá khứ.

Cô gọi điện thoại cho Tô Văn: “Đột nhiên tôi muốn uống rượu, cô có thể uống với tôi không?”

Tô Văn tới quán bar, hỏi Hàn Nhan: “Cô lạ lắm, sao tự dưng lại muốn uống rượu thế?”

Hàn Nhan thần nhiên nói: “Tôi vừa mới chia tay.”

Tô Văn kinh ngạc: “Chia tay? Với An Thành hả? Tại sao vậy?”

Hàn Nhan lắc ly rượu, nhìn chất lỏng bên trong phản chiếu lại hình ảnh chính mình, bởi vì đèn màu nhấp nháy mà biến thành đủ loại màu sắc: “Vì một người đàn ông khác.”

“Cô...” Tô Văn càng ngạc nhiên, hồi lâu sau mới thở dài nói, “Tôi cứ nghĩ loại chuyện bắt cá nhiều tay này, chỉ có thể là An Thành làm chứ không phải cô. Nhưng mà, cô đừng trách tôi nhiều chuyện, rốt cục người đàn ông nào có thể khiến cô bỏ qua người ưu việt như An Thành chứ?”

Hàn Nhan cười, dưới ánh đèn lay lắt khuôn mặt cô hơi tái nhợt, nói những lời không liên quan chút nào: “Tô Văn, thật ra tôi là một người phụ nữ xấu xa. Tôi trước kia cùng bạn trai của em gái ruột dây dưa không rõ, bây giờ lại tổn thương An Thành.”

“Đừng nói bản thân như vậy” Tô Văn nâng ly rượu lên, cùng cô chạm ly, “Trước đây, tôi cũng từng nghĩ những người bắt cá hai tay là những kẻ đáng hận nhất trên thế gian này. Thế nhưng khi tôi và bạn trai cũ của mình cũng dùng dằng dãi, mới biết được, có những chuyện, thân bất do kỷ. Cô không xấu, tôi cũng không xấu, mà cái xấu chính là...” suy nghĩ một chút, lại nói tiếp, “Tình yêu? Ồ !!! Sao tôi có thể nói vắn vẽ thế nhỉ.”

Nói xong đến cả chính mình cũng không thể hiểu nổi mà ngu ngơ cười.

Hàn Nhan cũng muốn cười, lại cười không nổi. Quay đầu sang, hỏi Tô Văn: “Cô và Hàn Phong sao rồi?”

Tô Văn lắc đầu, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh: “Kết thúc rồi. Anh ấy không cho tôi cơ hội giải thích, tôi cũng không còn mặt mũi nào mà gặp anh ấy nữa. Nghĩ lại lúc đầu tôi quen anh ấy, thật sự chỉ vì tôi muốn quen

đi bạn trai trước mà thôi. Tình yêu là thế, yêu thì tổn thương người khác, mà không yêu cũng khiến người ta đau khổ.”

“Vậy bạn trai cũ của cô thì sao? Anh ta quay về tìm cô, không phải như cô vẫn hy vọng sao?”

Tô Văn cười buồn bã: “Đến giờ tôi mới hiểu ra, hy vọng chỉ là hy vọng thôi. Tôi lúc trước luôn nhớ thương anh ta, từ lâu đã không còn là tình yêu nữa, mà là vì không cam lòng. Giống như một đôi giày cao gót cô muốn mua từ lâu bỗng dưng người ta lại nói là đã hết hàng, chờ đến lúc cô rốt cục mua được, lại phát hiện sớm đã hết một rồi, cô vốn không thích kiểu giày đó nữa rồi. Giờ thì tôi đã xác định, tôi chỉ yêu Hàn Phong. Đáng tiếc...”

Cô ấy vẫn lắc đầu, ánh mắt rất bình thản, tựa như cam chịu số phận.

Hàn Nhan cầm ly rượu trong tay một hơi uống cạn.

Rõ ràng là rượu rum, chẳng hiểu sao lại có vị đắng chát thê lương.

Hàn Nhan nói: “Trước đây điều tôi hối hận nhất, là đã đến thành phố B sau khi ba tôi qua đời. Còn bây giờ chuyện tôi hối hận nhất, chính là đã đến thành phố S này sau khi em gái qua đời.”

Tô Văn khó hiểu nhìn cô, mắt mơ mơ màng màng, đã có chút ngà ngà say.

Mà Hàn Nhan cũng không giải thích.

Cuối cùng, Hàn Nhan vẫn như trước kia ‘mọi người đều say mình ta tỉnh’, như thể càng uống rượu nhiều bao nhiêu lại càng tỉnh táo bấy nhiêu. Mà Tô Văn thì “mượn rượu giải sầu càng thêm sầu”, đến mức say mềm, vừa ôm cô vừa khóc nháo lên. Bên trong quán bar không ít kẻ không đành lòng muốn đến làm quen, đều bị vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Nhan đuổi đi mất.

Sau đó, cô tìm di động của Tô Văn, gọi cho Hàn Phong.

Lòng không hiểu sao lại cảm thấy chua xót.

Cô nhớ lại, lúc trước quen biết An Thành, cũng vì Thiếu Phi uống rượu, cô phải lấy điện thoại của cậu ta gọi vào số điện thoại đầu tiên trong danh bạ.

Hàn Phong rõ ràng cũng không muốn nghe điện thoại của Tô Văn, không chút do dự liền tắt.

Hàn Nhan lại dùng di động của cô gọi cho anh ta, Hàn Phong bắt máy, vì có chút rượu trong người nên cô liền mắng anh ta: “Hàn Phong, anh có phải là đàn ông không? Anh trốn thì có tác dụng gì sao? Anh nghe rõ cho tôi, trong lòng Tô Văn từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình anh, không có người khác. Nếu cô ấy không yêu anh, cô ấy lại đi giải thích nhiều với anh như vậy sao? Tô Văn uống say rồi, nếu trong lòng anh còn có cô ấy, thì lập tức đến đón cô ấy đi!”

Tô Văn ở bên cạnh say khướt, khóc mắng: “Hàn Phong, anh là tên khốn! Ai yêu anh chứ! Anh cút càng xa càng tốt cho tôi...”

Thiếu chút nữa là cầm đầu té xuống đất.

Hàn Phong nghe được giọng của Tô Văn, im lặng một lúc, cuối cùng nói: “Hai người ở đâu? Tôi đến ngay.”

Sau khi Hàn Phong tới, Tô Văn ôm chầm lấy anh ta, khóc rống lên, kéo áo anh ta đến nỗi nhăn nhúm, nước mắt nước mũi tèm lem trên áo.

Hàn Phong dịu dàng ôm cô ấy, mặc cho Tô Văn khóc bù lu bù loa.

Cuối cùng vỗ nhẹ lưng Tô Văn, nhỏ nhẹ nói: “Được rồi, là anh sai, là anh không tốt, em đừng khóc nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Tô Văn ghì anh ta : “Sau này anh không được bỏ mặc em!”

Anh ta gật đầu: “Được, anh hứa sau này sẽ không như vậy nữa.”

Đến lúc họ đi, Hàn Phong mỉm cười với Hàn Nhan, chân thành tha thiết nói: “Hàn Nhan, cảm ơn cô.”

Hàn Nhan cũng cười đáp lại: “Phải đối xử tốt với cô ấy đấy.”

Anh ta nhìn Tô Văn đang ngủ trên xe, ánh mắt tràn ngập dịu dàng: “Tôi biết.”

Trở lại nhà của Cẩn Niên, Cẩn Niên nhìn cô người đầy mùi rượu và thuốc lá, cau mày: “Em ra ngoài uống rượu sao?”

Hân Nhan vừa giương mắt, cười như không cười: “Thì sao, làm anh không vui hả? Tôi nói anh biết, tôi không chỉ uống rượu, ta còn đi gặp An Thành nữa.”

Cẩn Niên nắm lấy cánh tay của cô, hơi siết chặt, sắc mặt xanh mét: “Em đang thách thức tính nhẫn nại của anh đấy.”

Cô cười khê, vùng tay khỏi tay anh ta, lảo đảo đi đến sô pha và ngồi xuống, mắt lim dim dựa vào ghế, chẳng thèm đoái hoài đến anh ta.

Bởi vì trải qua một ngày mệt mỏi, đêm qua lại thức trắng, nhắm mắt một lát là đã ngủ ngay.

Đang lúc mơ màng, có người ôm cô đi đến giường, dùng khăn lau mặt cho cô, từ từ cẩn thận, rất dịu dàng.

Cô không có mở mắt, khê thì thầm một tiếng: “An Thành...”

Cánh tay đang lau cho cô bỗng ngừng lại.

Cô ôm cánh tay kia, lại nỉ non: “An Thành.”

Không biết có phải do nước mắt chảy xuống hay không, cô chỉ cảm thấy hai má lạnh buốt.

Ngay sau đó, có người hôn lên đôi môi của cô, nhẹ nhàng mà từ tốn, nhưng lại hoàn toàn khác với cảm giác hoài niệm trong cô.

Cô nhú mào đầy người kia ra, trở mình, ngủ thật say.

19. Chương 19: Cởi Bỏ Trong Đau Đớn

Ngày hôm sau, Hân Nhan xin phép nghỉ làm để đến bệnh viện.

Ngồi đợi trên băng ghế ngoài khu vực khám bệnh, nhìn người qua lại, biểu cảm từng người khác nhau. Có người vì bệnh mà mặt mày xanh xao tái nhợt, người thì đã khỏi bệnh tươi cười rạng rỡ, cũng có người chưa biết kết quả khám bệnh thế nào mà lo lắng rầu rĩ.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập, giống như đang xem một màn biểu diễn.

Còn cô à, chỉ là một khán giả, không biết vui buồn.

Cuộc sống này là một vở kịch, cuối cùng đã chôn vùi tất cả vui buồn của cô. Lúc ba qua đời, cô thờ ơ lạnh nhạt. Lúc Hân Duyệt mất đi, cô sống không bằng chết. Lúc ông nội về miền cực lạc, cô bối rối không biết làm sao. Tất cả họ xuất hiện trong đời cô nhưng rồi đã ra đi vĩnh viễn, khiến vẻ ngoài cô nhìn như rất cứng cỏi, thể nhưng nội tâm lại yếu ớt vô cùng. Như một khối thủy tinh, bên ngoài phát ra ánh sáng lung linh óng ánh, nhưng bên trong từ lâu đã vỡ vụn rồi.

Sau này, có phải ngay cả đau đớn cũng không cảm nhận được hay không?

Nhận được điện thoại của Thiếu Phi gọi tới: “Hân Nhan, cô và anh họ tôi xảy ra chuyện gì vậy? Hôm qua anh ấy uống rượu suốt đêm, xem chút nữa là nhập viện rồi.”

Lòng cô đau thắt, nhưng vẫn vờ dừng đứng: “Chúng tôi chia tay rồi.”

Thiếu Phi cố chấp hỏi tiếp: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi đã quen người khác rồi.”

“Hân Nhan, cô nói thật với tôi đi, cô không phải người như vậy.”

Hân Nhan trầm mặc một lúc, cuối cùng nói: “Thiếu Phi, cậu đừng hỏi nữa, chúng tôi thật sự đã kết thúc rồi.”

Thiếu Phi thở dài: “Hân Nhan, chuyện hai người có lẽ tôi không nên xen vào. Nhưng anh ấy thật sự yêu cô, yêu thật lòng, cho tới bây giờ anh ấy chưa từng vì người phụ nữ nào mà trở nên như vậy cả”.

Hân Nhan hơi nhếch mép lên, không biết là đang cười hay là khóc: “Tôi biết. Nhưng tôi và An Thành thật sự đã kết thúc rồi. Xin lỗi, Thiếu Phi.”

“Cô đừng xin lỗi tôi. Cô không làm gì có lỗi với tôi cả.”

Hân Nhan vẫn cố chấp nói: “Thật xin lỗi.”

Ngay sau khi cúp điện thoại, trên màn hình xem bệnh đúng lúc hiển thị tên của cô.

Cô đi vào phòng, bình tĩnh nói với bác sĩ: “Bác sĩ, tôi muốn lấy đinh trên đùi ra.”

Sau khi chụp phim xác nhận lại một lần nữa, bác sĩ cho rằng có thể tháo bỏ đinh ra.

Nhưng phải làm một cuộc giải phẫu đơn giản. Nhưng có khả năng lại phải chịu đau tận xương cốt một lần nữa.

Cho dù gây tê, vẫn không ngăn được cảm giác đau đớn khủng khiếp như bị rấn cắn. Dầu thế, Hân Nhan không rên tiếng nào, chỉ hơi nhú mào, mặc cho từng cơn đau nhức xâm chiếm cơ thể, ngấm sâu vào trong tim, như thể đã không còn tri giác nữa, lại như vì lòng đã đau quá rồi.

Rút một vật từ trong cơ thể ra, hóa ra lại đau như vậy.

Bác sĩ nói sau khi tháo đinh, để đi lại bình thường phải mất chừng hai tháng. Nửa tháng đầu không thể vận động mạnh, để ngừa gãy xương lần thứ hai.

Nhận được điện thoại của Cẩn Niên, giọng cũng chẳng vui vẻ gì: “Em đang ở đâu vậy?”

Cô thông dong đáp: “Bệnh viện.”

Anh ta hoảng sợ: “Sao lại ở bệnh viện?”

Cô cười nhạt, không để ý đau đớn đang tra tấn khiến trán cô đầy mồ hôi lạnh: “Tôi đến tháo đinh ra.”

“Sao em không bàn bạc với anh trước? Muốn lấy đinh ra cũng nên quay về thành phố B tìm bác sĩ Trần...”

Hân Nhan nhẹ nhàng ngắt lời anh ta: “Cẩn Niên, tôi tiêm thuốc tê, có chút mệt, muốn đi ngủ. Anh nếu đến đây, thì giúp tôi mang chút quần áo để tắm rửa, có thể tôi phải nằm viện một tuần.”

Cẩn Niên im lặng một lúc, mới nói tiếp: “Được, em ngủ đi, anh lập tức đến thăm em.”

Về chuyện của Kha thị, không hề lắng xuống như đã nghĩ, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng. Hai ngày trước, lại có người ở trên mạng đăng bài, tự xưng là nhân viên của Kha thị bởi vì chịu không được điều kiện làm việc hà khắc mà từ chức, nói rằng một nhân viên cấp cao của Kha thị từng nhiều lần vũ nhục nhân cách của cô ta, khiến cô ta mắc bệnh trầm uất, thậm chí thiếu chút nữa tự sát.

Về phía Kha thị, họ vẫn im lặng không dính chính, từ lúc xảy ra chuyện cho tới nay, chỉ có vài ngày trước có phát biểu thanh minh chuyện không xác thực, trừ lần đó ra, tất cả tập đoàn quản lý cấp cao của Kha thị nói năng thận trọng với việc này.

Hân Nhan lật báo, tò mò hỏi Cẩn Niên: “Rõ ràng là chuyện không có thật, các người vì sao không đính chính?”

Cẩn Niên đắp mền lại cho cô, cười lạnh nhạt: “Trên mạng không phải lưu truyền một câu, càng thanh minh càng tự nhận mình sai. Qua vài ngày nữa, bọn họ nói đủ rồi, chuyện này tự nhiên cũng sẽ lắng xuống thôi. Nếu không phải có người muốn đối phó với Kha thị, vậy thừa dịp này ép kẻ đó giấu đầu lòi đuôi, anh cũng muốn biết đối thủ là ai.”

Hân Nhan hơi nghiêng đầu, cười như không cười: “Nói không chừng hồ ly kia chính là tôi.”

Anh ta nhìn cô, khẽ lắc đầu, vẻ mặt trầm tĩnh: “Em đã phủ nhận không phải mình làm, anh tin em. Huống hồ, em không phải người như vậy.”

Cô tiếp tục đọc báo, không để ý đến anh ta.

Nằm viện mấy ngày nay, Hàn Nhan và Cẩn Niên ở chung, mối quan hệ của hai vẫn thế không quá xa cách cũng chẳng gần gũi, khách sáo giữ lễ. Không ai chọc giận ai, cả hai như cặp tình nhân trong mắt người khác.

Có một lần, cô y tá còn hâm mộ nói với Hàn Nhan: “Cô Lục, có người bạn trai như vậy, cô hạnh phúc thật.”

Hàn Nhan cười đến lạnh nhạt.

Tô Văn đến thăm cô một lần, nắm chặt tay Hàn Phong, tình nồng thắm thiết. Trải qua trắc trở, bọn họ đã biết trân trọng đối phương.

Cẩn Niên đứng lúc cũng ở đây, Tô Văn làm việc bên mảng tài chính và kinh tế, đương nhiên nhận ra anh ta, vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng, bệnh nghề nghiệp lại nổi lên: “Anh Kha, không biết anh có bằng lòng tiếp nhận phỏng vấn của tạp chí chúng tôi hay không?”

Cẩn Niên dịu dàng nhìn Hàn Nhan, vẻ mặt cô không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư không biết đang ở nơi nào nữa. Anh ta tao nhã cười: “Tôi sẽ suy nghĩ đề nghị này.”

Sau đó, Cẩn Niên ra ngoài nghe điện thoại, Tô Văn đi đến trước mặt Hàn Nhan cười hí hửng: “Giỏi nha, đầu tiên là An Thành, bây giờ lại là Kha Cẩn Niên, tôi phát hiện, cô đúng là có số đào hoa thật.”

Hàn Nhan khép lại tờ báo trong tay, thản nhiên nói: “Tô Văn, tôi muốn từ chức.”

“Tại sao?” Tô Văn kinh hãi, “Cô đang làm rất tốt, sao đột nhiên lại muốn từ chức? Cô đi rồi tôi phải làm sao bây giờ?”

Hàn Nhan khẽ cười: “Không có gì, chỉ là muốn rời khỏi nơi này.”

Những lời này vừa lúc Cẩn Niên đẩy cửa vào nghe rõ rành mạch.

Anh ta cau mày, hai tay khoanh ở trước ngực, lạnh lùng nhìn cô.

Mà cô cũng lẳng lặng nhìn lướt qua anh ta, chỉ dừng lại một giây, rồi dời ánh nhìn đi ngay.

Tô Văn và Hàn Phong đi rồi, anh ta mới bước tới, lạnh giọng chất vấn: “Em lại muốn trốn sao? Lần này muốn trốn đến nơi nào nữa?”

Hàn Nhan cười: “Anh căng thẳng cái gì? Tôi cũng chỉ là muốn xuất viện thôi.”

Sau khi cất chỉ, Hàn Nhan mới bắt đầu tập đi chậm chậm. Thấy cô bước đi khó nhọc, Cẩn Niên có vài lần dìu cô, nhưng đều bị cô đẩy ra.

“Tôi tự đi được rồi.”

Cảnh tượng này, có chút giống một năm về trước.

Khi đó cô mới vừa mới tháo bột, bắt đầu tập đi trong đau đớn đằng đẳng. Nhưng lúc đó, tính tình của cô còn tệ hơn bây giờ rất nhiều, hờ hững là đánh vào chân mình, khiến hộ lý bị dọa sợ đến tái mặt, ngay cả can ngăn cũng không dám. Vẫn là Cẩn Niên hiểu cô, cứ mỗi khi cô bắt đầu cáu kỉnh, anh ta túm chặt lấy cánh tay của cô, kéo cô lại gần mình, cúi đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, rành rọt nói từng chữ từng chữ: “Lục Hàn Nhan, nếu em muốn rời khỏi anh, tốt nhất em nên học được cách tự đi trước.” Cô nghe xong những lời này, quả nhiên bình tĩnh lại, chuyên tâm tập luyện.

Nửa tháng sau, ngay sau khi không cần nạng để đi lại, cô lập tức trốn khỏi anh ta.

Bây giờ, Cẩn Niên nhìn bộ dạng cô giống đứa trẻ đang cố gắng tập đi, không biết vì sao lại cảm thấy có lẽ cô sẽ chạy trốn khỏi anh ta một lần nữa. Điều này khiến lòng anh ta khó chịu xen lẫn xót xa.

So với một năm trước, hiện tại cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Không cãi nhau, cũng chẳng cáu gắt với anh ta nữa, dường như anh ta chỉ là một người xa lạ, như một con búp bê có để ở trước mặt thì cô cũng không buồn nhìn, có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Cô cũng chưa bao giờ ở trước mặt anh ta nhắc đến An Thành, cũng không tỏ ra quá đau lòng, nhìn như đã quên người kia rồi. Cẩn Niên quả thật không thể hiểu thấu suy nghĩ trong lòng của Hàn Nhan, cô giống như đã không còn cảm xúc vui buồn hay hờn giận, không còn sức sống, giống như một ly nước lọc vô vị.

Anh ta không biết phải làm sao mới có thể hoàn toàn bẻ gãy đôi cánh kia, giữ cô mãi mãi ở bên mình.

Một tuần nữa lại trôi qua, Hân Nhan đã có thể đi chậm chậm vài vòng trong vườn hoa, tuy rằng lúc đầu vẫn còn khập khiễng, thế nhưng giờ đã đỡ hơn nhiều rồi.

Cẩn Niên đến vườn hoa tìm cô, cầm áo khoác lên người cô: “Tuy thời tiết bây giờ ấm áp, nhưng em vẫn chưa khoẻ hẳn, sau này ra ngoài nhớ phải khoác thêm áo.”

“Ừ.” Cô đáp gọn.

Anh ta tiếp tục nói: “Buổi tối cùng anh tham gia tiệc rượu, về nhà chuẩn bị một chút đi.”

Cô ngẩn người, vừa cười vừa nói: “Anh có chắc là muốn dẫn theo một người chân thọt như tôi tham dự không?”

Trong nụ cười pha chút thoải mái, đã lâu rồi anh ta không thấy đáng vẻ dí dỏm này của cô.

Anh ta nhin không được cúi người hôn nhẹ lên khóe môi của cô: “Đừng nói vậy. Không ai có thể đẹp hơn em hết.”

Cẩn Niên chọn cho cô một váy dài màu đỏ như rượu vang, dài đến mắt cá chân, vừa vặn có thể che hết chân của cô, như vậy lúc bước đi cũng không để lộ ra.

Khoác tay của Cẩn Niên đi vào trong khách sạn. Lúc Cẩn Niên đang cúi đầu kí tên ở cửa, Hân Nhan vô tình nhìn lướt qua đại sảnh, bỗng dừng thấy An Thành, cả người sững sờ.

Anh đang đứng cách chỗ cô không xa, tuy rằng đưa lưng về phía của cô, thế nhưng bóng dáng cao ngất vừng vàng của anh, đã quá quen thuộc với cô. Ở bên người An Thành, là một người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, khoác tay An Thành, cười rất ngọt ngào.

Cẩn Niên đứng dậy, ôm eo của cô, cảm nhận cơ thể cô cứng đờ, biết cô đã nhìn thấy An Thành, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chúng ta vào thôi.”

Hân Nhan đã hiểu rõ, thì ra Cẩn Niên cố ý dẫn cô tới đây.

Cô nhếch môi cười, môi đỏ rực như lửa: “Cẩn Niên, rốt cục anh còn muốn khiến tôi phát ốm tới khi nào.”

Anh ta cũng không để bụng, dẫn cô đi vào đại sảnh: “Ghê ốm đến khi em ối không được nữa mới thôi.”

Hân Nhan không giãy dụa, lặng yên đi theo Cẩn Niên, đi về phía An Thành. Trái tim cô như thất lại vì đau đớn, như bị một vật nào đó bóp nghẹn.

Vài tuần không gặp, An Thành cũng không có gì thay đổi, vẫn phong độ và hăm hở như thế, tay ôm giai nhân, nhìn vô cùng hào hoa.

Cô đang suy nghĩ nên nói câu gì đầu tiên với An Thành, thì đã thấy anh bỗng nhiên xoay người lại, vài giây sau, chú ý tới cô, hơi giật mình. Anh lặng người, thời gian như đứng lại, bầu không khí lắng đọng, thời gian dừng lại ở trong đôi mắt thâm trầm của anh, trôi qua trong tĩnh lặng.

Sự đối mặt này, như trải qua cả thế kỷ dài đằng đẵng vậy.

Cẩn Niên thân mật nói nhỏ bên tai cô: “Người phụ nữ bên cạnh An Thành, tên là Ngô Ngữ Thiên, con gái của Ngô Minh, tổng giám đốc tập đoàn bất động sản Minh Nhạc, nghe đồn quan hệ hai gia đình An - Ngô gần đây rất thân thiết, còn có ý định kết thành thông gia nữa.”

Hân Nhan nghe xong, nét mặt không chút thay đổi, chỉ băng quơ nói: “Thế à.”

Cẩn Niên cười: “Có muốn tới chào hỏi không?”

Hân Nhan không đáp, chỉ không ngờ rằng An Thành lại cùng Ngô Ngữ Thiên đi đến trước mặt họ.

An Thành lên tiếng chào hỏi Cẩn Niên trước, trước sau vẫn tỏ ra thông dong bình tĩnh: “Anh Kha, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Cẩn Niên cũng nho nhã lễ độ bắt tay với anh ta: “Anh An, đã lâu không gặp.”

Hai người đàn ông xã giao vài câu, An Thành mới xoay qua chào hỏi Hân Nhan: “Xin chào, cô Lục.”

Giọng điệu xa lạ, nét mặt cũng xa lạ, hai người họ như chỉ mới vừa quen biết đây thôi.

Hân Nhan lại lẳng lẳng nhìn anh, gọi một tiếng: “An Thành.”

Không phải là “Anh An”, cũng không phải “An tổng”, chỉ đơn giản một tiếng như vậy, “An Thành”.

Trong tích tắc, ánh mắt An Thành thoát hiện tia sáng, nhưng cô lại không nhìn ra được. Thế nhưng chỉ trong chốc vánh nét mặt anh lại trở nên khinh thường, thậm chí có vài phần châm chọc: “Từ khi chia tay đến giờ, cô Lục vẫn khỏe chứ?”

Hân Nhan sụp mắt xuống. Nỗi đau giày xé trong lòng, như thủy triều đang dâng lên, sắp đem cô nhấn chìm trong đó. Cô thật sự diễn không nổi nữa rồi.

Cô rất muốn nói một câu, ‘An Thành, em rất nhớ anh.’

Nhưng lại không thể.

Một lát sau, cô ngẩng đầu lên, khoác tay Cẩn Niên, cười dịu dàng: “Tôi rất khỏe, cảm ơn đã quan tâm.” Sau đó xoay sang nói với Cẩn Niên, “Em muốn ăn một chút gì đó, chúng ta qua bên kia được không?”

Cẩn Niên cúi đầu, nhìn cô đầy sâu xa, mỉm cười nói: “Được.”

Cuộc gặp gỡ chỉ trong chốc vánh.

Lúc này mới sực nhớ, vừa rồi hình như đã phớt lờ Ngô Ngữ Thiên.

Đi được một đoạn, Hân Nhan buông lỏng tay Cẩn Niên ra. Về mặt ủ rũ, màn diễn vừa rồi như thể đã rút cạn tất cả sức lực của cô vậy.

Cẩn Niên nhìn dáng vẻ của cô như thế, sắc mặt bỗng trở nên khó coi, nhưng vẫn kiềm chế tức giận trong lòng mà hỏi cô: “Không phải nói muốn ăn gì sao?”

Cô cười tự giễu: “Thôi khỏi, phát tởm đến mức ăn không nổi.”

Cẩn Niên níu vai cô lại, cau mày: “Hân Nhan, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Cô nâng tay, giúp anh ta sửa lại cà- vạt, ung dung nói: “Cẩn Niên, cái này phải để tôi hỏi anh thì đúng hơn. Tôi đều làm theo những gì anh muốn rồi, anh còn muốn tôi thế nào nữa chứ?”

“Anh...” Cẩn Niên ngẩn người.

Hồi lâu sau, anh ta khẽ thở dài: “Anh muốn em toàn tâm toàn ý ở bên anh.”

Cô lạnh nhạt nở nụ cười: “Chỉ có điều này là không thể, Cẩn Niên, trong lòng tôi đã yêu một người khác rồi.”

20. Chương 20: Hố Đen Không Đáy

An Thành nhìn chăm chú hình bóng Hân Nhan tay trong tay với Cẩn Niên rời khỏi, bàn tay siết chặt thêm. Anh cố kiềm chế không xông lên phá nát cảnh tượng trước mắt mình.

Ngữ Thiên quàng lấy cánh tay anh, dựa vào người anh, gọi dịu dàng: “An Thành?”

Lúc này anh mới chợt tỉnh. Nhẹ nhàng rút tay lại, giữ khoảng cách vừa phải với cô ta. Mùi nước hoa trên người cô ta quá nồng, anh không chịu nổi.

Anh nói: “Tôi ra ngoài hút thuốc.”

Đạo gần đây, thuốc lá và rượu đã trở thành những người bạn tốt nhất của anh.

Ngữ Thiên nhẹ nhàng nói một câu: “Anh đi đi, em ở đây đợi. Mà anh hút ít thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Dĩ nhiên cô ta đã tự mình là bạn gái anh rồi.

Anh như không nghe thấy, tự rời khỏi đại sảnh.

Tựa lưng trên lan can, anh rít một hơi thật sâu, lòng thì hận người phụ nữ ấy vô cùng. Cô dẫn người tình mới ra oai với anh ư, thế mà hết lần này đến lần khác anh lại nhớ cô đến phát điên.

Đã mấy tuần nay, anh thử tất cả mọi cách để quên cô. Uống rượu bạt mạng, lao đầu làm việc như con thiêu thân, cố tình tìm đến những cô gái khác, nhưng dù anh có làm bao nhiêu chuyện, thì nụ cười của cô vẫn in sâu trong tâm trí anh. Anh càng hận cô tận xương tủy bao nhiêu, lại càng nhớ cô da diết bấy nhiêu, nhớ những ưu điểm của cô, cả khuyết điểm, cứ như hình bóng cô đã khắc sâu vào trí óc anh, xua đuổi thế nào cũng mãi vương vấn.

Hút hết một điếu, An Thành cảm thấy trong lòng bức rứt không thôi, anh lại châm thêm một điếu nữa.

Vừa hút được một hơi, anh ngước mắt, giữa khói thuốc la đà, anh bắt gặp gương mặt xinh đẹp mình ngày đêm thương nhớ.

Mặc chiếc váy chạm đất màu nho, cô nắm lấy vạt váy, đang đi về phía này, bước chân có chút khó khăn. Bỗng dưng thấy anh đứng tựa lưng hút thuốc, cô chột kinh hãi, đứng ngại ngừng giữa hành lang.

Hai người đứng cách nhau không xa, chăm chú nhìn nhau.

Xung quanh thoáng chốc chìm vào tĩnh lặng, cứ như thế giới ồn ào náo nhiệt kia hoá thành hư vô, trong thế giới của hai người, có thể nghe được âm thanh dòng chảy của mạch máu, và cả tiếng đập của hai con tim.

Một giây sau, anh dập tắt điếu thuốc trong tay, tiến nhanh về phía cô.

Nắm chặt cổ tay của cô, kéo cô ra ngoài cửa lớn, tốc độ rất nhanh.

Cô không phản kháng, cũng không lên tiếng, tuy rằng anh siết tay cô rất đau, cái chân vừa mới đi lại được cũng đau nhói, nhưng cô vẫn lặng lẽ để anh lôi đi.

Có lẽ trong tiềm thức, chính cô cũng muốn anh dẫn cô đi.

Đi được mấy bước, anh rốt cuộc cảm thấy lạ, dừng bước, ngoảnh lại nhìn cô: “Chân em sao thế?”

Cô mới đáp: “Mới rút đinh, đi lại hơi khó. Anh đi chậm một chút, em theo không kịp...”

Anh nhìn cô vài giây, đột ngột khom lưng, bế cô lên.

Đi ra cửa xoay của khách sạn, bỗng cô lên xe, rồi đóng cửa lại, hành động thoăn thoắt. Dọc đường gặp phải ánh nhìn tọc mạch của nhiều người, anh làm lơ, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên “bắt cóc” cô.

Trên xe, anh còn chưa nổ máy, điện thoại của cô reo lên.

Anh lạnh lùng ra lệnh cho cô: “Cúp đi.”

Hân Nhan thấy trên màn hình nhấp nháy tên của Cẩn Niên, cô do dự, sau cùng nhấn nút tắt.

Xe chạy với tốc độ cao.

Cô hỏi: “Anh chở em đi đâu?”

Đi đâu?

An Thành cũng không biết, chỉ là cơn bốc đồng nhất thời nên anh mới dẫn cô rời khỏi.

Ngay sau đó liền làm mặt lạnh tanh quát cô: “Em im đi.”

Cô hơi sững người, nhưng ngay sau đó lại cười: “An Thành, anh vẫn trẻ con như thế.”

Sắc mặt anh vẫn lạnh như băng, nghiêm nghị nói: “Anh đang lái xe, em tốt nhất đừng chọc tức anh, nếu không xảy ra tai nạn, cả hai chúng ta đều chết chung. Dù em có muốn chết chung với anh, anh cũng không tha thiết.”

Nghe thế cô không nói thêm gì nữa. Tựa đầu trên ghế, nhìn những khung cảnh vụt qua chớp nhoáng ngoài cửa sổ.

Nhưng chẳng hiểu sao khoé môi lại cười mỉm.

Mấy tuần trở lại đây, lần đầu tiên cô mỉm cười từ tận đáy lòng.

Bầu không khí yên tĩnh trong xe, cũng thật ấm áp.

Qua một lúc, cô đột nhiên cười, nói: “An Thành, chúng ta có thể xem như bỏ trốn không?”

Tiếng xe thắng lại đầy chói tai phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Xe ngừng lại.

Anh quay sang nhìn cô, vẻ mặt khó đoán, chậm rãi nói: “Anh không muốn ép em. Nếu em không muốn đi theo anh, em có thể xuống xe ngay bây giờ.”

Nhất thời, bầu không khí đang ngưng đọng tưởng chừng như nghẹt thở.

Chốc lát sau, cô khẽ cười: “Em chẳng phải đã theo anh rồi sao?”

Anh ngơ ngác, ánh mắt theo đó có chút hân hoan, lại khởi động xe.

Một tay anh nắm tay lái, một tay anh giữ chặt tay cô.

Hân Nhan không chịu để anh nắm tay, nói, “Anh lo chạy xe đi. Em không muốn chết chung với anh đâu.”

Anh cười khẽ, cãi lại: “Chết chung với anh có rất nhiều cái lợi, nào là mộ phần cực kỳ tráng lệ, được trang hoàng long lẫy, còn có phòng để hoa riêng, đài phun nước âm nhạc, quần gia kiếu Anh, em còn chưa chịu sao?”

Cô nhin không được mà cười: “Anh nghiêm túc một chút được không?”

Hai người tưởng chừng như đã xa cách, giờ đây lại nồng nàn như ngày nào. Họ còn đùa giỡn như không có gì, cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Xe càng chạy càng xa trong chớp mắt.

Hân Nhan nghĩ thầm, cứ mặc kệ tất cả, đi theo anh, có được không?

Chưa bao lâu, Cẩn Niên nhận tin tới.

“Lục Hân Nhan, em dám bỏ trốn.”

Hân Nhan nhìn thấy dòng chữ đó, bàng hoàng chột tỉnh.

Trái tim dần nguội lạnh.

Cô không thể.

An Thành hỏi cô: “Có đói không? Hay chúng ta đi ăn cơm.”

“An Thành” Hân Nhan khẽ mở miệng, nhìn ra ngoài ô cửa xe, “Cẩn Niên đang đợi em, dừng xe lại đi.”

Lại một tiếng két chói tai vang lên, xe bỗng dừng ngừng lại.

Bàn tay An Thành đang nắm tay lái, khẽ run rẩy.

Anh nhìn cô, ánh mắt chất chứa bao đau thương, “Hân Nhan, chẳng phải em chịu theo anh rồi ư?”

Cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng đưng đáp: “Hồi nãy muốn, bây giờ không muốn nữa.”

Nói xong, cô định mở cửa bước xuống, ai ngờ tay vừa chạm cửa, cả người đã bị An Thành kéo lại, anh giữ đầu cô, cúi người hôn như vũ bão. Hai người đã khao khát nhau quá lâu rồi, nỗi nhung nhớ nhen nhóm trong tim, đốt cháy mọi lí trí, chỉ còn lại tro bụi. Đôi môi anh nóng bỏng như lửa, cấu nghiền lấy đôi môi của cô, cứ như trừng phạt, như chờ đợi cô nồng nhiệt đáp lại, Cô từ từ giơ tay ra, ôm lấy cổ anh, hôn anh đắm đuối, cháy cùng với ngọn lửa tình ấy.

Bỗng dưng điện thoại An Thành reo lên.

Cô bình tĩnh, đẩy anh ra, ổn định lại hô hấp.

Đôi môi đã đỏ mọng như lửa rực cháy.

An Thành nhìn màn hình, là Ngữ Thiên gọi đến, anh không bắt máy, lập tức cúp cuộc gọi.

Anh nắm chặt lấy tay cô, sợ cô rời khỏi, rành mạch nói với cô từng chữ một: “Lục Hân Nhan, cả đời anh chỉ quay lại tìm em một lần thôi. Nên bây giờ anh hỏi em, em có muốn ở bên anh không?”

Bỏ lỡ lần này, có thể là bỏ lỡ cả đời.

Hân Nhan im lặng trong giây lát.

Thời gian như lắng đọng.

Nhưng hơi thở của hai người thật rõ ràng, cô nghe rõ mồn một, cũng cảm nhận rõ tình cảm của anh.

Cuối cùng, cô từ từ rút tay, cũng như từ từ dập tắt ngọn lửa đang cháy hừng hực đó.

Lát sau, An Thành nghe thấy cô nói: “An Thành, giữa chúng ta đã chấm dứt rồi. Trễ rồi, em thật sự phải đi tìm Cẩn Niên.”

Trái tim anh, như từ trên cao chót vót rơi xuống đất, vỡ vụn, tan thành từng mảnh.

Thậm chí có nhặt nhanh từng mảnh vỡ ấy lên, cũng không còn toàn vẹn như trước kia.

Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, rồi mở ra, buông tay ra, cũng hơi hốt trả lời: “Được thôi, từ nay anh sẽ không tìm em nữa. Em xuống xe đi, Hân Nhan.”

Cô mở cửa xe, bước xuống.

Anh khởi động xe, phóng đi trước mắt cô, nháy mắt đã không thấy nữa.

Lúc này cô mới rơi nước mắt, từng giọt lệ tuôn trào từ khoé mi.

Mặc trên người bộ lễ phục đắt tiền, lang thang trên đường phố vắng tanh, có lẽ trong đêm tối lạnh lẽo này không ai cô độc và kì dị bằng cô.

Nửa đêm Hân Nhan mới trở về căn hộ của Cẩn Niên.

Anh ta mở cửa với vẻ mặt hằm hằm, song thấy cô khóc nhoe cả lớp phấn, chợt thờ người lặng đi.

Sau cùng, cố kìm nén tất cả sự giận dữ, anh ta ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng mảnh mai của cô: “Em về là tốt rồi.”

Nhưng Hân Nhan vùng vẫy khỏi người anh ta, thờ ơ nói: “Tôi đi tắm.”

Lê cả người mệt nhoài, cô chậm chậm đi lên lầu.

Chiếc váy đồ dài thướt tha trên đất, cứ như một đóa hoa anh túc nở rộ, rạng rỡ yêu kiều đến đường nào.

Anh ta tựa vào cửa sổ sát đất bên cạnh, mãi miết nhìn bóng lưng của cô, miên man trong hồi ức xa xôi.

Lần đầu tiên gặp cô, là trước cửa một nhà hàng ở Bắc Kinh.

Cô gái ấy có nụ cười khuyên thành, gương mặt tươi như hoa cùng má lúm đồng tiền xinh xinh, hình bóng của cô gái ấy đã in sâu trong lòng anh, như hoa anh túc gây nghiện vậy, muốn cai cũng không cai được.

Lúc đó anh mới ăn xong, đứng chờ xe tới.

Còn cô cũng đứng ngoài cửa.

Đêm đó là sinh nhật của Vy Vy, cả nhóm người cô không quen biết ai suốt buổi cứ âm ỉ. Cô vốn thích yên tĩnh, nên mới dự tiệc được nửa chừng cô cảm thấy ngột ngạt đến khó chịu, nên ra ngoài cho thoáng.

Anh ta và cô, chỉ đứng cách nhau vài bước chân.

Trong lúc vô tình, Cẩn Niên xoay lại trông thấy cô.

Cô đang mặc chiếc áo khoác màu đỏ thắm, hai tay đút túi, mắt nhìn về nơi xa, ánh nhìn hờ hững xa xăm. Hôm đó thành phố B tuyết đang rơi, những bông hoa tuyết tung bay trong gió rơi lững lờ, bầu trời bao la

âm u. Cẩn Niên lẳng lẳng nhìn cô, hơi thất thần, cảm thấy cô gái ấy như muốn hòa cùng với cảnh tuyết rơi trước mắt, đẹp dịu dàng như bức tranh sơn thủy hữu tình, chỉ như vậy thôi cũng đã làm lòng anh bồi hồi xao xuyến.

Một đứa con nít đang chơi đùa chạy tới, không cẩn thận đụng phải cô. Cô bất ngờ quay lại, đưa tay đỡ lấy đứa bé.

Đứa bé nũng nịu nhận lỗi: “Xin lỗi chị.”

Cô cười nhẹ, nói khẽ: “Tuyết đang rơi, đường trơn lắm, em cẩn thận đấy.”

Đứa bé gật đầu, lại nhào vào lòng mẹ.

Cô vẫn giữ nụ cười dịu dàng đó, quay lưng, trở vào nhà hàng.

Từ đầu đến cuối, cô tha thướt như làn nước, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Cẩn Niên như vết mực đậm khó phai. Anh không biết tại sao mình vừa thấy đã yêu, chỉ biết rằng nụ cười tươi tắn ấy của cô, như rót mật ngọt vào tim anh, khiến cho anh không thể nào quên. Có thể đây chính là số trời đã định.

Sau này, anh liên tục dò la tin tức về cô.

Cho đến khi anh hỏi thăm về cô qua Vy Vy.

Nhưng anh không ngờ, Vy Vy biết rõ người mà anh tìm là Lục Hân Nhan, nhưng lại cho đưa anh cách liên lạc với Lục Hân Duyệt. Trở trêu làm sao, anh và tình cảm chân thành với người anh yêu nhất, đã lỡ duyên từ đây.

Đó cũng là lí do mà tại sao đến giờ anh vẫn không cam tâm.

Hân Nhan không bao giờ hiểu, mùi vị lỡ chuyến xe ngày đêm ngóng trông là như thế nào, bởi vậy cô không hiểu anh, không hiểu tại sao anh dùng đủ mọi cách giữ cô bên mình.

Anh chỉ là quá khao khát có được một người thôi.

Niềm khao khát đã từ lâu lắm rồi.

Vậy mà, tại sao càng nắm chặt tay cô, anh lại cảm thấy cô càng rời xa anh?

Sáng sớm, Hân Nhan nửa quỳ bên bồn cầu, không ngừng nôn mửa.

Tiếng chuông điện thoại reo không ngừng.

Tiếng nôn cùng tiếng chuông điện thoại đồng thời tạo ra một phản ứng hóa học mãnh liệt, làm cho sợi dây thần kinh đại não bị kéo căng hết mức, vừa đình tai nhức óc, vừa ớn ào.

Không biết cô đã nôn trong bao lâu, tiếng chuông cũng không còn đổ nữa.

Cô không còn nôn, bèn súc miệng.

Cô đã nôn tổng cộng 3 lần rồi, tính lại chu kỳ kinh nguyệt, cũng lâu rồi chưa đến. Cô không biết vậy có nghĩa là sao. Lòng như có tảng đá rơi xuống, tim trĩu nặng đến nghẹt thở.

Lần đầu tiên nôn, là lúc đang ăn cơm với Cẩn Niên. Anh ta gấp cho cô miếng thịt gà, mới vừa đưa đến chén của cô, cô liền cảm thấy khó chịu, chạy vào toa lét nôn liên tục.

Lúc đi ra, Cẩn Niên đứng bên cửa, nhìn sắc mặt cô phờ phạc, hồi lâu sau, anh ta tự cười mỉa mai: “Anh khiến em khó chịu đến mức không nuốt nổi cơm à?”

Điện thoại lại đổ chuông một lần nữa, reo inh ỏi.

Cẩn Niên đi làm rồi, trong phòng chỉ còn mình cô, tiếng chuông điện thoại vang vọng trong không gian trống trải vắng lặng, cứ như hình thành một cơn lốc xoáy không đáy, muốn cuốn người vào đó.

Là Tô Văn gọi đến.

“Hân Nhan, sao giờ cô mới bắt máy? Cô muốn hù chết tôi à?”

Cô thông dong đáp: “Nãy có chút việc. Chuyện gì thế?”

“Cô lên mạng xem...Trên mạng đồn thổi, cô vì muốn trả thù nhà họ Kha....Lục Hân Nhan, chắc không phải trùng hợp đến nỗi có người trùng tên với cô chứ...”

Hân Nhan không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi Tô Văn ngày thường miệng lưỡi lạnh lẽo cũng nói năng lấp lập như vậy. Chỉ là trong khoảng khắc này cô chợt hiểu rằng, quả thật có một cái hố đen không đáy, muốn nuốt chửng người ta.

21. Chương 21: Hãy Quên Em Đi

Có một loại cạm bẫy đã lót sẵn đường, trải sẵn thảm, chỉ chờ bạn tự nhảy vào mà thôi.

Hân Nhan vừa tắt máy tính, Cẩn Niên tức thì gọi điện đến.

Vừa kết nối, đã nghe Cẩn Niên an ủi cô: “Hân Nhan, anh biết không phải là do em, anh tin em.”

Cô chỉ cười khẩy, hỏi ngược lại anh ta: “Vậy là anh sao? Cẩn Niên, vì thanh danh nhà họ Kha, anh lại đem tôi ra làm kẻ chết thay, để dư luận mắng nhiếc tôi đúng không?”

Cẩn Niên im lặng một lúc, rồi nói tiếp: “Không phải anh, cũng không phải nhà họ Kha, em hãy tin anh.”

“Tôi tin anh”, cô vẫn cười, chỉ là lạnh đến không còn hơi ấm, “Dù cho là ai đi nữa, thì sao chứ?”

Nói xong cô liền cúp máy. Cẩn Niên gọi lại lần nữa, cô thẳng thừng tắt luôn điện thoại.

Trên mạng vừa mới diễn một vở kịch xoay ngược tình thế rất hoành tráng, vốn dĩ nhà họ Kha vì chuyện ngược đãi nhân viên mà bị lên án gay gắt, bỗng dưng có người gửi một bài viết lên mạng, tiết lộ có một người phụ nữ tên Lục Hân Nhan là người chủ mưu gây ra tất cả mọi chuyện gần đây, mục đích cố ý phỉ báng nhà họ Kha. Vì cô ta quyến rũ tổng giám đốc Kha thị không thành nên ôm hận, nên mới sử dụng thủ đoạn đê tiện như vậy. Thậm chí còn đăng cả bài báo xảy ra ở thành phố B năm xưa, tả lại sự việc chi tiết kĩ càng cứ như thật vậy.

Vốn là bản tin kinh tế bỗng chốc trở thành tin lá cải.

Lúc này cô mới nhìn thấy rõ, vụ việc trước đó của nhà họ Kha chẳng qua là dọn đường sẵn cho chuyện này mà thôi, có người muốn dồn cô vào con đường chết, đây mới là mục đích chính.

Đâu đâu cũng có những con dao vô hình rình rập, chúng không hề đâm vào người cô, nhưng rạch lên tim cô, hết rạch này đến rạch khác, cho đến khi vết thương dày đặc.

Thế nhưng cô vẫn bình thản đến lạ kỳ.

Hân Nhan lại bắt xe đến bệnh viện.

Trải qua cuộc xét nghiệm dài lê thê, bác sĩ đẩy gọng kính, nhìn cô qua lớp kính dày và nói: “Cô có thai rồi.”

Cô vẫn im lặng một cách kì lạ. Chỉ là tay cô lạnh ngắt đến không còn cảm giác, lạnh lẽo như trái tim cô hiện giờ.

Ngồi trong tàu điện ngầm, Hân Nhan bấm nút mở máy, từng tin nhắn hiện lên.

Hầu như của Cẩn Niên nhắn.

“Hân Nhan, anh xin em hãy nghe điện thoại đi.”

“Anh sẽ xử lí mọi chuyện, em đừng nghĩ quẩn, em trả lời điện thoại anh được không?”

“Không phải lỗi của em, anh biết, anh tin em.”

.....

Cô xem hết từng tin, rồi lại tự mình xóa hết từng dòng tin đó.

Tới tin cuối cùng, người nhắn không ngờ là An Thành, chỉ vồn vện mấy chữ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giọng điệu rất đỗi quen thuộc, đây là cách nói chuyện ngắn gọn đó giờ của anh, song chữ nào cũng bộc lộ sự quan tâm cả. Cô nhìn từng chữ một trong tin nhắn, không kiềm nổi rơi nước mắt.

Cô đã tổn thương anh nhiều đến thế, không ngờ anh vẫn hỏi han quan tâm cô.

Sau đó nhìn dòng tin nhắn trong mấy phút, cuối cùng cô cũng xóa đi.

Lúc Cẩn Niên về đến nhà, Hàn Nhan đang yên lặng ngồi trên sofa xem tivi, nhìn như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Anh ta thở phào, bước đến trước mặt cô, khom xuống nắm lấy tay cô, tròng mắt nói: “Em làm anh sợ hết hồn.”

Cô đứng đờng ngẩn đầu lên, nhìn qua vai anh ta tiếp tục xem tivi. Thật ra cô đã xem bộ phim này nhiều lần rồi, nhưng cô vẫn dõi theo một cách chăm chú.

Một lúc sau, cô cau mày nói với anh ta: “Anh cản trở tôi xem tivi, Cẩn Niên.”

Anh ta cúi đầu không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Cô thấy thế, cười khê: “Anh sao thế? Tưởng tôi làm chuyện đại đột sao, làm ơn đi, tôi bị chữ bới đầu chỉ một lần, một năm trước tôi đã có thể vượt qua, hiện tại cũng sẽ như thế. Tôi nấu cháo rồi, anh có đói thì ăn đi.”

Anh ta buông lỏng tay.

Cô cúi đầu mới phát hiện ngón áp út bên tay trái của mình không biết từ lúc nào đã đeo một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, viên kim cương sắc vàng óng ánh sắc sỡ, nhìn vô cùng chói mắt.

Nồng hậu nhìn vào đôi mắt trong veo như suối của cô, anh ta khê nói: “Chúng ta kết hôn đi, Hàn Nhan.”

Cô đưa tay lên, nhìn chiếc nhẫn kim cương đó và khen: “Đẹp thật!”

Anh ta nắm lấy vai cô, nhìn cô với ánh mắt chân thành tha thiết: “Hãy nhận lời anh làm vợ anh, Hàn Nhan.”

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn anh ta cười mà như không: “Anh ngốc thật, Cẩn Niên, bây giờ tôi là tấm bia chỉ trích của dư luận, là kẻ thù của nhà họ Kha mấy người, hơn nữa trước kia gia đình anh đã tổn nhiều công sức mới giúp anh phủ sạch tất cả mọi chuyện, bây giờ trên mạng còn bàn tán tôi làm sao cảm dỗ anh và anh vẫn không hề bị lung lay, anh mà cưới tôi, chẳng phải lộ tẩy rồi sao?”

Anh ta hôn ngón tay cô, đáp: “Anh chính là muốn tuyên bố cho tất cả mọi người biết, anh phải quang minh chính đại ở bên cạnh em. Đợi em danh chính ngôn thuận trở thành vợ của anh, đám người trên mạng sẽ không còn cơ để xuyên tạc nữa.”

Vẫn sắc mặt lạnh nhạt, cô đáp lời anh ta: “Cho dù như vậy, tôi cũng không muốn lấy anh.” Dứt lời, cô tính gỡ chiếc nhẫn ra.

Sắc mặt anh ta dần khó coi, nắm lấy tay cô, không để cô tháo chiếc nhẫn, mặt tái mét hỏi cô: “Vì sao? Trong lòng em vẫn nhớ tới An Thành ư?”

Cô nhè nhẹ lắc đầu: “Không có liên quan đến An Thành, tôi đã nói rồi, chúng ta đều là tội phạm giết người, nếu tôi kết hôn với anh, vậy Hàn Duyệt thì sao? Nó nhất định sẽ hận tôi.”

“Lục Hàn Nhan, cái chết của Hàn Duyệt không có liên quan gì đến em, sao em cứ phải gánh hết mọi tội lỗi lên người thế?”

“Không liên quan? Nếu tôi sớm phát hiện anh tiếp cận tôi không phải vì Hàn Duyệt mà là có mục đích khác, thì ngay từ đầu tôi sẽ tránh anh thật xa, không cùng anh đến thành phố S, lại càng không dây dưa với anh, như vậy Hàn Duyệt đã không phải chết rồi.”

Bầu không khí im lặng bao trùm cả căn phòng thật lâu.

Anh ta cười lạnh: “Lục Hân Nhan, đến giờ em vẫn nghĩ mình có lỗi với em gái mình sao? Anh nói cho em biết, người ngu ngốc nhất trên đời này chính là em đấy, ngốc đến không thể nào ngốc hơn nữa. Người em gái mà em thương nhất, thân nhất đã lừa dối em, thế mà em vẫn đòi sống đòi chết vì cô ta sao?”

Về mặt cô bối rối không hiểu lời anh ta nói là gì.

Đến lúc này anh ta nói ra hết tất cả: “Lúc đầu sở dĩ anh tưởng lầm em là Hân Duyệt, chỉ vì đứa em gái mà em tưởng là ngây thơ đó vốn biết rõ người anh muốn tìm là em, nhưng cô ta vẫn mạo danh em gặp mặt anh. Hai người giống nhau như hai giọt nước, anh còn vui mừng tưởng rằng đã tìm được người mình ngày đêm mong nhớ, cũng không biết cô ta còn một người chị song sinh, càng không biết rằng từ đầu đến cuối anh đã nhận lầm người.”

Hân Nhan sững sờ, lắc đầu liên tục như không thể tin nổi: “Không thể nào...Hân Duyệt nó...không thể nào là người như vậy...”

Giọng điệu anh ta vẫn lạnh nhạt, tiếp tục nói: “Vì thế anh mới nói em là người ngốc nhất trên đời. Ngay từ lúc đầu, Vu Vy Vy và Hân Duyệt đã bàn tính hết rồi, họ cùng nhau giấu em, cô ta mạo danh em để tiếp tục diễn kịch. Lúc sau khi anh phát hiện sự thật, chất vấn Hân Duyệt, cô ta nói với anh, ‘Kha Cẩn Niên, đừng tưởng chia tay tôi rồi chị tôi sẽ chấp nhận anh, chị tôi từ nhỏ đến lớn cái gì cũng nhường tôi, chỉ cần tôi thích, chị sẽ không giành với tôi’. Anh biết những gì cô ta nói là thật, do đó anh không thể đường hoàng theo đuổi em, sợ em lảng tránh anh. Vì vậy anh mới tương kế tựu kế, lấy Hân Duyệt làm có tiếp cận em, vì đứa em yêu dấu nhất định em sẽ không từ chối anh. Có thể em cho rằng anh lợi dụng Hân Duyệt tiếp cận em là dễ tiện, nhưng đối với anh và Hân Duyệt mà nói, đó chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.”

Sự thật đến trong muện màng, như vết thương lở loét bao nhiêu năm lại bị người tàn nhẫn cứa thêm một dao.

Vừa tàn nhẫn, vừa đón đau đến tận xương tủy...

Ngày hôm sau, Tô Văn gọi điện đến an ủi cô, “Hân Nhan, hai ngày này cô tốt nhất đừng lên mạng. Cô biết đấy, trên mạng rất lộn xộn, họ cái gì cũng nói cho được, cô tốt nhất đừng tự mình chuốc thêm buồn bã. Đợi những người đó nói chán rồi, sự việc cũng sẽ qua đi thôi.”

Hân Nhan cười: “Tôi không sao mà, yên tâm đi”

Nhưng cô vẫn lên mạng xem, không ngờ có người post cả hình cô lên, là tấm hình mà cô dựa vào An Thành, tuy chụp hơi mờ nhưng vẫn lóng máng nhận ra được là cô, đặc biệt là nụ cười, cười rất tươi...

Theo sau đó là cả một bài viết về cô, bịa đặt về chuyện của cô và An Thành, thậm chí còn đồn cô với Dư Thiếu Phi có một cuộc tình vụng trộm nữa.

Lời đồn lan ra khắp chốn, cô đã trở thành người phụ nữ ti tiện cặp kè với mấy người đàn ông cùng một lúc.

Hân Nhan nhìn chăm chú bức hình chụp với An Thành trên máy tính thật lâu, mới phát hiện rằng, lúc cô ở bên An Thành thì ra lại cười tươi như vậy. Bản thân cô cũng không biết, cô lại sở hữu nụ cười rạng rỡ tươi tắn như thế.

Đến chiều, Hân Nhan trở về căn hộ trong chung cư của mình, lấy một số bộ quần áo mặc theo mùa, không ngờ lại gặp An Thành dưới lầu...

Nhận ra chiếc xe của anh, bước chân cô bỗng khựng lại, đứng thừ người tại chỗ, không dám đi về phía trước.

An Thành mở cửa xe, bước từng bước về phía cô, vẫn là những bước chân vững chãi đó...

“Sao anh lại ở đây?”, vừa mở miệng, cô cảm thấy cổ họng khô rát.

Anh nói: “Tìm em.”

Thật ra từ hôm qua anh đã ở đây đợi cô. Gọi điện cho cô thì lại tắt máy, nhắn tin nhưng cô không trả lời, anh chỉ thử vận may đợi ở đây, mong rằng sẽ gặp được cô.

Làn gió hây hây thổi, thổi đến giọng nói cô hơi run: “Anh tìm em...có chuyện gì?”

“Trên mạng nói em và tập đoàn Kha thị...” Anh bất giác cúi đầu, bắt gặp chiếc nhẫn trên tay cô, bỗng nghẹn lời...

Trong phút chốc, máu như chảy ngược lên não, khiến người nghẹn ngào thảm thiết.

Anh nắm chặt tay, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn vàng lấp lánh trên tay cô, một lát sau tuyệt vọng nói lỏng đôi tay, cười chua chát: “Thôi, đã nói sẽ không tìm em nữa, là anh nhiều chuyện.”

Anh mở cửa ô tô, định ngồi vào xe đột nhiên nghe cô cất giọng gọi mình, giọng thật nhẹ dịu: “An Thành...”

Anh khựng người, vẫn đứng yên tại chỗ, không quay đầu lại..

“Em...”

An Thành, em có thai rồi, đó là con của chúng ta.

Cô có thể nói với anh như vậy chẳng?

Lại một cơn gió thổi qua, mái tóc dài của cô theo gió tung bay.

Vuốt mái tóc ra sau, cô tự cười mỉa mai. Rốt cuộc mọi thứ cũng chỉ là hão huyền...

Sau cùng, cô nói như mây trôi gió thoảng: “Anh hãy quên em đi...”

Trong khoảnh khắc đó, cô nghe rõ mồn một âm thanh tan vỡ của trái tim mình. Từng mảnh vỡ đâm vào mọi ngõ ngách trong tim cô, đến cả thở cũng đau đớn vô vàn...

22. Chương 22: Ngô Ngữ Thiên

Trên đường đi có rất nhiều số điện thoại lạ gọi cho cô, đều là phóng viên đòi phỏng vấn cô, không biết bọn họ thần thông quảng đại thế nào mà biết được cả số điện thoại của cô. Cô nhất quyết chối họ, nhìn thấy số lạ, cô đều không nghe máy.

Duy chỉ có một số điện thoại cứ gọi đến mãi, cô từ chối nghe, số đó lại tiếp tục gọi không ngừng nghỉ...

Sau đó, thấy cô không chịu nghe điện thoại, số điện thoại đó lại gửi một tin nhắn: Cô Lục, tôi là Ngô Ngữ Thiên, nếu cô có thời gian, tôi có thể gặp mặt nói chuyện với cô không?

Ngô Ngữ Thiên.

Hân Nhan chợt nhớ, đây là cô gái xinh xắn dịu dàng bên cạnh An Thành hôm tiệc rượu.

Cô trả lời: Xin lỗi, cô Ngô, tôi nghĩ là chúng ta không có gì để nói.

Ngồi trên ghế dài ở trạm xe điện ngầm, cô tận hưởng cảm giác yên tĩnh ngán ngủ này. Thành phố S đã vào xuân, thời tiết ấm áp, và cũng là mùa dễ chịu nhất trong bốn mùa. Những tòa nhà cao ốc mọc san sát nhau che hết cả nắng và bao phủ chỗ ngồi của cô trong những mảng bóng râm âm u. Có một ông lão dắt con chó vàng đi qua trước mặt cô, con chó nhe răng vui vẻ chạy về phía trước, cười rạng rỡ như ánh mặt trời..

Hân Nhan cảm thấy thoải mái, cho dù đó là cảm giác thoải mái mà mình tự lừa mình...

Ngô Ngữ Thiên lại nhắn tin: Chúng ta gặp mặt đi, tôi biết ai là người tung tin.

Cô nhìn tin nhắn đó, lúc đầu cảm thấy bất ngờ, sau lại đó cười gượng.

Tại sao người khác luôn có cách uy hiếp cô.

Cô trả lời: Được, cô chọn địa điểm đi.

Ngô Ngữ Thiên là một cô gái thông minh xinh đẹp, có một đôi mắt phượng sắc sảo.

Vừa ngồi xuống sau khi đến điểm hẹn, Hân Nhan lịch sự cười: “Cô Ngô có gì cứ nói thẳng, cô muốn trao đổi điều kiện gì với tôi?”

Ngũ Thiên nho nhã khuấy li cà phê, những ngón tay sơn móng màu vàng kim nhẹ cong lên như những con bướm vàng bay lượn. Cô ta đưa mắt nhìn, cười với Hàn Nhan, cất tiếng nói: “Cô có muốn uống gì không? Tôi thích nhất mocha ở đây.”

Hàn Nhan cười mỉm, từ tốn lễ độ: “Không cần, tôi không muốn ở đây lâu...”

Ngũ Thiên chống cằm, hơi nheo đôi mắt phượng: “Cô hơi khác với suy nghĩ của tôi, nhìn thì rất nhu nhược, nhưng hình như bên trong khá mạnh mẽ. An Thành có phải thích điểm này ở cô?”

Hàn Nhan nhướn mắt: “Cô Ngô, con người tôi thích nói thẳng, không thích vòng vo Tam quốc. Cô cần gì ở tôi mới chịu nói ra người tung tin đồn?”

Ngũ Thiên nhìn cô, cười đáp: “Cô biết tôi muốn gì mà. Tôi muốn cô rời xa An Thành.”

Hàn Nhan khẽ bật cười: “Cô Ngô, giao dịch này không có lợi cho cô, tôi và An Thành đã chia tay rồi.”

“Nhưng anh ấy vẫn luôn yêu cô.”

“Vậy thì cô nên tìm anh ấy, chứ không không phải tôi. Cuộc đời tôi từ này không còn liên quan gì đến anh ấy nữa.” Hàn Nhan giơ tay đang đeo chiếc nhẫn lấp lánh, nở nụ cười dịu dàng, “Tôi đã đính hôn rồi, cô Ngô.”

Ngũ Thiên hơi bất ngờ.

Sau đó cười: “Đúng thật tôi không nên tìm đến cô. Thật ra tôi cũng không phải yêu An Thành nhiều lắm, nhưng anh ấy có thể sẽ là chồng tương lai của tôi, tôi không muốn trong lòng anh ấy có người khác. Nhưng cô đã tuyệt tình đến vậy rồi, mà anh ấy vẫn một lòng yêu cô, tôi không có hi vọng rồi phải không?”

Hàn Nhan lắc đầu: “Chuyện của cô tôi không lo được. Nếu đây là cuộc giao dịch, để công bằng, cô cứ đưa ra điều kiện đi.”

Ngũ Thiên cũng lắc đầu: “Không có điều kiện gì cả. Cũng may tôi không ghét cô, tôi miễn phí nói cho cô biết người đó là ai.”

Ngừng một giây, cô ta chậm rãi nói: “Là bạn gái của anh họ tôi, tên là Vu Vy Vy.”

Hàn Nhan sững sờ cả người.

Cô không hề ngờ đến người hại cô chính là Vu Vy Vy, hơn nữa còn hại cô một cách tàn nhẫn vậy nữa.

Ngũ Thiên nhún vai, tiếp tục nói: “Hôm đó tôi dùng mấy vi tính của anh họ, trang mạng lúc ấy chưa tắt, tôi mới phát hiện là cô ta đăng tin đó. Tôi rất ghét cô ta, nhưng anh họ tôi lại chết mê chết mệt cô ta. Nay, hai người có mâu thuẫn gì sao?”

Hàn Nhan lắc đầu. Cô vẫn chưa thôi bàng hoàng.

Cô đột nhiên nghiệm ra lời nói của Cẩm Niên, trên đời này, kẻ ngốc nhất là cô, ngốc đến không tài nào ngốc hơn...

An Thành về đến nhà, đến bên cửa sổ, cầm lấy bình nước tưới hoa.

“Anh quên em đi...”

Giọng nói lạnh nhạt của cô cứ lẩn quẩn trong đầu anh. Anh cảm thấy khó chịu trong người, thỉnh thoảng ném mạnh bình nước xuống đất.

Vừa lúc bà Dư Ninh Vi đi vào và bắt gặp cảnh đó khiến bà hoảng hồn, thấy vệt nước loang lổ trên sàn, nhíu mày trách anh: “An Thành, con lại giận lấy gì vậy, lớn thế rồi mà.”

An Thành lờ đi, quay lưng ngồi phịch xuống sofa, mở tivi, vặn âm thanh lớn hết cỡ.

Dư Ninh Vy thở dài, nhặt bình tưới lên, lại nhìn mấy chậu hoa mới mua về đã bị tưới đến úng, nhìn thấy mà thấy đau lòng. Lại phải mua lại chậu hoa mới nữa rồi, mấy chậu hoa để ở chỗ An Thành chẳng bao giờ sống quá một tháng cả.

Bà đến bên con trai, vỗ vai của anh: “Nếu con không từ bỏ được, vậy sao không giành lại chứ?”

An Thành dựa lưng vào sô pha, ngửa đầu ra sau, lấy tay bịt mắt lại, không nói gì.

Dư Ninh Vi hiểu con mình, bà biết con trai bà đang khóc trong câm nín.

Nhìn cảnh con trai thế này khiến tim bà nhói đau.

Đứa con này của bà ranh ma như Tôn Ngộ Không vậy, bình thường chỉ nó làm người ta khóc, nhưng không ngờ lại có một ngày nó có thể khóc vì một người con gái.

Từ lần trước gặp mặt Hân Nhan, bà tưởng rằng chuyện của hai người chắc chắn rồi, người con gái tên Hân Nhan nhất định sẽ là con dâu tương lai của bà, nhưng không ngờ đột nhiên nhận được tin chia tay của hai người, bất ngờ hơn nữa, lí do chia tay là vì Hân Nhan có người khác. Dư Ninh Vi có ấn tượng rất tốt với Hân Nhan, bà cảm thấy cô không giống loại người đó, nhưng không ngờ...

Bà lại vỗ vai An Thành một cái, nói thật to: “Đứng dậy, con của mẹ sao có thể vô dụng vậy chứ. Nó rời bỏ con, là do nó không biết trân trọng con, loại con gái đó con còn tha thiết gì nữa.”

An Thành vẫn áp chặt đôi tay lên mắt, nghẹn ngào thốt lên: “Mẹ, con là kẻ vô dụng, con không quên được cô ấy.”

Bà nghe thế liền thở dài.

Tiếp tục như vậy nữa, An Thành sẽ tự huỷ hoại bản thân mình.

Bà bèn nói: “Hay là con đi đâu đó cho khuây khỏa? Đúng lúc có một dự án bên Hải Nam, ba con muốn con đi một chuyến đến đó. Phong cảnh ở đó cũng đẹp, con thường xuyên đi dạo dọc bờ biển, thì tâm trạng sẽ dễ chịu hơn nhiều.”

Lúc này An Thành mới buông tay xuống, tâm trạng ổn định trở lại, “Được, vài ngày nữa con sẽ đi.”

Khi thu dọn hành lí, An Thành cầm chiếc cà vạt xám mà Hân Nhan tặng anh trên tay, nhìn lâu thật lâu, sau cùng quyết định bỏ vào tủ áo.

Hôm qua anh xem tin trên mạng mới biết cô xảy ra chuyện. Anh biết cô không phải là người tung tin vu khống kẻ khác, chắc chắn do cô đụng chạm với ai nên mới bị hại vậy.

Anh lo cho cô, không do dự gọi ngay cho cô, nhưng cô đã tắt máy.

Gửi tin nhắn lại không thấy cô không hồi âm.

Anh sốt ruột, không biết liên lạc với cô bằng cách nào, thế là chạy thẳng xe tới dưới chung cư nhà cô, nếu mà may mắn thì có thể gặp được cô.

Không ngờ may mắn gặp được cô thật.

Anh vốn đã tính sẵn trong đầu, gặp cô anh sẽ dùng giọng điệu gì, nói cái gì và làm cái gì.

Ví dụ, anh sẽ mĩa mai bộ dạng tội nghiệp của cô: “Cô Lục, trở thành người nổi tiếng trên mạng cảm giác thế nào? Chẳng phải cô có Kha Cẩn Niên sao? Sao hắn nỡ để dư luận mắng chửi cô thế?”

Sau đó ngay lúc cô khóc nức nở vì đau khổ, anh sẽ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, an ủi cô: “Được rồi, đừng khóc nữa, Kha Cẩn Niên không cần cô, coi như tôi miễn cưỡng thu nhận cô vậy.”

Thế nhưng tất cả những dự định đó đều sụp đổ trong khoảnh khắc anh gặp được cô.

Sự lo lắng của anh là dư thừa, cô rất ổn, sắc mặt ổn, dáng vẻ rất ổn, tâm trạng cũng ổn, tóm lại tất cả đều ổn cả. Người không ổn, trái lại chính là anh.

Sau đó, anh tình mắt nhìn thấy chiếc nhẫn đắt tiền trên tay cô, khoảnh khắc nhìn chiếc nhẫn kia tim anh như ngừng đập.

Không ngờ cô lại nhận lời cầu hôn của Kha Cẩn Niên. Thế mà anh buồn cười đến nỗi mơ tưởng níu kéo cô về lại bên mình.

Là do anh ngu ngốc tự chuốc lấy.

“Anh quên em đi”. Đúng, cô nói với anh như thế.

Nếu được, anh cũng muốn biết, làm thế nào để quên một người, quên sạch tất cả, quên một cách triệt để, từ nay không nhớ đến nữa.

23. Chương 23: Anh Hãy Dẫn Em Đi

Hội đồng quản trị tập đoàn Kha Thị đã ra quyết định chính thức khởi tố Lục Hân Nhan.

Hân Nhan chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày cả họ lẫn tên của mình không chỉ xuất hiện trên tạp chí lá cải, còn trở thành tin nóng trên các trang mạng, các bài viết về cô cũng được lan truyền một cách nhanh chóng và được cập nhật liên tục, trở thành một trong những tin nóng hàng đầu. Có lẽ cuộc sống hiện thực nhàm chán quá, nên người thời nay luôn thích thú với việc tìm kiếm tin lạ và nóng cùng mấy tờ báo lá cải.

Nhưng Hân Nhan lại không mấy may để tâm đến, cứ như Lục Hân Nhan trên mạng ấy không phải là cô, chỉ là người cùng họ cùng tên với cô thôi, Lục Hân Nhan đó có bị làm sao đi chẳng nữa cũng không liên can gì đến cô.

Cô chỉ cảm thấy tức cười chuyện tập đoàn Kha thị khởi tố cô, nhưng trên tay cô thì lại đang đeo nhẫn cầu hôn của Kha Cẩm Niên. Nếu họ kết hôn thật, thế chẳng phải tập đoàn Kha thị kiện chính vợ của Tổng giám đốc tập đoàn sao?! Nếu tin này loan ra ngoài, không biết có phải xuất hiện trên trang đầu các tờ báo như lần trước nữa hay không. Tuy nhiên, chuyện này chắc không thể nào xảy ra.

Cô nhất định sẽ tìm dịp trả lại nhẫn cho Cẩm Niên.

Thời tiết đang âm ập, vậy mà không hiểu sao bầu không khí xoay quanh Hân Nhan lại ngày càng lạnh lẽo.

Cơn dông bão như chưa từng bình lặng giây phút nào, mà nó ngày càng ác liệt hơn.

Hân Nhan đang âm thầm chờ đợi người chủ mưu của tất cả mọi chuyện xuất hiện, không ngờ người đến gặp cô trước hết lại chính là bà Kha.

Bà Kha đã mất đi kiên nhẫn so với lần gặp đầu tiên, lúc bà ta gặp cô, đã cởi bỏ lớp nguy trang điềm tĩnh của một phu nhân quyền quý, xông thẳng vào căn hộ của Cẩm Niên, giáng một cái tát thật mạnh vào mặt cô.

Cái tát đó vang dội, dùng lực rất mạnh, tai cô ù đi, dư âm vang một hồi lâu.

Bà Kha giận điên người, cả người run bần lên: “Loại đàn bà như cô còn có mặt mũi ở đây sao? Cô làm cho nhà họ Kha tổn thất bao nhiêu cô có biết không? Cô có đền bù nổi không? Đừng ý Cẩm Niên thích cô, thì cô có thể bay thẳng lên cao làm phượng hoàng, tôi nói cho cô biết Lục Hân Nhan, trừ khi tôi chết, chứ không đời nào tôi để cô vào làm dâu nhà tôi, cô rút khỏi đây ngay lập tức cho tôi !!!”

Nói xong bà bắt đầu đẩy Hân Nhan.

Hân Nhan bị đẩy lùi về sau hai bước, một bên mặt cô đã bắt đầu bầm tím lên.

Không biết sức lực từ đâu mà hai chân Hân Nhan đứng thật vững, mặc cho bà Kha đẩy cô như thế nào, cô cũng không nhúc nhích.

Đứng yên tại chỗ, cô lạnh lùng nhìn bà Kha, khóe môi nhếch lên, cười trả lời: “Bà Kha, có phải bà cho rằng, ‘gia đình kiểu mẫu của bà’ có cái quyền giẫm đạp lên lòng tự ái của người khác? Một năm trước, nhà họ Kha của bà đổi trắng thay đen, rõ ràng là Cẩm Niên đeo bám tôi, lúc sau lại đổi thành tôi bám lấy anh ta không buông, vậy mà hết lần này đến lần khác bà có thể ăn no ngủ yên được sao?”

Bà Kha lạnh giọng nói, “Rõ ràng chính cô dụ dỗ Cẩm Niên, cô giống hệt như em gái cô vậy, cũng chẳng tốt đẹp gì hơn ai. Tôi nói cho cô biết, tập đoàn Kha thị đã chính thức khởi tố cô, cô muốn bày thêm thủ đoạn gì nữa thì cứ chơi với luật pháp đi. Muốn Cẩm Niên cưới cô, đừng có mơ!”

Hân Nhan vẫn cười, cúi đầu xoay chiếc nhẫn trên tay, dừng dừng trả lời: “Bà Kha, lòng tự trọng của tôi có thể không là gì trong mắt bà, nhưng trong mắt tôi, nó đáng giá hơn nguyên cái tập đoàn của bà đấy.”

Bà Kha sững người: “Cô nói vậy là có ý gì?”

Hân Nhan cười hời hợt, chậm chậm lên tiếng: “Bà Kha, bà biết tại sao tôi tiếp cận Cẩm Niên không?”

Hân Nhan im lặng nhìn bà ta, rành mạch nói từng chữ: “Tại vì tôi muốn chiếm đoạt cả tập đoàn Kha thị.”

Thật ra người có dã tâm thật sự tuyệt đối sẽ không nói dã tâm của mình ra cho người ta nghe như vậy. Cô nói thế, chỉ vì muốn chọc tức bà ta mà thôi.

Người dễ kích động như bà Kha chắc chắn sẽ nổi điên lên

“Cô...” Bà Kha nghiến răng đay đien, ngón tay đang chỉ vào cô run lẩy bẩy, la lên: “Con đàn bà độc ác như cô, cô đừng hòng! Cô rút khỏi đây liền cho tôi!”

Tiện tay đang cầm túi xách, bà ta đánh xối xả lên người Hân Nhan

Hân Nhan không né, chỉ là trong tiềm thức cô ôm lấy phần bụng. Cô có thể bị thương nhưng sinh mệnh trong bụng cô thì không được xảy ra chuyện gì.

Cẩm Niên đẩy cửa xông vào, ngăn giữa bà Kha và Hân Nhan: “Mẹ, mẹ làm cái gì vậy!”

Bà Kha tức giận vuốt ngực, hít vài hơi thật sâu, chỉ vào Hân Nhan, toàn thân đang run lên: “Nếu con còn xem mẹ là mẹ, thì lập tức đuổi người đàn bà này đi!”

“Mẹ.”

“Đuổi đi ngay! Con muốn mẹ tức chết đúng không?”

Bà Kha đang hết sức kích động, tức giận đến thở hồng hộc. Bà có bệnh về tim mạch, Cẩm Niên không dám làm bà giận thêm nữa, chỉ còn cách kéo tay Hân Nhan, dẫn cô ra bên ngoài.

“Anh xin lỗi, Hân Nhan.” Khép cửa lại, anh ta nói với vẻ mặt mệt mỏi: “Do anh chưa xử lý ổn thỏa chuyện này...”

Anh thấy trên trán Hân Nhan có một vết thương nhỏ, anh đau lòng kiểm lấy đầu cô, cẩn thận chạm vào vết thương: “Có đau lắm không?”

Hân Nhan né tránh, lắc đầu: “Không đau.” Cô đã sớm mất đi cảm giác đau rồi.

Cẩm Niên nắm lấy tay cô: “Chuyện khởi tố là chủ ý của mẹ anh, anh không cách nào ngăn bà được, anh xin lỗi. Nhưng em yên tâm, cho anh một ít thời gian, anh nhất định sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa.”

Hân Nhan cúi đầu tháo chiếc nhẫn trên ngón tay áp út ra.

Tim Cẩm Niên thoáng đau, cứ như gỡ chiếc nhẫn ra rồi, quan hệ của hai người sẽ hoàn toàn chấm dứt, vội ngăn cản cô, “Đừng tháo, Hân Nhan. Em đeo vào, thì đã là người của anh rồi.” Giọng điệu anh ta dịu dần, cầu xin cô, “Đeo chiếc nhẫn được không? Chúng ta kết hôn được không em?”

Hân Nhan vẫn kiên quyết tháo chiếc nhẫn khỏi tay. Chẳng qua đeo vài hôm thôi, mà tay đã xuất hiện vết hằn. Cô nắm lấy tay Cẩm Niên, đặt nhẫn vào tay anh ta.

“Anh không mệt mỏi sao, Cẩm Niên?” Cô khẽ hỏi rồi mỉm cười thật dịu dàng, “Nếu anh cưới tôi, không những phải thuyết phục gia đình anh, còn cả ban quản trị tập đoàn, còn dư luận và giới truyền thông nữa. Cho dù anh có cố níu kéo tôi ở lại, cũng vô dụng thôi. Cẩm Niên, anh còn nhiều việc phải thực hiện. Nhẫn trả lại anh, anh hãy quay vào an ủi bà Kha đi!”

Cô quay lưng định rời khỏi.

Cẩm Niên kéo tay cô. Anh ta kiên định nói: “Em về nhà ở vài ngày, lo xong việc bên đây, anh sẽ đi tìm em ngay.”

Rồi lại bổ sung thêm: “Em đừng hòng trốn.”

Cô không nói gì cả, cứ thế rời khỏi.

An Thành vừa đến sân bay, thì ngoài trời mưa lất phất. Ngữ Thiên đứng bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn bầu trời, than thở: “Mưa vậy chắc không ảnh hưởng việc máy bay cất cánh chứ?”

Vài hôm trước Ngữ Thiên biết tin An Thành đi Hải Nam, cũng đòi đến đó chơi vài ngày. An Thành vốn không ngại gì chuyện này, nên đã đồng ý.

Anh họ Ngữ Thiên tiễn cô ra sân bay, đi cùng còn có bạn gái anh ta, Vu Vy Vy.

An Thành nhớ mặt Vu Vy Vy, cô gái nói chuyện khiếm nhã với Hân Nhan, anh cũng chẳng có thiện cảm với cô ta.

Đang đợi gửi hành lý, Vu Vy Vy bỗng lên tiếng: “Anh An biết gì chưa? Chị Hân Nhan bị tập đoàn Kha khởi tố rồi.”

Anh ừ một tiếng hững hờ, không có hứng thú với đề tài này, không muốn nói gì cả.

Lòng anh lại nhớ đến gương mặt vô cảm, nhưng khi cười lại tươi như hoa kia. Hình ảnh đó dần rõ nét, phóng to dần, cho đến khi xâm chiếm hẳn từng góc ngách trong tâm trí anh.

Lại nghe Vu Vy Vy băng quơ nói: “Con người chị Hân Nhan thế nào em hiểu rõ nhất, luôn một chân đạp mấy thuyền, quen một lúc với mấy người. Em đoán, bây giờ Kha Cẩn Niên không cần chị ta rồi, chắc chị ta sẽ quay lại tìm anh thôi.”

An Thành lạnh lùng ngắt ngang lời cô ta: “Cô chẳng hiểu gì về Hân Nhan cả, cô ấy không phải người như vậy.”

Nói xong, anh đi ra chỗ khác, mặc kệ cô ta.

Tâm trạng anh bỗng trở nên rất tệ, xấu hơn cả thời tiết ngoài kia.

Anh họ Ngữ Thiên và Vu Vy Vy đi rồi, An Thành cảm thấy chán chường, bỏ mặc Ngữ Thiên, một mình ra ngoài hút thuốc.

Không ngờ Cao Tuấn lại đến tiễn anh, và đi sau anh ta còn có Hân Nhan.

An Thành tưởng mình hoa mắt, nhìn kĩ lại, đúng thật là cô.

Thật ra Cao Tuấn đã lừa Hân Nhan đến sân bay. Cao Tuấn gọi điện cho cô nói: “An Thành phải đi nước ngoài, trước khi đi, cậu ấy muốn gặp cô lần cuối. Hân Nhan, cho dù bây giờ như thế nào đi nữa, An Thành đã từng yêu cô thật lòng, về tình về lý cô nên tiễn cậu ấy, xem như tôi xin cô, hãy đi gặp cậu ấy một lần.”

Hân Nhan đắn đo trong vài giây, rồi đồng ý.

Đến rồi mới hay, An Thành chẳng qua đi công tác Hải Nam thôi. Không biết có phải không, hễ người nào có liên quan đến An Thành, đều giỏi lừa người ta cả.

Cô đứng cách đó không xa đối mặt với An Thành, không ai lên tiếng trước.

Cao Tuấn bước lên vỗ vai An Thành: “Người anh em, tôi đưa cô ấy đến rồi, có gì cần nói thì nói cho rõ ràng, đừng để sau này phải hối hận.”

An Thành xoay qua trả lời Cao Tuấn: “Cậu thật lắm chuyện, tôi không có gì để nói với cô ấy, cậu đưa cô ấy về đi.”

Cao Tuấn cười nham nhảm đáp: “Chưa tới giờ lên máy bay mà, tôi đi dạo quanh sân bay đây, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

An Thành làm mặt lạnh quay lưng: “Vậy cậu cứ đi dạo, tôi qua cổng kiểm tra đây.”

Quay lưng đi được hai bước, An Thành bỗng nghe Hân Nhan nhỏ tiếng gọi anh: “An Thành...”

Yếu ớt đến thế, giọng run rẩy, như mất hết tự tin, giống như đang khao khát điều gì vậy.

Bước chân anh bất giác dừng lại...

An Thành quay đầu, lạnh lùng nhìn tấm thân mềm yếu đó, khinh khỉnh lên tiếng, “Sao? Bà Kha tương lai có gì muốn nói với tôi sao?”

Gương mặt cô đỏ bừng lại trắng bệch...

Cô dùng sức cắn môi dưới, tay bắt giác ôm bụng, một lúc sau mới cất giọng yếu ớt, nói như khấn cầu: “Anh hãy dẫn em đi...”

Lời nói chưa dứt thì đã bị tiếng giày cao gót làm đứt quãng...

Ngữ Thiên bước đến, thản nhiên kéo lấy tay An Thành, trách anh: “Anh đi đâu làm em kiếm nãy giờ? Đến giờ qua hải quan rồi...”

Nói xong, cô ta mới phát hiện bầu không khí là lạ, người An Thành thì cứng ngắc, toát ra hơi lạnh.

Còn Lục Hân Nhan đang đứng đối diện, mặt trắng bệch, vẻ mặt trĩu nặng đến tuyệt vọng.

Bầu không khí ngưng đọng chốc lát, giọng An Thành lạnh lùng vang lên, cứ như muốn dùng răng cứa xé cô ra thành từng mảnh vụn, “Lục Hân Nhan, em lặp lại lần nữa lời vừa nói.”

Hân Nhan nhìn tay Ngữ Thiên khoắc lấy cánh tay anh, mắt rũ xuống, lí nhí nói: “Thôi, xem như em không nói gì cả.”

Lửa giận trong lòng An Thành lập tức nhen nhóm. Cô gái này còn muốn hành hạ anh đến chừng nào đây, tự đứng đến chọc tức anh, rồi lại rời khỏi như không có gì xảy ra cả! Cô thật không có một chút lương tâm nào à?

Sao lại có thể dễ dàng yêu cầu anh dẫn cô đi, rồi lại tùy tiện coi như cô không nói gì cả.

Lần này anh thật sự hận cô đến mức không thể hận hơn thế nữa.

Cho dù cô có tự nguyện theo anh, cũng còn phải xem anh có đồng ý dẫn cô đi hay không!

Hôm gặp mặt ở bữa tiệc rượu, anh đã hỏi cô có muốn theo anh không, khi đó cô lại trả lời rằng Cẩn Niên đang đợi cô. Lúc ban đầu là tự cô từ chối, sao bây giờ lại van xin anh?

Nhớ lại câu nói hồi nãy của Vu Vy Vy: chị Hân Nhan cứ thích một chân đạp mấy thuyền, một lúc dây dưa với nhiều người, em đoán, Kha Cẩn Niên không cần chị ấy nữa rồi, chị ấy sẽ quay lại với anh thôi.

Thực sự cô là loại người đó sao?

An Thành hất tay Ngữ Thiên, bước từng bước lớn đến trước mặt Hân Nhan, kéo cổ tay cô: “Cô đi theo tôi.”

Mặc kệ ánh nhìn hiếu kỳ của nhiều người, anh kéo cô tới một góc khuất.

Gần như thô bạo ép cô sát tường, bóp cằm cô, mặc kệ cô đau đớn nhú mày, anh cười nhạt: “Lục Hân Nhan, cô xem tôi là gì? Gọi là đến, xưa là đi sao? Kha Cẩn Niên không cần cô, giờ cô nhớ đến tôi rồi à?”

Cô nhắm mắt lại, lần đầu tiên rơi nước mắt trước mặt anh. Đó là giọt nước mắt cố nén bấy lâu, nén đến không được nữa...

Về ngụy trang cứng cáp giờ đây đã không còn nữa.

Cô lúng túng quệt nước mắt, bối rối nói: “An Thành, xem như em không nói gì, để em đi.”

“Đủ rồi!” Anh đột ngột hét lên một tiếng, tức giận nện một đấm vào vách tường.

Nghe thấy cả nghe tiếng gió vù vù của nắm đấm.

Nắm đấm nện vào tường cũng như một đòn nện vào cõi lòng của cô.

Một giây sau, anh bóp mạnh lấy cằm cô, rồi thô bạo hôn lấy môi cô. Hung hăng cạy mở hàm răng của cô, ngấu nghiến một cách mạnh bạo, mùi máu bắt đầu lan tỏa trong vòm miệng hai người. Cô run rẩy, nước mắt chảy xuống khóe miệng, cố gắng thoát khỏi gông cùm xiềng xích của anh, thế nhưng anh lại mặc kệ, nổi hận tràn ngập tâm trí lẫn trái tim anh khiến anh chỉ muốn cắn cho cô đau, cho cô nếm thử mùi vị đòn đau tột cùng đó là thế nào.

Không biết qua bao lâu, cô mới thôi giãy giụa.

Hai bàn tay bưng kín mặt, cô chậm chậm ngồi xổm xuống, không kìm được mà nức nở khóc, đau khổ nói: “An Thành, sao anh đối xử với em như vậy...em đã có thai với anh...”

Nghe được lời cô nói, anh bàng hoàng và sửng sờ.

Thật lâu sau, anh mới có thể thốt lên trong ngạc nhiên: “Có thai?”

Cô vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc như mưa.

Trong khoảnh khắc lúc ấy, cô thật mong anh sẽ dìu cô dậy và ôm vào lòng, sau đó an ủi cô: Hân Nhan, vì em, vì đứa con, anh sẽ dẫn em đi.

Chỉ cần anh nói một câu, cô sẽ đi theo anh, không do dự, mặc kệ tất cả, xem như đây là việc làm ngang bướng duy nhất trong đời cô.

Song An Thành lại im lặng lạ thường, buông tiếng cười lạnh nhạt: “Ai biết đứa con là của tôi hay của Kha Cẩn Niên?”

Cô không ngờ anh lại nói một câu như vậy

Những ngày qua cô đã nghe biết bao câu nói khó nghe, song tất cả cũng không bằng câu nói của anh khiến cõi lòng cô nát tan vụn vỡ. Bỗng chốc lời nói hóa thành một cánh tay, kéo cô vào trong bóng tối sâu thẳm và không lối thoát...

Cô ngẩng đầu, trên mặt còn hằn vệt nước mắt, vẻ mặt như không thể tin nổi: “Không ngờ anh lại cho rằng...” Chưa dứt lời, cô lại cười chua chát, “Em thật ngốc. Đã như vậy mà còn muốn anh dẫn em rời khỏi, đáng lý phải tìm Cẩn Niên, sao lại tìm anh cơ chứ.”

Câu này là cô tự nói với mình, nhưng hiển nhiên đã làm An Thành nổi giận.

Chỉ cần cô chịu hạ mình nói vài lời dễ nghe với anh, như vậy anh sẽ bỏ qua tất cả, và dẫn cô đi.

Thế mà đến giờ phút này, cô còn tưởng nhớ đến Kha Cẩn Niên

Anh thực sự chỉ là người dự bị.

An Thành mở ví, lấy tấm thẻ tín dụng ra, ném trước mặt cô, tàn nhẫn nói: “Cho dù đứa bé là của ai đi nữa, nghĩ tình cô cũng quen với tôi một thời gian, thẻ này coi như tôi bù đắp cho cô. Hãy phá thai đi, sau này đừng làm phiền tôi, từ nay không ai nợ ai.”

Từng chữ một như dao đâm vào tim cô, chúng mọc rễ, mọc thành cành quăn quật thật chặt tim cô, khiến lòng cô quặn đau từng cơn.

An Thành quay lưng, không đoái hoài gì đến bộ dạng rã rời của cô, tuyệt tình rời đi.

24. Chương 24: Trời Cao Biển Rộng

Hân Nhan lại đến tiệm bánh ngọt mà An Thành đã từng dẫn cô đến.

Kêu một cái bánh tiramisu, cô ăn thật chậm, cảm nhận mùi vị trong từng mẩu bánh.

Nhưng ăn gần xong, thì cô lại cảm thấy muốn nôn. Mấy hôm nay, cô liên tục gặp phải các triệu chứng buồn nôn khi mang thai, ăn một ít đồ ngọt là muốn nôn ngay. Cô cố kiềm chế cảm giác nôn mửa, cố gắng nuốt hết miếng bánh.

Sau khi ăn vào, sống mũi bỗng dưng cay cay, sự chua xót dâng trào từ sâu trong lòng, và rồi cô không nhịn nổi bật tiếng khóc.

Tiếng khóc to dần như loa âm thanh, đến nỗi vang khắp tiệm bánh ngọt, khiến ọi người xung quanh giật mình hoảng hốt.

Anh hãy dẫn em đi.

Cô phải dùng cảm biết bao mới thốt ra được mấy chữ này, thế mà anh không những mặc kệ, còn ném xuống đất, giẫm lên, nghiền nát đến thảm thương, dơ bẩn đến không tài nào nhận ra bộ dạng đẹp đẽ vốn có.

Hân Nhan nghĩ, có lẽ là cô tự chuốc lấy mà thôi.

Cô đã tổn thương An Thành nhiều đến vậy, sao còn mong chờ anh đối xử với cô như ngày xưa được chứ.

Bên cạnh anh còn có Ngô Ngữ Thiên, hai người trông mới đẹp đôi làm sao, báo chí cũng khen nức nở, còn đăng cả tấm ảnh Ngữ Thiên khoác tay anh, cúi đầu cười hạnh phúc ngọt ngào, một cảnh tượng đẹp để biết mấy.

Cô tưởng rằng An Thành chính là đôi tay kéo được cô ra khỏi bóng tối, song lại quên mất cô hãy còn đang trong bóng tối đen kịt, sao có thể thấy được đôi tay đó chứ?

Nhân viên cửa hàng bước đến hỏi thăm cô: “Thưa chị, chị không sao chứ?”

Hân Nhan liên tục lắc đầu.

Múc một muỗng bánh ngọt bỏ vào miệng, cô ăn trong đau đớn nghẹn ngào. Dáng ăn của cô hiện giờ rất khó coi. Và đây cũng là cái bánh ngọt đắng nhất mà cô từng ăn.

Đắng thấu trong miệng, lắng đọng vào tim.

Sau khi chính thức nghỉ việc, Hân Nhan một mình sống an nhàn qua ngày ở chung cư.

Cô trở nên thèm ngủ, sức ăn cũng mạnh hơn lúc trước nhiều, dù sao trong bụng cũng thêm một người.

Cô tự bảo, phải chăm sóc tốt bản thân, không vì bản thân, cũng phải vì đứa con trong bụng. Lúc trước cô không thích con nít, mà chúng cũng chẳng ưa gì cô. Điển hình như em họ của cô, Ngô Thần, từ nhỏ cô đã cảm thấy tiếng khóc của nó rất ồn ào, còn nó cũng luôn cho rằng cô rất xấu tính. Thế nhưng đợi khi mang thai rồi cô mới biết, thì ra mỗi cô gái bẩm sinh đã tràn đầy bản năng làm mẹ, nó tồn tại bấy lâu nay ở nơi dịu dàng nhất trong trái tim, đến khoảnh khắc được thức tỉnh, có thể thay đổi cả thế giới. Bụng còn chưa thấy rõ lấm, nhưng cô thường ngồi rất lâu trên ghế dài dưới lầu, xoa xoa bụng, nói chuyện một lúc với đứa bé trong niềm hạnh phúc của một người mẹ.

Vài hôm trước, cô gửi cho An Thành một tin nhắn cuối cùng: An Thành, tôi đã phá thai rồi, từ nay đường ai nấy đi, không còn dây dưa gì nữa.

An Thành không hề trả lời gì cả. Cô nghĩ kết thúc như vậy cũng tốt, không ai nợ gì ai nữa.

Không ngờ trong ngày mùa xuân ấm áp lại nhận được cuộc gọi từ mẹ cô.

Cô nhìn số hiện thị nhấp nháy trên màn hình, chần chừ không dám bắt máy.

Trong suốt một năm trời, câu nói đó của mẹ cô: “sao mày không chết đi, chính mày hại chết Hân Duyệt, người đáng phải chết là mày”, mãi vang vọng trong đầu cô, dày vò tâm trí của cô. Hân Nhan sợ bắt máy, lại nghe những lời như thế. Trái tim cô giờ đây đã lở loét cả rồi, không thể chịu được thêm sự tổn thương nào.

Rốt cuộc cô cũng bấm nút nghe: “Mẹ.”

Không ngờ giọng nói đầu dây bên kia cũng rụt rè không kém: “Hân Nhan à?”

Hân Nhan chưa trả lời đã nghe tiếng khóc thút thít: “Hân Nhan, mẹ có lỗi với con.”

Hân Nhan ngớ người.

Trong một năm trở lại, cô luôn là người cầu xin sự tha thứ từ mẹ, không ngờ hôm nay lại nhận được lời xin lỗi từ mẹ cô.

Cô nghẹn ngào: “Mẹ.”

Mẹ cô vừa khóc vừa nói tiếp: “Hân Nhan, mẹ đã trách lầm con. Mẹ đã xem nhật kí của Hân Duyệt, mới biết rằng tất cả không phải là lỗi của con. Hân Nhan, xin lỗi con, lúc trước mẹ đã đối xử tệ với con, con tha thứ ẹ có được không?”

Hân Nhan cầm điện thoại bật khóc giống như đứa trẻ, khóc vô tư, khóc nức nở trong điện thoại.

Sự chờ đợi lâu nay đã được hồi đáp, cuối cùng cũng có người thân chịu tin cô.

Hai mẹ con cầm điện thoại khóc một lúc. Sau cùng Hân Nhan lau nước mắt, cười nói: “Mẹ, mẹ có khỏe không?”

“Chỉ có cái cổ hay đau nhức thôi, mà cũng là bệnh kinh niên rồi, không gì to tát đâu con.”

“Chú Lâm có khỏe không?”

“Ông ấy cũng rất khỏe, dạo trước bên xưởng xảy ra một số chuyện, nhưng bây giờ giải quyết ổn thỏa cả rồi.”

“Vài hôm nữa con về thành phố B thăm mẹ có được không? Con nhớ mẹ lắm.”

Mẹ cô mừng hớn hở, khấp khởi nói: “Được được. Con về đi, để mẹ gặp con.”

Về nhà, một từ đẹp để làm sao!

Cô đã từng cho rằng sẽ không còn có mái nhà nào dành cho cô.

Cúp điện thoại, Hân Nhan xoa bụng, cười mãn nguyện, cất nói dịu dàng với sinh linh trong bụng mình: “Con ngoan, chúng ta cùng về nhà nào.”

Trời cao biển rộng

Biển cả có một sức hấp dẫn đặc biệt, chính là có thể xoa dịu vết thương tâm hồn của một người. Đứng trước biển rộng mênh mông, nhìn thấy điểm tiếp nối giữa bầu trời và biển, tầm nhìn mở rộng hơn bao giờ hết, so với nó, nỗi buồn phiền chẳng là gì.

Sau khi đến Hải Nam, chiều nào An Thành cũng dành một ít thời gian đứng bên bờ biển.

Tiếng sóng vỗ bờ tựa như những lời chúc phúc từ phương xa.

Bước từng bước trên cát, dấu chân in sau lưng như đọng lại bao kỷ niệm xa xưa.

“An Thành, tôi phá thai rồi, từ nay chúng ta đường ai nấy đi.”

Anh tưởng rằng anh sẽ đau lòng khi thấy đọc tin nhắn đó, thế mà khi đứng trước biển cả bao la, nghe tiếng sóng biển cuộn cuộn dưới chân, tiếng sóng gột sạch bờ biển cũng lấn át cả tiếng khóc trong lòng anh.

Cõi lòng anh anh giờ đã nguội lạnh rồi.

“An Thành, quay đầu lại đi.” Tiếng Ngữ Thiên cất lên từ sau lưng.

Thấy anh quay lưng, cô ta liền cầm máy ảnh lên, chụp lại hình anh vào trong máy.

An Thành cau mày: “Sao cô chụp hình tôi?”

Cô ta nắm gấu váy màu xanh da trời chân trần chạy đến bên anh, cười tươi: “Tại vì anh trông như một bức tranh nghệ thuật vậy, em không chụp lại thì uổng quá.”

Anh im lặng lắc đầu, lại chuyển ánh nhìn lên mặt biển nhấp nhô sóng trào.

Ngữ Thiên và anh đứng kề vai, cô ta nói, “À, anh biết không, màn hình điện thoại của cô Lục là hình của anh đấy.”

An Thành ngẩn người.

Ngữ Thiên lại giơ máy chụp cảnh biển, nói vu vơ: “Nhưng mà bộ dạng đó của anh trông thật xấu, mặc bộ đồ thể thao kỳ quái. Thật ra lúc đó em cảm thấy cô ấy thật lòng yêu anh, bởi vì một người lấy hình một người khác làm hình nền, thì chắc trong lòng phải có người đó rồi. Tiếc là sau cùng hai người vẫn không ở bên nhau.”

Sóng biển lại từng đợt từng đợt xô bờ, chạm vào chân, cảm giác thật mát lạnh.

Cõi lòng nguội lạnh của An Thành lại bỗng dưng dậy sóng, anh bắt đầu nhớ đến người đó.

Buổi tối, bãi biển bên ngoài cửa sổ bao trùm trong bóng đêm, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng sóng vỗ từng cơn.

An Thành nhận được điện thoại từ Thiếu Phi.

Giọng Thiếu Phi hơi sốt ruột: “Anh, em đã điều tra ra ai là người hại ba em rồi”

“Là ai?”

Thiếu Phi ngưng một chút rồi mới tiếp lời: “Kha Cẩn Niên”

An Thành rùng người.

Thiếu Phi ngại ngần nói lên suy nghĩ của mình: “Anh, có khi nào Hân Nhan rời khỏi anh là vì Kha Cẩn Niên lấy chuyện này ra uy hiếp cô ấy không? Em trước sau cũng không tin Hân Nhan là người lẳng nhăng, cô ấy vốn rất chung thủy trong chuyện tình cảm.”

Trong khoảnh khắc đó, không biết cảm giác gì xâm chiếm lấy An Thành, như nước biển thấm vào tim, vừa mặn vừa đắng.

Anh chợt nhớ đến từng vẻ mặt của cô xuất hiện trước mặt anh gần đây, vẻ mặt ngại ngần muốn nói lại không dám, muốn bước đến lại rút rề, bước chân chần chừ mỗi khi trông thấy anh, nỗi buồn ẩn giấu sâu trong mắt.

Lúc nói cô nói “hãy dẫn em đi” với anh, cô vừa hồi hộp, vừa mong chờ, vừa thom thóp lo sợ.

Lúc anh bảo cô phá thai, ánh mắt cô vừa đau buồn vừa bất lực, như một đứa bé lạc đường, không biết nên làm thế nào.

Cô trông như giỏi che giấu cảm xúc, thực ra lại thường bị bán đứng bởi biểu cảm trên gương mặt mình.

Và điều tệ hại chính là đến tận bây giờ anh mới hiểu ra.

25. Chương 25: Mưa Rào Sấm Chớp

Trong khoảng khắc đó, An Thành chợt tự khẳng định trong lòng, việc Hân Nhan chia tay anh, nhất định là do Kha Cẩn Niên lấy chuyện của cậu anh ra uy hiếp cô.

Cô gái này thật là, nhìn cứ như không quan tâm đếm đếm xỉa tới, thật ra trong lòng lại hiền lành đến ngu xuẩn.

Sao anh đáng chết đến nỗi quên mất điều này chứ.

Sau khi cúp máy, An Thành tìm số điện thoại của Hân Nhan, lúc bấm danh bạ tìm số của cô, tay của anh cứ run lên bần bật.

Điện thoại được kết nối, âm báo nghe thật dài, anh chưa từng cảm thấy thời gian lại dài dằng dặc như bây giờ.

Nhưng một giây, hai giây, ba giây đã qua, bên tai vẫn chỉ nghe mỗi tiếng âm báo chuông, cô mãi không bắt máy.

Lòng An Thành trĩu nặng.

Từ lúc đầu xuân đến nay, đây là trận mưa đầu tiên có sấm chớp đổ xuống thành phố S.

Hân Nhan mới mua thức ăn từ siêu thị đi ra, cô bung dù ra, bước đi trong mưa.

Ngọn đèn vàng vọt soi giọt mưa như thấp lên những ánh đèn nhỏ li ti khiến cho đêm mưa lạnh buốt thêm phần ẩm áp.

Cô ngân nga lời của một bài hát, mượn tiếng mưa gõ lên chiếc dù tạo thành nhịp điệu.

Mấy ngày gần đây, tâm trạng của cô ngày càng thư thái hơn. Cẩn Niên vẫn như lúc trước vì cô mà căng thẳng với gia đình không ít, vào những ngày này, khi có thời gian sẽ gọi điện ân cần hỏi thăm cô, nghe ra giọng anh ta có vẻ mệt mỏi.

Khi ấy Hân Nhan cũng khích lệ anh ta vài câu: Cẩn Niên, anh vì tôi mà làm cho nhà cửa xào xáo, có đáng không? Anh không thấy mệt mỗi sao?

Cẩn Niên nói: Vì em, có mệt mỗi hơn nữa anh vẫn muốn kiên trì. Em chờ anh, Hân Nhan, anh nhất định giải quyết tốt mọi việc.

Hân Nhan đáp: Kết thúc rồi, Cẩn Niên. Chờ tòa án mở xét xử, tôi sẽ thừa nhận hết mọi chuyện, đặt dấu chấm hết cho chuyện giữa chúng ta. Tôi vứt bỏ tất cả, bao gồm cả tôn nghiêm của bản thân, đổi lại anh tha cho tôi đi, như vậy không được sao?

Cẩn Niên trầm mặc một lúc: Ở bên anh khó đến vậy sao?

Hân Nhan cười: Đúng vậy, vì tôi đã yêu người khác rồi.

Sau đó, Cẩn Niên liền cúp máy.

Nhưng chuyện giữa cô và anh ta vẫn không có hồi kết, giống như trận mưa này, cứ rỉ rả mãi không ngừng.

Điện thoại vang lên, Hân Nhan cầm máy lên xem, là một dãy số lạ.

Bấm nút nghe liền nghe được giọng nói quen thuộc: “Chị Hân Nhan.”

Hân Nhan cuối cùng cũng đợi được người cô đã chờ từ lâu.

Vừa che dù bước đi, vừa trả lời điện thoại, Hân Nhan từ tốn nói: “Vy Vy, tôi chờ điện thoại của em lâu lắm rồi”.

Vy Vy khẽ cười, giọng lạnh tanh: “Dạo này chị sống thế nào? Mùi vị trở thành người nổi tiếng thế nào hả chị Hân Nhan?”

“Tại sao em ép tôi đến đường cùng?” Giọng nói của cô vô cùng bình thản, không có chút vẩn cũng không có phần nộ.

Vy Vy cười lạnh một tiếng: “Tại sao à? Chị còn không biết sao? Vì Hân Duyệt. Chị cùng Kha Cẩn Niên hại chết Hân Duyệt, nó còn trẻ như vậy, các người nhất định sẽ gặp quả báo”.

Hân Nhan im lặng.

Bên tai chỉ nghe tiếng mưa tí tách rơi, cùng tiếng sấm đùng đùng trên bầu trời vần vũ, nghe thật náo nê.

Vy Vy đã mất kiên nhẫn, chất vấn cô: “Lục Hân Nhan, chị nói gì đi chứ? Chị không thể đối diện với cái chết của Hân Duyệt đúng không?”

Hân Nhan nhẹ nhàng cười một tiếng lại giống như đang thở dài.

Hân Nhan nói: “Vy Vy, người hại chết Hân Duyệt thật sự là tôi sao? Đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, trong lòng em không phải rõ nhất sao? Sở dĩ em trả thù tôi và Cẩn Niên, là do trong lòng em vẫn luôn áy náy với Hân Duyệt? Nếu lúc trước không phải em sắp xếp cho nó giả danh tôi, Hân Duyệt cũng sẽ không chết, em nghĩ như thế nên mới trút hết mọi tội lỗi lên người tôi và Cẩn Niên, đúng hay không?”

Thần kinh của Vy Vy bỗng nhiên đứt đoạn, cô ta hét lên: “Chị nói bậy! Là chị dụ dỗ Kha Cẩn Niên, là chị hại chết Hân Duyệt...”

“Vy Vy...” Hân Nhan ngắt lời, nhìn làn mưa mãi rơi trước mắt, chậm rãi nói, “Chuyện của Hân Duyệt, tất cả chúng ta đều có lỗi. Giã mình trong chiếc lồng mình tự tạo ra, đến cuối cùng không ai trong chúng ta có được hạnh phúc. Đã đến lúc phải mở chiếc lồng đó ra rồi.”

Nói xong Hân Nhan liền cúp máy.

Dừng chân đứng lại bên đường.

Trầm mặc thật lâu, nhớ đến rất nhiều chuyện.

Trên đường về nhà từ trường cấp 3 vào giờ tan học, cô cùng Hân Duyệt, Vy Vy, ba người tay nắm tay đi trên con đường yên tĩnh rợp bóng cây phía trước khuôn viên trường.

Ở đây mùa hè thật là tuyệt, không có ánh mặt trời chiếu xuống oi bức, không có xe cộ qua lại tấp nập.

Trên lưng đeo túi xách màu đen đơn giản, trong tay không ôm hai quyển sách nặng trĩu, bước chân thật nhẹ nhàng, dọc theo ven đường ba người cùng cười đùa tí tởm.

Các cô thích ăn mì thịt bò ở lề đường nhất.

Hân Duyệt luôn cầm đĩa gấp miếng thịt bò lớn trong tô của cô, cười mỉm bảo: “Chị là tốt nhất.”

Cô không để bụng, đôi khi còn gấp thêm thịt bò trong tô của mình cho Hân Duyệt.

Vy Vy ở bên cạnh cắn đĩa, nghiêng đầu nhìn cô, thở dài nói: “Nếu mình cũng có một người chị song sinh như vậy thì hay biết mấy.”

Hân Duyệt dí dỏm đắc ý rung đùi: “Hâm mộ hả? Mình cho cậu biết, cái tốt khi có một người chị song sinh là không ngại gấp thịt bò ỉnh, mà nếu hôm nào mình không muốn đi học, chị của mình có thể đi học thay. Chúng mình vẫn luôn là vật thay thế cho nhau.”

Hân Nhan nhin không được cười rộ lên: “Gì mà vật thay thế. Em đúng là ranh ma, lúc đầu đã nói trước rồi, nếu em không muốn đi học, chị sẽ không đi học thay em.”

Hân Duyệt bĩu môi bất mãn, nhìn Vy Vy nói: “ Vy Vy, cậu xem có một người chị cũng không tốt như vậy đâu.”

Điện thoại lại vang lên.

Hân Nhan cúi đầu nhìn, là An Thành.

Trên màn hình hiện lên hình của anh, anh mặc bộ quần áo thể thao màu đỏ, tay áo và ống quần đều ngắn, nụ cười của anh rất sáng chói, rực rỡ như ánh mặt trời vậy.

Cô nhìn ảnh chụp trên điện thoại đến thất thần, nhất thời quên nghe máy.

Không để ý đằng xa có một chiếc xe đang chạy đến. Lúc cô ngẩng đầu lên chỉ thấy được ánh sáng chói mắt.

Sau đó là tiếng xe phanh lại rất chói tai.

Màu đỏ của máu lan tràn ra, như đóa hoa anh túc đang nở rộ.

Hồi ức lại lần nữa trở về, bên tai cô còn vang vọng lời nói yếu ớt cuối cùng của Hân Duyệt, Chị, em xin lỗi...

Cô ôm lấy khuôn mặt của Hân Duyệt, dùng hai tay dính đầy máu lau đi máu trên mặt Hân Duyệt, lớn tiếng khóc không dứt, Hân Duyệt, em đừng nói chuyện, em sẽ không sao, sẽ không sao đâu...

Đến cuối cùng, Hân Duyệt dùng hết sức nắm lấy tay của cô sau đó ngắt đi.

Cô muốn nắm lấy tay em gái nhưng chẳng còn chút sức lực nào có, dần mất đi ý thức.

Đó đã là một năm trước. Thời gian không thể quay lại được.

Một năm sau, cô nằm ở phía trước xe, toàn thân đều là máu, đùi phải cũng đau đớn kịch liệt.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Bóng tối bao phủ cô như trước kia, Hân Nhan biết rất rõ, cơn ác mộng vô tận lại đến.

“Xin hỏi phải anh An không?”

An Thành tiếp điện thoại, nghe được lời nói như vậy, bỗng nhiên khẽ giật mình.

Câu hỏi quen thuộc dường nào.

Lúc anh và Hân Nhan mới quen biết nhau, cô dùng điện thoại của Thiếu Phi gọi cho anh, giọng điệu bình tĩnh không sợ hãi: “Xin hỏi phải anh An không?”

Anh vẫn còn sững sờ, sau đó nghe trong điện thoại một giọng nữ nhẹ nhàng nói tiếp: “Xin chào, chúng tôi gọi từ bệnh viện XX. Đây là điện thoại của người mới vừa bị tai nạn xe, vì chúng tôi không thể nào liên lạc được với người nhà, đành phải gọi đến số của anh...”

“Phanh!”

Trong không khí bỗng nhiên phát ra tiếng vang cực lớn.

Ngữ Thiên sợ đến mức vội vàng chạy từ trên lầu xuống xem chuyện gì đã xảy ra: “An Thành, làm sao vậy?”

Chứng kiến An Thành giật mình sững sờ đứng bất động một chỗ, sắc mặt tái mét, ánh mắt trống rỗng bất lực. Bên cạnh là ấm nước sôi mới đun, nước nóng đổ đầy đất, bắn tung tóe đến chân của anh, anh lại không hề hay biết.

Ngữ Thiên đi đến, cầm lấy tay của anh dịu dàng trấn an: “Anh làm sao vậy? Có bị phỏng không?”

Trong điện thoại có tiếng người lo lắng hỏi: “Anh An?”

Lúc này anh mới khôi phục lại tinh thần, giọng run rẩy hỏi: “Cô ấy thế nào rồi? Có sao không? Có chuyện gì hay không?”

“Thương tích của cô ấy khá nghiêm trọng vẫn đang được cấp cứu ở bên trong. Nếu anh biết người nhà của cô ấy, xin...”

An Thành không nghe hết câu đã cúp điện thoại, vội vàng lấy chìa khóa xe chạy nhanh ra cửa.

Ngực bỗng nhiên như bị ai đục khoét, gió thổi đến toàn thân đều đau nhức, sau đó cả người như bị một cơn sóng lớn bao phủ lấy.

An Thành không kiềm được bắt đầu sợ hãi. Từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ như vậy. Giống như trước mắt có một ánh sáng, nếu không bước nhanh đến sẽ không bắt kịp, ánh sáng đó bỗng nhiên biến mất, chỉ còn lại màn đêm dày đặc.

Trong lòng anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Hân Nhan không thể có gì được, anh còn có chuyện phải nói với cô.

Ngữ Thiên đi theo phía sau, nắm lấy cánh tay của anh: “Trễ như vậy rồi anh còn muốn đi đâu?”

An Thành hất mạnh tay, hét lên một tiếng: “Cút ngay!”

Ngữ Thiên kinh ngạc đến ngây ngẩn, anh cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi.

26. Chương 26: Nỗi Đau Thâm Lặng

Mưa liên tiếp một tuần lễ ở thành phố S, ánh nắng trở thành một điều xa xỉ, bầu trời mỗi ngày đều âm u, những mảng mây xám xịt bao trùm cả không gian. Dự báo thời tiết mấy ngày tới vẫn âm u như vậy, khiến tâm trạng con người ta cũng ủ dột theo, mang theo một cảm giác buồn bực trong lòng.

Hân Nhan hôn mê đã lâu chưa tỉnh.

Trong lúc đó đã xảy ra rất nhiều chuyện đặc sắc, đáng tiếc cô lại bỏ lỡ.

Ví dụ như lúc cô còn đang ở trong phòng phẫu thuật, An Thành và Cẩn Niên ở bên ngoài phòng bệnh đã đánh nhau một trận toí bời, cả hai sau đó bị bảo vệ đuổi ra ngoài.

Lại ví dụ như nhà họ Kha chính thức hủy bỏ khởi tố đối với cô, ngày đó Tổng giám đốc Kha Cẩn Niên công khai thanh minh cho cô Lục, đối với việc danh dự cô bị tổn hại cảm thấy vô cùng áy náy.

Lại ví dụ như Tô Văn đem thiệp cưới đến cho cô xem, vừa khóc vừa mừng, Lục Hân Nhan tới muốn cô làm phù dâu cho tôi, nếu cô không tính lại thì tôi sẽ không kết hôn đâu, tôi vì cô lỡ hạnh phúc cả đời của mình đó.

Ngày ấy khi cô tỉnh lại, bầu trời u ám suốt tuần cuối cùng cũng quang đăng trở lại, chỉ còn những vũng nước mưa đọng lại ven đường.

Bầu trời xanh thăm thẳm làm lòng người khắp khởi vui mừng.

Người đầu tiên Hân Nhan nhìn thấy khi mở mắt ra là An Thành.

Lúc còn bé xem phim trên ti vi, Hân Nhan có rất nhiều cảm tưởng đối với việc bị tai nạn xe sau đó mất trí nhớ. Sau khi bị tai nạn xe, một cuộc sống mới bắt đầu, quên hết mọi chuyện cũ có thể gây ra những gút mức ân oán sau này.

Việc mất trí nhớ trong phim truyền hình dường như rất dễ dàng. Tiếc thay, việc có xác suất cao này lại không hề dành cho cô. Đã trải qua 2 lần bị tai nạn, mỗi một lần cô đều muốn đem mọi chuyện quên hết đi, nhưng hết lần này đến lần khác ông trời cũng không cho cô được toại nguyện.

Cô không chỉ không quên An Thành mà còn nhớ rõ những gì anh đã nói. Ngay lúc mở mắt ra nhìn thấy anh, trong đầu có tiếng vọng rất rõ ràng.

Ai biết được đứa bé trong bụng cô là của tôi hay là của Kha Cẩn Niên?

Mặc kệ đứa bé này là của ai, tốt xấu gì tôi cũng từng qua lại với cô, chuyện này cũng xem như tôi đền bù tổn thất cho cô vậy.

An Thành luôn nắm tay của cô khi cô hôn mê, thấy cô tỉnh lại anh mừng rỡ khôn xiết, cầm tay cô thật chặt: “Em tỉnh rồi sao? Có thấy chỗ nào không thoải mái không? Có muốn ăn chút gì không?”

Hân Nhan nhìn anh một lúc lâu, hơi nhúu mày, như đang muốn hỏi điều gì.

Sau đó, cô rút tay mình ra khỏi tay anh. Anh vội nắm tay cô lại, cô đã không còn chút sức nào nhưng vẫn cố chấp rút tay mình lại.

Về mặt của anh đỡ dần.

Sau khi rút tay ra như sức nhớ điều gì, cô vén chăn sờ lên bụng của mình, nhưng dưới chăn chỉ có một bên đùi bó thạch cao còn bụng thì lại phẳng lì.

Đứa bé đã không còn nữa rồi.

Hân Nhan ngậm ngẩn một lúc sau đó khóc oà lên.

Cô không còn khóc như trước đây, nước mắt vẫn lăn tăn rơi nhưng khóc không thành tiếng, như có thứ gì chặn ở cổ họng dù cô cố hết sức cũng khóc không thành tiếng, cảm giác bức bối.

Cuộc sống giờ đây đã rút cạn hết sức lực và hi vọng trong cô.

An Thành nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng trấn an: “Hân Nhan, đừng quá đau lòng, em giờ không chịu được kích động đâu.”

Cô vẫn tiếp tục khóc, khóc không ra tiếng, cắn thật mạnh mu bàn tay của mình.

Nhìn thấy cô như thế càng khiến anh thêm bối rối, trong phút chốc mắt anh cũng ngấn nước, cất tiếng trong nghẹn ngào: “Thật xin lỗi, đều là lỗi của anh. Anh đã biết tất cả mọi chuyện rồi, anh đáng chết lắm, anh không nên nói những lời khó nghe với em. Em hãy đánh anh đi, Hân Nhan, đánh anh thật mạnh đi. Đừng hành hạ bản thân mình, anh xin em...”

Cô vùng vẫy trong ngực anh. Cô cũng chẳng còn chút sức lực nào, nên không thể giãy khỏi vòng tay vững vàng của anh, bèn dùng sức đẩy anh ra.

An Thành sợ cô bị thương vội buông lỏng tay.

Hân Nhan xoay người, đưa lưng về phía anh, rưng rức khóc. Hân Nhan lại quay về quãng ngày như bị nhốt trong lồng trong bệnh viện trước đây.

Lần thứ hai bị gãy đùi phải, sinh non, mất nhiều máu, cô thoát chết trong gang tấc.

Cuộc đời của cô thật ngoạn mục làm sao.

Từ lúc tỉnh lại cô không hề mở miệng nói câu nào. Phần lớn thời gian đều nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt trống rỗng. Từ góc nhìn của cô chỉ có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm bên ngoài, đôi khi có một hai chú chim bay lượn trên bầu trời cao. Cô cứ nhìn miết một chỗ không biết là đang nghĩ đến chuyện gì.

Ngoại trừ lúc biết mình bị sinh non, tâm trạng không khống chế được khóc âm ỉ một lần, sau lần đó cảm xúc của cô rất ổn định, cũng rất phối hợp điều trị, chỉ là không hề nói một câu nào.

Trong khi đó, An Thành nhất quyết ở lại chăm sóc cho cô. Cô dường như xem anh không tồn tại, coi anh như không khí vậy. An Thành cũng không bỏ cuộc, luôn nói chuyện với cô, thường xuyên hỏi cô có muốn ăn cơm hay không, có cảm thấy chỗ nào không khỏe, nếu không thì có muốn xem ti vi hay nghe nhạc không. Cô chỉ trả lời bằng cách lắc hay gật đầu mà không hề nói một câu.

Cô dường như biến thành một người khác, cứ như một đứa bé không có bất cứ một cảm xúc nào.

Trong lòng An Thành rất lo lắng, anh biết rõ cô đang giận anh, đi gặp bác sĩ hỏi thăm bệnh tình của cô, bác sĩ cũng lắc đầu: “Bản thân bệnh nhân không muốn mở miệng nói chuyện, chúng tôi cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể chờ đến khi cô ấy gỡ bỏ được gút mắc trong lòng. Trong khoảng thời gian này, tâm trạng của bệnh nhân không thể chịu được kích động mạnh.”

An Thành không biết nên làm như thế nào, chỉ biết pháp phởng lo lắng trong lòng.

Tô Văn và Thiếu Phi cách ba ngày lại đến thăm Hân Nhan một lần, nhưng bất cứ ai cô cũng không mở miệng nói chuyện. Đôi khi vết thương khiến cô đau đớn nhưng cô cũng chỉ chau mày, không hề rên lên một tiếng.

Tô Văn cùng An Thành ra bên ngoài nói chuyện, lo lắng hỏi: “Hân Nhan cứ tiếp tục như vậy, có khi nào mắc bệnh trầm cảm không?”

An Thành thở dài: “Tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa. Đều là lỗi của tôi, cô ấy không để ý đến tôi, tôi cũng hiểu.”

Hốc mắt Tô Văn đỏ lên: “Sao Hân Nhan lại phải chịu nhiều đau khổ vậy chứ.”

Nghe thấy câu này, An Thành cảm thấy đau lòng, thất thần một lúc lâu.

Bỗng dưng nhớ đến lúc về quê của Hân Nhan, bác gái của cô dẫn anh vào một căn phòng, thở dài một tiếng rồi nói: “Đứa bé Nhan Nhan này, từ nhỏ đã chịu nhiều khổ sở. Ba mẹ ly hôn từ lúc nó còn rất nhỏ nên nó vẫn mong muốn có một gia đình trọn vẹn, Tiểu An, cháu đừng làm cho nó thất vọng.”

Anh chỉ hận không thể một nhát đao phanh thây mình ra.

Cẩn Niên cũng đến bệnh viện mấy lần, nhưng đều không có vô phòng mà chỉ đứng ngoài nhìn Hân Nhan từ xa.

Mặc dù An Thành hận Cẩn Niên thấu xương nhưng anh biết rõ Hân Nhan nhất định không muốn cả hai xảy ra xung đột, do đó chỉ có thể kiềm nén lửa giận hừng hực trong lòng mình. Lúc trước hai người đã từng đánh nhau một trận trước cửa phòng bệnh, anh đã đánh Cẩn Niên vài đấm và anh ta cũng đánh trả không ít.

Cẩn Niên tựa người vào cửa nhìn về phía Hân Nhan, nhẹ giọng hỏi: “Cô ấy vẫn không chịu nói chuyện?”

An Thành nói: “Một câu cũng không chịu nói.”

Cẩn Niên thở dài, hơi bàng hoàng: “Cô ấy hiện giờ rất giống như một năm trước. Tôi đưa cô ấy từ bệnh viện trở về nhà, cô ấy đối với tôi cũng không có phản ứng, không nói với tôi một câu. Sau đó cô ấy chỉ nói một câu, rằng cô ấy hận tôi.”

An Thành cười lạnh: “Anh đáng bị thế.”

Cẩn Niên cười khê: “Anh đừng nên đắc ý vội, lúc đó là cô ấy hận vào tôi, hiện tại lại là anh. Cô ấy cũng không muốn nói chuyện với anh, rõ ràng muốn nói cô ấy cũng hận anh.”

An Thành giận tái mặt, muốn xông lên nắm cổ áo Cẩn Niên nhưng mắt thấy Hân Nhan nằm trên giường bệnh nên đành phải dần cơn giận xuống, thấp giọng nói: “Kha Cẩn Niên, cả đời này anh đừng mơ có thể cướp cô ấy khỏi tôi.”

Cẩn Niên vẫn mỉm cười như trước, chỉ vào cửa phòng: “Tôi muốn vào trong gặp cô ấy một lát.”

An Thành tuy không vui nhưng vẫn gật đầu, chỉ nói: “Cẩn thận đừng làm cô ấy kích động.”

Cẩn Niên nhìn anh một cái: “Yên tâm tôi có kinh nghiệm hơn anh.”

Có tiếng bước chân vọng đến.

Hân Nhan tưởng đó là An Thành, vẫn không ngoảnh đầu lại, mắt vẫn nhìn chăm chú ra phía cửa sổ.

“Hân Nhan.”

Người đó đi đến bên giường bệnh cất tiếng gọi khẽ.

Thân thể cô run lên, từ từ quay mặt lại, nhìn người có vẻ ngoài nhã nhặn kia.

Cẩn Niên.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh cô, quan sát cô một lúc lâu, sau đó vươn tay muốn vén mấy sợi tóc mai ra phía sau tai cho cô.

Vốn tưởng rằng cô sẽ né tránh nhưng cô chỉ bình tĩnh nhìn anh ta không hề nhúc nhích.

Ngược lại làm cho anh ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tay ngừng giữa không trung, cuối cùng anh ta cũng vén những sợi tóc mai ra phía sau tai cho cô, thốt lên một câu: “Anh xin lỗi.”

Đây là lời xin lỗi từ tận đáy lòng anh ta, tiếc rằng đã khá trễ.

Hân Nhan nhìn anh ta không hề chớp mắt.

Cẩn Niên cúi đầu xuống, nắm lấy tay trái của cô, cầm tay cô trong tay của anh ta, mười ngón tay đan vào nhau.

Anh ta nói tiếp, giọng nói khê khàng: “Anh hại em chịu khổ hai lần. Anh cho rằng kéo em về bên cạnh anh, như vậy là đã có được em, nhưng trong lòng của em không hề có hình bóng của anh, dù anh có làm gì cũng đều vô ích. Thật xin lỗi, hiện giờ anh mới hiểu được điều này sau khi em sau bị tổn thương nặng nề. Hân Nhan từ nay về sau anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Thật sự xin lỗi em.” Dừng lại một lát, anh ta nói tiếp: “Còn Hân Duyệt, anh thật lòng xin lỗi cô ấy.”

Cả hai đều tra tấn lẫn nhau đã lâu như vậy, trên người ai cũng chồng chất vết thương, anh ta cuối cùng cũng quyết định buông tay. Tình yêu vốn không nên như thế, anh ta phải làm cô thật hạnh phúc mới đúng.

Tuy nhiên vẫn có chút không cam lòng.

Trước đây Cẩn Niên vẫn thường đưa ra những giả thiết ở trong lòng, nếu như lúc trước Hân Duyệt không có mạo danh, anh ta và Hân Nhan sẽ là một đôi tình nhân hạnh phúc. Suy nghĩ này đã từng dày vò anh ta, để anh ta nghĩ Hân Nhan vốn là thuộc về mình, do vận mệnh trở trêu đã cướp cô đi mà thôi, cho nên anh ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp bù đắp lại sai lầm trong quá khứ.

Rốt cục đâu mới là sai lầm?

Hân Nhan không yêu anh ta, mà anh ta lại cố chấp không chịu buông tay.

Đây mới chính là sai lầm.

Hôm nay, anh ta cuối cùng cũng buông tha cho cô.

Cẩn Niên nói xong những điều cần nói, liền buông lỏng tay của Hân Nhan.

Anh ta nghiêng người khê hôn lên mặt của Hân Nhan, sau đó cẩn thận đắp mền cho cô, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên Hân Nhan kéo góc áo của anh ta.

Cẩn Niên kinh ngạc quay người lại.

Hân Nhan nhìn anh ta, yếu ớt nói: “Cẩn Niên, nếu anh thấy có lỗi với tôi thì hãy dẫn tôi rời khỏi nơi này đi. Tôi muốn trở về thành phố B.”

Cẩn Niên kinh ngạc nhìn cô thật lâu.

Anh ta hỏi: “Đi khỏi nơi này, em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Cô gật đầu.

Cuối cùng anh ta gật đầu nói: “Được, anh sẽ dẫn em đi khỏi đây.”

27. Chương 27: Rời Khỏi

Trước khi rời khỏi thành phố S, Hàn Nhan ngồi xe lăn đến tham dự hôn lễ của Tô Văn.

Đêm trước khi hôn lễ diễn ra, Tô Văn gọi điện cho cô: “Lục Hàn Nhan, không phải cô đã hứa sẽ làm phù dâu cho tôi rồi sao?”

Hàn Nhan cười khê: “Thưa cô Tô, cô có thấy có phù dâu nào ngồi trên xe lăn chưa hả?”

Tô Văn không vui: “Tôi hoãn lại lễ cưới là được.”

“Đừng làm thế, tôi không muốn Hàn Phong hận tôi đâu.”

Trong lúc hai người say sưa tán gẫu, Cẩn Niên đi đến nói với cô, nói: “Hàn Nhan, cả ngày ở trong phòng rất buồn chán, lát nữa anh đưa em đi dạo công viên.”

Hàn Nhan mỉm cười: “Được, chờ tôi nói chuyện xong rồi chúng ta đi.”

Sau khi Cẩn Niên đi khỏi, Tô Văn mới hỏi: “Là Kha Cẩn Niên hả?”

“Ừ.”

Tô Văn im lặng một lát, lại thở dài nói: “Tôi nghĩ cô nên cùng An Thành mới phải.”

Hàn Nhan vẫn cười bình thản như trước: “Ai tôi cũng không chọn, tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này thôi.”

“Rời khỏi đây rồi cô đi đâu?”

Hàn Nhan ngừng một lúc, mắt nhìn ra cửa sổ: “Về nhà.”

Trong lễ cưới của Tô Văn, cô lại gặp được An Thành.

Cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh, anh đeo cà vạt mà cô đã mua. Lần trước gặp anh, là khi cô ra viện, An Thành cầm lấy tay của cô, cô gắng lần cuối cùng: “Hàn Nhan, em hãy cho anh một cơ hội nữa được không, anh sẽ thật lòng đối xử tốt với em. Cầu xin em, đừng rời xa anh.”

Thậm chí Hàn Nhan nhìn thấy trong mắt anh có một vài giọt nước mắt sắp trào ra.

Cô không phải là người có lòng dạ sắt đá, lúc đó cô cũng muốn áp hai tay lên mặt của anh, nói cho anh biết trong lòng cô vẫn yêu anh.

Nhưng cuối cùng cô lại không thể.

Giây khỏi tay của anh, cô nói: “An Thành, anh không phải là em, anh sẽ không thể hiểu được nỗi đau trong lòng em. Chỉ cần anh ở bên cạnh em, mỗi khi trông thấy anh, nghe thấy giọng nói của anh, thậm chí chỉ là hơi thở cũng đều làm cho em rất đau đớn. Em nghĩ em nên rời xa anh, nếu không em sẽ đau đớn đến chết.”

Cô không nghĩ đến An Thành sẽ nằm khóc trên đùi của mình. Nước mắt của người đàn ông là vật quý giá vô cùng.

Một lúc sau, anh đứng dậy, đưa lưng về phía cô, không để cô nhìn thấy nước mắt của mình, nhỏ nhẹ nói: “Hàn Nhan, chờ đến khi em không còn thấy đau nữa, hãy trở về bên anh.”

Sau đó anh cất bước đi.

Hôm nay, anh mặc đồ tây, đứng từ đằng xa mỉm cười với cô.

Thời gian như ngừng lại, ngay cả gió và không khí cũng lắng đọng.

Cô cũng đứng tại chỗ mỉm cười. Không ai tiến lên trước cũng không ai hỏi thăm một câu, như hai người xa lạ nhìn nhau cười.

Cô dâu thay bộ sườn xám đỏ đi đến, cùng chú rể mời rượu khách dự tiệc.

Đi đến chỗ Hàn Nhan, trên mặt Tô Văn đã ửng hồng vì rượu. Tô Văn cạn ly với Hàn Nhan, dáng vẻ tươi cười hạnh phúc, vui vẻ nói: “Hàn Nhan, tôi với Hàn Phong có được ngày hôm nay tất cả là nhờ có cô, tôi mời cô một ly.”

Hàn Phong và Tô Văn nho nhã nở nụ cười: “Cảm ơn.”

Hàn Nhan nở nụ cười trên môi. Không quan tâm sự can ngăn của Cẩn Niên, uống cạn nửa ly rượu trong tay, mắt cũng đã nhoè nước: “Tôi chúc hai người hạnh phúc.”

Tô Văn cùng Hàn Phong cũng uống cạn ly rượu trong tay: “Hàn Nhan, cô cũng phải hạnh phúc đấy.”

Ngày Hàn Nhan rời khỏi thành phố S, An Thành nhất quyết ở trong nhà, không đi tiễn cô.

Thiếu Phi nhìn thấy dáng vẻ chán chường của anh họ mình cũng thấy bức bối: “Anh, Hàn Nhan đã đi rồi, anh sao còn ở đây uống rượu giải sầu? Chẳng lẽ anh uống rượu thì có thể đem cô ấy trở về sao?”

Cao Tuấn cũng tiếc hùi hụi: “Tôi thật sự nhìn lầm cậu rồi, An Thành. Con người mạnh mẽ không sợ trời, không sợ đất trước biến đi đâu rồi hả?”

An Thành chỉ nói: “Con mẹ nó, các người mặc kệ tôi đi.”

Ngồi ở cửa sổ sát đất, xung quanh anh đầy chai rượu rỗng và vương vãi thuốc lá. Bỗng nhiên trên trời có máy bay đang bay qua, anh thất thần nhìn đến mấy giây. Máy bay lưu lại trên bầu trời một vệt dài màu trắng, anh đang nghĩ, trên máy bay đó có cô hay không.

Người cha mà anh ngưỡng mộ đã từng nói: “Trách nhiệm của một người đàn ông chính là bảo vệ người phụ nữ của mình.”

Cho nên lúc trước dù nhà họ Dư không đồng ý bà Dư Ninh Vi qua lại cùng người đàn ông nghèo An Viễn Kính, ông vẫn kiên trì đến cùng chứng minh tình yêu của mình, và đã thực hiện được lời hứa đem cuộc sống hạnh phúc cho bà Dư Ninh Vi.

An Thành rất khâm phục sự kiên trì của ba anh, cũng vô cùng khâm phục sự dũng cảm của mẹ.

Nhưng chính anh lại làm tổn thương người phụ nữ mình yêu, ngay cả con của hai người cũng không bảo vệ được.

Anh thậm chí đã từng trách cô ngay cả câu ‘Em yêu anh’ cũng chưa từng nói qua, nhưng khi đã yêu nhau có nhau trong lòng thì cần chi 3 chữ kia chứ.

Lúc cô tình nguyện nói ‘Anh hãy đưa em đi’, cũng chính là lúc cô đã trao trái tim mình cho anh.

Tiếc rằng anh không biết quý trọng.

Thành phố S đã vào mùa mưa dài đằng đẵng, nhưng thành phố B hoa lại đang nở.

Dù cho thành phố đang trải qua mùa mưa hay mùa xuân khô hạn, thì mùa hạ rồi cũng đến mà thôi.

28. Chương 28: Em Đã Kết Hôn Rồi

Ba năm sau

Hàn Nhan:

Đã lâu không có tin tức của cô, dạo này cô có khỏe không? Tôi đã dùng rất nhiều cách để liên lạc với cô nhưng không được, đành phải viết thư cho cô, cũng không biết cô có thể tham dự hay không, hy vọng sẽ không quá muộn, vì tôi và Tiểu Nhã chuẩn bị kết hôn, bọn tôi đều mong cô có thể đến tham dự hôn lễ. Cô ấy cứ luôn nhắc đến cô, tôi cũng rất nhớ cô, tôi hy vọng cô có thể đến để chúc phúc cho chúng tôi. Nếu cô nhận được lá thư này, cô có thể hồi âm cho tôi được không.

Thân mến.

Thiếu Phi.

An Thành gặp Kha Cẩn Niên ở quán bar.

Cẩn Niên ngồi bên cạnh anh, uống một ngụm rượu: “Dự án ở Côn Sơn của anh làm tốt lắm. Chúc mừng anh lại thành công trong việc giành được mỗi làm ăn từ tay tôi.”

An Thành hừ lạnh một tiếng: “Bớt phóng đại bản thân đi. Dự án kia là do tự tay tôi giành được, không liên quan gì đến anh hết.”

Cẩn Niên cười cười: “Đã như vậy, An tổng sao cứ bám lấy tôi không tha, chuyện làm ăn mấy năm nay của tôi đều bị anh cướp sạch. Hôm nào chúng ta bàn bạc việc hợp tác với Kha thị được không?”

An Thành nhìn anh ta, híp mắt nói: “Có thể hợp tác, nhưng tôi lại không tin tưởng anh.”

Cẩn Niên đáp: “Không cần tin tôi, cái cần phải tin chính là tiền. Tôi cũng không ngốc đến nỗi tự tay phá hỏng việc làm ăn của mình.”

“Chuyện này bàn sau đi.” An Thành giơ ly rượu lên, chợt nhíu mày, “Không bằng định ngày đánh tennis đi. Tôi vẫn cảm thấy lần trước khiến anh thua chưa đủ thảm.”

Cẩn Niên cũng nâng ly rượu lên, khẽ cười: “Chỉ sợ anh không có cơ hội đó thôi.”

Hai người lại kể nói người đùa, phút chốc ly rượu đã thấy đáy.

An Thành xoay ly rượu, im lặng một lúc, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Gần đây...Có tin tức của cô ấy không?”

Cẩn Niên ngơ ngác, rồi lắc đầu: “Không có.”

An Thành gượng cười: “Cô ấy trốn kỹ thật.”

Cẩn Niên nhìn anh sâu xa, cuối cùng vỗ vai của anh, lặng im không nói gì.

Hôn lễ của Thiếu Phi vì Tiểu Nhã như gà bay chó chạy.

Thiếu Phi đau đầu không thôi: “Lê Tiểu Nhã, em sao mà làm dơ cả áo cưới thế hả? Anh thật khâm phục em.”

Tiểu Nhã như sắp khóc đến nơi: “Ồ, anh đừng ở đó mà khâm phục em, mau nghĩ cách giải quyết cái áo cưới đi, vết bẩn lớn thế này, em sao ra ngoài đón khách được.”

Thiếu Phi bó tay, bèn lấy điện thoại ra gọi: “Phải để cho khách khứa chờ một lúc, anh kêu người mang áo cưới lúc trước đã đặt mang đến đây.”

Tiểu Nhã thấy không ổn: “Từ cửa hàng đem đến đây cũng mất ít nhất một tiếng, để cho khách mời đợi lâu như vậy, không được đâu.”

“Vậy em nói phải làm sao...”

“Hay là để cho tôi thử xem.”

Bỗng nhiên có tiếng nói quen thuộc vang lên từ đằng sau.

Thiếu Phi cùng Tiểu Nhã kinh ngạc xoay người lại, vô cùng mừng rỡ: “Hân Nhan!”

Hân Nhan đang đứng ở cửa ra vào, mỉm cười nhìn hai người họ.

Tiểu Nhã vội vàng chạy tới, nhào vào lòng của Hân Nhan: “Chị Hân Nhan, chị đã đến thật rồi! Thật tốt quá!”

Hân Nhan để Tiểu Nhã ngọ nguậy trong lòng mình, sau đó nhẹ nhàng kéo cô ấy ra, tươi cười nói: “Tiểu Nhã, không còn thời gian nữa, đưa áo cưới cho chị xem, chị giúp em sửa lại.”

“Dạ được.”

Tiểu Nhã vội cầm áo cưới đến, chỉ vào vết rượu ở phía trên, mặt mày ủ rũ: “Em cũng không biết bị dơ từ hồi nào nữa.”

Thiếu Phi vẫn khoanh tay trước ngực, bực tức nói: “Đầu óc em thì biết được gì chứ.”

Tiểu Nhã liền dỗ ngọt cậu ta: “Dư Thiếu Phi, em biết mình sai rồi mà, hôm nay là ngày cưới của chúng ta, anh đừng giận nữa.”

Thiếu Phi vẻ mặt đành chịu.

Hân Nhan cười nói: “Chẳng qua lớp váy ngoài bị bẩn một chút thôi, tôi may một đường may nhỏ ở chỗ này, sẽ che được vết bẩn, nói không chừng lại trông đẹp hơn nữa.”

“Thật vậy sao...” Tiểu Nhã vui ra mặt, mừng rỡ ôm lấy Hân Nhan: “Chị Hân Nhan, chị thật là lợi hại.”

Hân Nhan đem áo cưới đưa cho cô ấy: “Em nên tranh thủ thời gian thay áo cưới đi. Cẩn thận đừng gây rắc rối nữa.”

“Em biết rồi.” Tiểu Nhã vừa đi vừa cười, ai ngờ lại vấp phải ghế sofa. Hân Nhan và Thiếu Phi cùng nhìn Tiểu Nhã, vẻ mặt hai người sâu sắc không thôi.

Tiểu Nhã đi rồi, Thiếu Phi bước tới trước mặt Hân Nhan, nở nụ cười ấm áp như thuở nào: “Hân Nhan, đã lâu không gặp.”

Hân Nhan mỉm cười: “Tôi trở về chúc mừng cậu đây. Thiếu Phi, chúc hai người hạnh phúc.”

“Cảm ơn.” Thiếu Phi tiến tới ôm lấy cô, sau đó hỏi: “Mấy năm nay cậu đã đi đâu?”

Hân Nhan nghĩ nghĩ trong đầu: “Tây Tạng nè, Tân Cương nè, rồi Vân Nam, Quảng Tây...”

Thiếu Phi cười rộ lên: “Cô như sống rất vui vẻ, vào Nam ra Bắc, phân nửa Trung Quốc cô đã đi hết rồi.”

Hân Nhan cũng cười: “Bác sĩ nói chân của tôi vừa mới khỏi, nên đi lại nhiều một chút, cũng không nghĩ đến càng đi lại càng xa.”

Hai người đứng đấy tán gẫu vài câu. Sau đó, Hân Nhan quay người bước đi, Thiếu Phi chợt cất tiếng nói sau lưng cô: “Hân Nhan, anh họ thật sự không quên được cô.”

Bước chân cô khựng lại, cuối cùng cũng không nói câu nào, cứ như vậy đi khỏi.

Hân Nhan không xuất hiện trong lễ cưới của Thiếu Phi, sau khi nói câu chúc mừng, cô liền trở về khách sạn.

Vẫy taxi, cô đang định ngồi vào trong xe, đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại. Cô lùi về phía sau một bước, ngã vào trong lòng ngực ấm áp.

Quay đầu nhìn lại, là An Thành. Anh đang thở hổn hển, một đường chạy đến nên tóc hơi rối.

Anh vẫn rắn rỏi mạnh mẽ như ngày nào, khuôn mặt điềm đạm nhưng cương nghị. Ba năm không gặp, anh đã trưởng thành hơn so với suy nghĩ của cô đôi chút, có điều vẫn ấu trĩ như trước đây.

Nắm lấy cổ tay của cô, không nói tiếng nào liền kéo cô đi.

Vừa rồi Thiếu Phi gọi điện cho An Thành, nói anh biết Hân Nhan đã xuất hiện, An Thành từ trong khách sạn chạy vội ra, bất chấp tất cả. Trong lòng của anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là anh muốn gặp cô, không để cho cô rời khỏi mình nữa.

Vừa kịp lúc không quá trễ, anh vừa chạy tới đã kịp nắm được tay của cô.

Hân Nhan bị anh kéo đi, nhìn nửa bên mặt điển trai của anh, khẽ gọi một tiếng: “An Thành.”

Cả người anh cứng đờ. Đó là giọng nói anh ngày đêm mong nhớ, vẫn như trong tưởng tượng của anh, như sương như khói.

Chân không dừng vó, vẻ mặt anh lạnh tanh: “Em cứ vậy bỏ đi mà không nói tiếng nào sao?”

Cô nói: “Em đã chào hỏi Thiếu Phi rồi.”

Anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói lạnh thêm vài phần: “Anh nói đúng mà! Em vừa đi là đi biệt 3 năm, đến một chút tin tức cũng không có, vừa mới xuất hiện, đã muốn đi nữa? Anh cho em biết, Lục Hân Nhan, em đừng có mơ.”

Hân Nhan khẽ giật mình, sau đó cười thầm: “An Thành, sao anh vẫn ấu trĩ thế.”

An Thành làm mặt lạnh, kéo cô ngồi vào trong xe của mình, hung hăng đóng cửa xe lại.

Xe lăn bánh phóng đi như vũ bão.

Hân Nhan nghiêng đầu hỏi An Thành: “Anh muốn đưa em đi đâu?”

Anh trả lời gọn lọn: “Về nhà.”

Cảnh vật ngoài cửa sổ không ngừng biến hóa, nhà cao tầng lúc cao lúc thấp, lúc gần lúc xa. Sau đó, xe đi vào một khu rừng yên tĩnh. Chung cư của An Thành nằm ở phía trước, từ đằng xa khu chung cư cao cấp này bị che khuất hoàn toàn bởi khu rừng.

Hân Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thầm nghĩ, nơi này không có thay đổi gì. Bảo vệ khu chung cư vẫn mặc bộ đồng phục màu xanh đậm, nhìn thấy xe của An Thành chỉ cúi chào mà không nói tiếng nào. Cửa tiệm xung quanh chung cư đều ghi bằng tiếng Anh, bởi vì có rất nhiều người nước ngoài cư trú ở đây. Xa xa ở hướng Tây, có một sân bóng mini, nhiều đứa trẻ ngoại quốc đang nô đùa cùng cha của chúng. Gần đó còn có một nhà thờ Thiên Chúa Giáo, đỉnh nhọn màu đỏ, nhìn đẹp vô cùng.

Vừa đi vào cửa chính, một chú chó lông vàng chạy nhào về phía An Thành, đứng cao đến nửa người.

An Thành vỗ vỗ đầu của nó, để cho nó liếm tay của anh.

Tiếp đó, chú chó nhìn chằm chằm Hân Nhan, tò mò đi đến ngửi người cô, ngoe nguẩy cái đuôi, tỏ vẻ thân thiết.

Hân Nhan hơi ngạc nhiên: “Sao anh lại nuôi chó?”

An Thành vuốt bộ lông vàng của nó, cười nói: “Sống một mình nhàm chán, có thêm bạn cũng tốt.”

“Một mình?” Hân Nhan ngồi xổm xuống, vuốt đầu của chú chó, cười như không cười: “An đại thiếu gia đâu thiếu người đẹp, sao mà tàn tạ đến nỗi phải nuôi chó bầu bạn thế hả. Anh có muốn đùa thì cũng nên kiếm chuyện nào vui một chút đi chứ.”

An Thành thở dài ngao ngán.

Ba năm không gặp, cô vẫn là đoá hồng có gai, cứ thích nói móc anh như trước.

Anh bực bội quát lên: “Nuôi chó còn tốt hơn so với quen phụ nữ, phụ nữ nói đi là đi, chó ít nhất còn biết tình nghĩa.”

Hân Nhan hiểu ý anh nói, nhưng chỉ cười hỏi: “Nó tên là gì?”

“Tiramisu.”

Hân Nhan bỗng ngớ ra.

Tiramisu, hãy dẫn anh theo.

*** Tiramisu ngoài là tên bánh, trong tiếng Ý nó còn có nghĩa là “Pick me up”, hay “Take me with you” (hãy dẫn em / anh theo) hoặc “Make me Happy” (Làm em/ anh hạnh phúc)

Lặng người đi thật lâu, cô nựng mặt của Tiramisu, làm bộ trách móc: “Chú chó đáng thương, mày phải theo người chủ không đáng tin cậy như thế, lại còn đặt ày một cái tên thật khó nghe.”

“Lục Hân Nhan!” Anh tức giận đến mức giọng nói cũng thay đổi.

Hân Nhan đứng thẳng lên, cười như không cười nhìn anh: “Hả?”

An Thành nắm chặt lấy bờ vai của cô, ép mạnh cô vào cửa phòng, rồi cúi người xuống, chóp mũi cạ vào mặt cô: “Tốt xấu gì chúng ta đã 3 năm không gặp, còn chưa nói chuyện đàng hoàng, em đã muốn chọc giận anh?”

Giọng nói quyến rũ nhưng đầy rẫy nguy hiểm.

Hân Nhan nhếch môi: “Do anh nóng tính thôi.”

Anh bình tĩnh nhìn cô một lúc, đôi mắt sáng long lanh phản chiếu đôi mắt sâu đen của anh.

Thật lâu sau, anh bỗng cười bí hiểm: “Chúng ta cùng chờ xem là ai chọc giận ai trước.”

Vừa dứt lời, không chút do dự kẻ môi hôn đôi môi mọng đỏ của cô. Môi của anh nóng hổi, mà môi của cô lại lạnh buốt, giao hòa cùng một chỗ, như muốn cắn nuốt đối phương. Anh vốn chỉ muốn hôn phớt qua thôi, thế nhưng ôm người mình mong nhớ bấy lâu trong lòng, một khi đã chạm vào, giống như củi khô gặp được lửa, ngày càng cháy lớn hơn. Anh nhịn không được hôn cô đắm đuối. Cô không đáp lại, cũng không từ chối, mặc anh hôn cô.

Tiramisu bị người phớt lờ, bất mãn sủa lên.

An Thành bị tiếng sủa của nó quấy rầy, bực bội mắng nó một tiếng.

Lúc này anh mới buông cô ra, phát hiện cô đang nhắm mắt lại, hai tay khoác lên vai của anh, mặt ửng hồng, hồn hển thổn thức.

Nhìn cặp môi đỏ mọng mềm mại ướm át, anh rút cuộc kìm nén không được, bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Tiramisu cũng chạy theo phía sau, anh vội đóng cửa phòng lại, nhốt nó ở bên ngoài.

Anh ôm cô ngã xuống giường.

Hân Nhan lẳng lặng nằm yên nhìn anh chăm chú, mắt như mang theo ý cười.

“Anh nhớ em lắm.” Anh chống tay ở trên đỉnh đầu của cô, ánh mắt tràn ngập khát vọng, hô hấp có chút gấp gáp, “Hân Nhan, có thể không?”

Cô không trả lời mà vươn tay kéo cà vạt của anh.

Đây là cà vạt mà 3 năm trước cô mua cho anh nay đã sờn rồi. Tháo cà vạt của anh, kéo anh về phía mình cho đến khi khuôn mặt anh và cô gần trong gang tấc.

Mặt của anh nhìn gần vẫn thật đẹp, một khuyết điểm nhỏ cũng không có.

Một người đàn ông sinh ra đã đẹp thế này, thật là một mối họa mà.

Cô cười cười, nhẹ nhàng chạm vào môi anh.

Thân thể An Thành khẽ run lên, ánh mắt mê loạn dần ngập tràn vui sướng.

Kìm nén không được, anh cúi người hôn vành tai và mái tóc mai của cô.

Cô thành linh lên tiếng: “Thật xin lỗi, An Thành, em đã kết hôn rồi.”

An Thành bỗng chứng người.

29. Chương 29: Gặp Được Người Bạn Chờ Mong Trong Biển Người Mênh Mông

Hân Nhan từ nhà An Thành đi ra, còn chưa kịp đóng cửa thì đã nghe bên trong vọng ra tiếng vang thật lớn, là âm thanh đồ vật bị vỡ.

Chẳng biết anh lại ném gì nữa. Hân Nhan thấy buồn cười, anh vẫn ấu trĩ như hồi đó.

Buổi tối cô đến nhà Tô Văn.

Tô Văn vừa mới sinh em bé, đặt tên là Hàn Thạc, tiếng khóc của bé trai đặc biệt to rõ.

Tô Văn ôm em bé, vẻ rất đau đầu: “Đứa nhỏ này có tài làm chuyên viên luyện giọng bẩm sinh.”

Hân Nhan ca ngợi hết lòng: “Tô Văn, Hàn Phong thật tốt với cô.” Thời này mà còn người chồng hết lòng chăm sóc cho vợ thật là hiếm thấy.

Tô Văn nghe xong lại cười: “Không dám đâu, từ khi đứa nhỏ ra đời, địa vị của tôi tuột dốc không phanh. Suốt ngày anh ấy cứ ôm nó không rời, không thèm liếc nhìn tôi lấy một cái.”

Hân Nhan nhin không được cười rộ lên: “Thôi đi cô, cô xem cô được người ta chăm sóc chu đáo đến nỗi mập mạp như vậy còn muốn gì nữa. Hàn Phong phải vất vả làm việc bên ngoài, về còn phải chăm sóc em bé và cô nữa mà.”

Đúng lúc Hàn Phong bưng trái cây đến, anh ta cười nói: “Hân Nhan, vẫn là cô hiểu biết lý lẽ. Nói chứ, tôi mới là người có địa vị thấp nhất nhà này đây.” Dứt lời, anh ta ngồi xuống cạnh Tô Văn, nắm tay cô ấy, vẻ rất yêu chiều.

Cô nhớ trong câu chuyện “Tình Yêu” của Trương Ái Linh đã từng viết: ‘Giữa biển người mênh mông lại gặp được người bạn hằng mong chờ, trong ngàn vạn năm luân chuyển, trong thời gian xa xăm bất tận, không sớm không muộn một bước nào, đúng lúc lướt qua nhau, cũng không có điều gì khác để nói, chỉ có thể khẽ khàng hỏi: “Ồ, anh cũng ở đây ư?”’

*** Trương Ái Linh chạm ngõ văn chương và nổi tiếng với tiểu thuyết đầu tay khi mới 12 tuổi, Trương Ái Linh được xem là một trong những nhà văn nữ có sức ảnh hưởng lớn đối với nền văn học Trung Quốc. “Sắc giới” được xem là một trong những tác phẩm nổi tiếng của Trương Ái Linh.

Tô Văn thật sự là người may mắn, bạn trai trước bỏ cô đi ấy, trong lúc cô ấy giày vò trong đau khổ, may thay trời xanh xui khiến cô ấy gặp được Hàn Phong, không sớm cũng không muộn, anh ta đến đúng khi cô ấy cô đơn hiu quạnh, mà Hàn Phong cũng trân trọng tình cảm này, thế là ngày càng yêu sâu đậm lúc nào không hay.

Hân Nhan thật lòng mừng thay cho Tô Văn.

Tô Văn kêu Hàn Phong đi cho em bé ăn, tiếp đó hỏi Hân Nhan: “Cô và An Thành, hai người còn muốn gần nhau đến khi nào?”

Hân Nhan mỉm cười: “Tôi không có giận mà anh ấy cũng không. Lúc sáng tôi đã gặp anh ấy rồi, anh ấy sống rất tốt và tôi cũng rất tốt.”

Tô Văn xua tay: “Thôi thôi, tôi không thích nghe mấy thứ này. Rõ ràng trong lòng hai người vẫn có nhau, sao lại không quay về bên nhau chứ? Mấy năm nay cô không ở thành phố S, tôi đã thay cô theo dõi anh ta. An Thành không hề có ý kết hôn, chứng tỏ anh ta vẫn đang đợi cô. Cô còn sợ gì nữa? Quá khứ đã qua thì hãy cho nó qua luôn đi.”

Hân Nhan vẫn giữ nụ cười trên môi: “Tô Văn, cô không hiểu đâu. Mấy năm nay tôi đã đi rất nhiều nơi, cũng nghiệm ra rất nhiều điều. Trời đất bao la, mà chúng ta chỉ là những hạt cát nhỏ nhoi. Một tảng đá lớn trải qua hàng triệu năm ở sa mạc cũng sẽ bị gió bào mòn thành hình thù mới, còn chúng ta chỉ sống vài thập niên đã nhắm mắt xuôi tay, ba năm cũng là một khoảng thời gian khá dài. Rất khó nói trong ba năm này chúng tôi không có bất cứ thay đổi, hay rào cản nào, nói ở bên nhau thì sẽ ở bên nhau được ngay. Tôi không phải sợ, mà muốn xác định rõ tình cảm của chính mình rồi mới quyết định bước tiếp theo. Tôi đã hai mươi tám tuổi rồi, anh ấy cũng đã hơn ba mươi, đã ở ngưỡng tuổi này cũng đâu còn chơi trò bắt chước người lớn như đứa con nít nữa. Tôi chỉ muốn suy nghĩ kỹ.”

Tô Văn nhìn Hân Nhan chằm chằm, cuối cùng cười tươi đáp: “Được rồi, tôi hết nói nể cô rồi. Sao cũng được, miễn cô đừng tự đánh mất cơ hội đời mình là được.”

Hân Nhan gật đầu nói: “Sẽ không đâu. Tôi biết phải sống vì mình thế nào.”

Buổi tối, Tô Văn cứ ngăn không cho Hân Nhan về khách sạn, bắt cô phải ở lại nhà của mình, vì thế Hân Nhan đành đồng ý.

Một lát sau, Tô Văn đi nghe điện thoại, sau khi quay lại thì cười mờ ám nói với Hàn Nhan: “An tổng gọi đến, nói anh ta đang bao vây dưới lầu nhà tôi, bắt tôi giao nộp cái người tên ‘Hàn Nhan’ nếu không anh ấy sẽ giết chết không tha.”

Hàn Nhan ngơ người, sau đó bực tức nói: “Bệnh tâm thần.”

“Ông xã, anh không cần trải giường đâu, tối nay Hàn Nhan không thể ở lại nhà chúng ta rồi.” Tô Văn quay lại nói lớn với Hàn Phòng đang trong phòng ngủ, rồi kéo vợ Hàn Nhan ra cửa: “Cô đi nhanh đi, anh ta chờ cô này giờ đây, bảo là có chuyện muốn nói với cô.”

“Tôi không đi đâu.” Hàn Nhan đứng khựng lại, hờn dỗi nói: “Cứ để anh ấy rận chuyện một mình đi.”

“Cầu xin cô đó.” Tô Văn liếc mắt cười ranh mãnh: “Lỡ anh ta làm những chuyện kinh thiên động địa gì thì tôi chẳng có mặt mũi ở lại đây nữa. Đi nhanh đi, tôi đã cảnh cáo anh ta phải nhẹ nhàng với cô một chút rồi.”

Hàn Nhan ngán ngẩm: “Tô Văn cô... Cô thông đồng với anh ấy phải không?”

Tô Văn lại cười: “Không dám đâu, tôi cũng chẳng muốn quan tâm chuyện hai người xa nhau hay không, chỉ tổ hao hơi phí sức thôi, chẳng có lợi ích gì cả. Thôi đi nhanh đi, tôi phải đi ngủ rồi. Hôm nào sẽ mời cô ăn cơm.”

Dứt lời, Tô Văn liền đẩy Hàn Nhan ra khỏi nhà không chút thương tiếc.

Tô Văn trước khi đóng cửa cũng không quên nói thêm: “Nhờ từ từ nói chuyện nha.”

Hàn Nhan vừa xuống lầu, đã thấy An Thành đang tựa lưng vào xe hút thuốc.

Đang giữa hè, cây long não sau lưng anh sinh sôi tươi tốt, hương thơm thoang thoảng trong gió, tán cây rộng cảnh hắt bóng xuống đỉnh đầu của An Thành, dưới ánh đèn đường vàng vọt, hình ảnh đẹp như tranh vẽ mang đến cảm xúc khó tả.

Trông thấy cô, anh chỉ ngược nhìn, thản nhiên tiếp tục hút thuốc chờ cô bước đến gần.

Hàn Nhan không có đôi cánh, bởi thế không thể sải cánh bay qua đỉnh đầu của anh, cô đành phải chậm chậm bước qua. Lúc bước tới chỗ của anh, đã thấy anh dập tắt điếu thuốc và đứng thẳng người lên.

Mùi thuốc lá trên người anh, quện cùng mùi hương của cây long não xộc vào mũi cô.

Sắc mặt anh không được tốt lắm, nhìn hơi buồn rầu ỉu rù.

“Anh...”

Cô còn chưa nói hết câu, đột nhiên cảm thấy trời đất tối tăm quay cuồng, lưng đau điếng. Kịp phản ứng thì mới nhận ra cô bị anh ép vào thân xe, anh dùng lực rất mạnh khiến cả lưng cô đụng mạnh vào xe. Cô cố giằng ra trái lại còn bị anh ôm ghì vào lòng. Bả vai bị anh ôm chặt như thể muốn bóp nát cô.

Hàn Nhan ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cùng với mùi thuốc lá, thật sự rất chán ngán.

Buồn bực dồn lại, dùng sức đẩy anh: “An Thành, anh lại uống rượu rồi lái xe nữa sao? Bộ anh không muốn sống nữa hả? Anh có biết như vậy rất nguy hiểm lắm không?”

An Thành vùi đầu tại hõm vai của cô, lời nói mơ hồ không rõ: “Hàn Nhan, em ly hôn đi. Anh không thể chấp nhận được chuyện em đã kết hôn, em hãy ly hôn với người đó ngay đi, anh không chịu được, một chút cũng không chịu được...”

Gió lại thổi làm những cành cây đu đưa xào xạc, như tiếng nước nở nghẹn ngào trong thâm lặng.

Hàn Nhan thở dài, cô đỡ lấy An Thành: “Anh say rồi, để em đưa anh về.”

Nhưng An Thành không cho Hàn Nhan nhúc nhích, lại ấn đầu cô sát vào ngực mình: “Em đừng lấy người khác, được không? Ở bên anh, được không em?”

Giọng nói van nài chất chứa bao đau khổ.

“An Thành ...” Hân Nhan ngẩng đầu lên, định nói với anh gì đó, bỗng nhiên anh lại buông cô ra, chạy đến gốc cây long não nôn thốc nôn tháo.

Hân Nhan chỉ cao 1m63 mà phải kéo một người cao 1m8 như An Thành quả là một chuyện vừa nhọc nhằn vừa hao tâm tổn sức. Sau khi An Thành nôn, anh đã hoàn toàn bất tỉnh, đôi lúc lại lẩm bẩm vài câu gì đó, cũng chẳng biết là anh đang nói gì. Hân Nhan đành phải lái xe đưa anh về, rồi lại phải kéo anh từ bãi đỗ xe lên tận trên nhà.

An Thành hoàn toàn vô lực, sức nặng của cả người anh đè lên đôi vai gầy yếu của Hân Nhan. Cô tức giận đánh mạnh vào vai anh, anh chỉ cười ngây ngô rồi thều thào tên “Hân Nhan”, còn muốn ôm cô vào lòng. Hân Nhan cảm giác dây thần kinh hai bên huyết thái dương của mình căng như dây đàn, giây phút kế tiếp sẽ đứt thành nhiều đoạn.

Thật vất vả đỡ được An Thành vào phòng ngủ, sau đó cô lấy khăn ướt lau cho anh.

Áo sơ mi của An Thành nhăn nhúm nhếch nhác, trên áo còn dính những vệt bẩn do anh nôn. Hân Nhan cảm thấy chịu không nổi liền giúp anh thay quần áo, anh thì lại nằm ngủ ngon lành, không còn gây ồn ào, yên tĩnh vô cùng, ngoan ngoãn ngủ yên như một đứa bé.

Hân Nhan ngồi trên giường chăm chú nhìn gương mặt bánh trai kia một lúc. Nghe anh trở mình miệng lẩm bẩm: “Hân Nhan, ở lại đi...”

Mũi cô chột cay cay, nổi xót xa dâng trào trong từng hơi thở. Hân Nhan cũng không rời đi, cô bước ra ghé xô pha nằm ngủ, nhưng không hiểu sao đêm nay cô ngủ rất ngon.

Khi tỉnh dậy, Hân Nhan thấy mặt mình đang áp sát một khuôn ngực rắn chắc. Không cần nghĩ cô cũng biết An Thành thừa lúc nửa đêm cô đang ngủ trên xô pha ôm cô vào giường, và rồi ôm chặt cô vào lòng. Đã nhiều năm như vậy mà anh vẫn chưa sửa được cái tật này, cứ chiếm hữu cô như món đồ chơi.

Cô tức giận giãy giụa trong lòng anh: “An Thành, anh bệnh tâm thần rồi, trời nóng muốn chết mà ôm em chặt như vậy. Mau buông em ra.”

An Thành lại im lặng không lên tiếng.

Tay anh đang vuốt ve ngón tay của cô, sờ đến ngón áp út bên tay trái của cô, chậm rãi nói: “Hân Nhan, nhẫn cưới của em đâu?”

Hân Nhan rút tay lại, trả lời gỏn lọn: “Không có đeo.”

Nghe vậy An Thành lại cười vui vẻ: “Tại sao lại không đeo ? Hay là em không hài lòng cuộc hôn nhân của bản thân? Hay hán không tốt với em?”

Cuối cùng, Hân Nhan cũng thoát khỏi anh, đứng dậy trừng mắt liếc anh một cái: “Sao anh hỏi nhiều quá vậy?”

An Thành lẳng lặng nhìn cô, than thở: “Hân Nhan, em nói thật đi, em rốt cục đã kết hôn hay chưa?”

Cô im lặng. Hồi lâu sau cô mới nở nụ cười, nụ cười vừa nhẹ nhàng vừa chân thành: “An Thành, em có kết hôn hay không quan trọng đến vậy sao? Chúng ta đã không gặp nhau ba năm rồi, cho dù muốn quay lại cũng chẳng dễ dàng. Em cũng không còn là em trước kia, có lẽ những thay đổi của em anh chưa nhận ra, anh có dám chắc muốn lấy em nữa không?”

An Thành im lặng không nói gì, không gian im ắng chỉ nghe được hơi thở của hai người.

Một lúc sau, An Thành mới ngẩng đầu nhìn Hân Nhan, kiên định trả lời: “Anh chắc chắn, cho dù sau này em có trở thành người thế nào đi chăng nữa anh vẫn muốn ở bên em.”

Hân Nhan sững sờ, tiếp theo cười ha hả lộ cả chiếc răng khểnh: “Nhưng em lại không chắc chắn. Vì bây giờ em không còn đúng cảm như ba năm trước nữa.”

Sắc mặt An Thành lập tức trở nên rất khó coi.

Cầm thấy nhiều lời vô ích, cô đứng lên, bình thần cười nói với anh, “An Thành, hôm nay em phải về thành phố B rồi. Vốn không nghĩ sẽ gặp anh, nếu đã gặp rồi, thế thì chào anh một tiếng vậy.” Hân Nhan vươn tay ra, “Tạm biệt, An Thành.”

An Thành nhìn chằm chằm tay cô một lúc. Lúc ngược mắt lên, lửa giận đã ngút trời.

30. Chương 30: Mùa Hè Muôn Màu

Sau ba năm, An Thành lại một lần nữa giam giữ người phi pháp, anh nhốt Hân Nhan trong phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

Hân Nhan tức giận hét lớn: “An Thành, anh đừng quậy nữa, anh mà không mở cửa là em nhảy từ cửa sổ ra ngoài đó.”

An Thành giả vờ như không nghe thấy, đi thẳng đến phòng khách, phát hiện điện thoại cô rơi trên sofa, đây không phải điện thoại mà ba năm trước anh đã mua cho cô. An Thành tiện tay cầm lên, mở khoá, màn hình vừa sáng lên làm anh ngây ngẩn. Màn hình điện thoại lại là hình của anh, anh vận một bộ đồ thể thao màu đỏ, không biết nhìn thấy gì mà gương mặt anh lúc ấy tươi cười rạng rỡ. Anh không hề biết thì ra lúc mình cười, đôi mắt nhắm sâu đến vậy. Chợt sâu tận trong tim anh trào dâng một cảm giác xao động, mang theo chút đau đớn, lại vương chút xót xa.

Tuy biết nhốt Hân Nhan trong phòng ngủ là điều không nên, nhưng An Thành cũng không biết làm sao để cô không rời xa mình, vì thế đành ra ngoài lái xe đi làm.

Lúc làm việc anh không thể nào tập trung được, cứ nhớ đến Hân Nhan, đến nỗi thần kinh anh căng như dây đàn. An Thành bỗng nhớ trên mạng từng đưa tin, một bà mẹ nhốt đứa con 5 tuổi trong nhà khóa cửa lại đi làm, kết quả là đứa trẻ muốn ra ngoài chơi với bạn, nên đã leo lên bệ cửa sổ, té từ lầu sáu xuống đất.

Trái tim An Thành thất lại, càng thấp thỏm lo lắng cho cô hơn. Cuối cùng anh huỷ hết toàn bộ lịch làm việc hôm nay, lái xe trở về nhà.

Vừa mở cửa vào, đã nghe mùi thơm thoang thoảng của cháo, anh hơi hốt hoảng. An Thành bước vội vào bếp, bất ngờ thấy Hân Nhan mặc chiếc áo sơ mi của anh đang đứng nấu cháo. Anh há hốc mồm không tin nổi cảnh tượng ở trước mắt mình.

Anh đã khoá cửa phòng rất kỹ mà, sao cô thoát ra ngoài được chứ? Chẳng lẽ anh bị điên rồi?

Hân Nhan nghe có tiếng bước chân sau lưng, liền quay lại, mỉm cười nhìn anh: “Sao anh về sớm thế?”

“Em...” An Thành bước qua, xoay người cô lại, nhìn cả người cô từ đầu đến chân: “Em ra ngoài bằng cách nào?”

Hân Nhan chớp mắt nhìn anh, dí dỏm đáp: “Em có thuật xuyên tường, anh không biết à?”

“Em đừng vẽ rồng vẽ rắn nữa.” Anh ngược lại truy hỏi cho ra ngọn ngành: “Rốt cuộc làm sao ra ngoài được? Em có bị thương ở đâu không vậy?”

Cô nở nụ cười tươi như hoa: “Anh muốn biết à? Tự vào kiểm tra phòng ngủ đi.”

Anh nhìn cô, sau đó ngờ vực đi đến phòng ngủ. Mới vừa đi tới trước cửa phòng đã phải hít một hơi thật sâu, khá lắm, đến cửa phòng ngủ của anh bị tháo dỡ xuống luôn rồi. Trợn mắt há hốc mồm trở lại phòng bếp, anh hỏi: “Là em làm? Bộ em mạnh dữ vậy sao?”

Hân Nhan không nhịn được cười nắc nẻ. Cười thoả thích xong, cô giả vờ nghiêm mặt nói: “Em làm gì mạnh vậy. Không phải ở phòng ngủ có điện thoại sao, em gọi 110, có hai kêu cảnh sát đến cứu em ra.”

Anh vẫn còn hoài nghi: “Tại sao cảnh sát không đến bắt anh? Anh nhốt em như vậy không phải là phạm pháp sao?”

Hân Nhan nguýt anh, bực tức nói: “An thiếu gia, anh cũng biết là phạm pháp hả?” Hỏi rồi cô mới giải thích: “Em nói với cảnh sát, ông xã em đang trí, không cẩn thận khoá em trong phòng, với lại họ nhìn trên người em không có vết thương nào hết, sắc mặt cũng tốt, nên tin thôi.”

Ông xã. Lòng anh gợn sóng vì hai chữ này.

Cô trả lời xong, cười với anh một cái, rồi quay người tiếp tục nấu cháo. Đột nhiên, anh đưa tay tắt bếp.

Cô bực bội, mặt đanh lại: “Em còn chưa nấu xong mà, sao anh lại tắt bếp?”

Anh không có hứng cãi nhau với cô, cầm lấy tay của cô, xoay người cô lại, nghiêm túc nhìn cô nói: “Anh hỏi em, thoát ra được rồi tại sao không bỏ đi?”

Cô liếc nhìn anh, hỏi ngược lại: “Anh mong em đi lắm sao?”

Cô dễ dàng khiến anh cứng họng như trở bàn tay.

Cô giờ đây đã không còn là Hân Nhan của ba năm trước nữa, như trong trò chơi trang bị chơi lâu sẽ thăng cấp, và ngày càng có sức chiến đấu trước mặt anh.

An Thành vẫn nhìn cô không rời mắt: “Nghe anh hỏi tiếp, màn hình di động của em sao lại để hình anh? Không sợ chồng em ghen sao?”

Cô hơi ngạc nhiên, tiếp đó nhướn miệng cười: “An Thành, sao anh hỏi nhiều quá vậy? Để em nấu xong nồi cháo đã được không? Anh nhốt em cả ngày trong phòng chẳng có gì bổ bụng, em đói đến chóng mặt rồi đây này.” Cô xoay người, bật bếp lên nấu tiếp.

An Thành thỉnh thoảng bước tới trước một bước, vòng tay ôm eo cô từ sau lưng, hơi thở phả vào mái tóc mai của Hân Nhan, mập mờ nói bên tai cô: “Còn một vấn đề cuối cùng, tại sao em lại mặc áo của anh?”

Cô không giãy giụa, mặc anh ôm mình: “Tối qua anh say không biết trời trăng, vì đưa anh về nhà mà mình thấy em toàn mùi rượu, sao ra ngoài gặp người khác được chứ. Trước khi cảnh sát đến, em đã tắm sạch sẽ, không có quần áo để thay nên lấy đại áo của anh mặc thôi. Anh không để bụng chứ?”

“Tất nhiên là để bụng, hơn nữa vô cùng để bụng là đằng khác...” An Thành kim lòng không dặng cúi xuống hôn lên đôi má trơn mềm của cô, nỉ non nói: “Em có biết, em đang dụ dỗ anh không? Hân Nhan, anh muốn hôn em lắm rồi.”

Hân Nhan không nói gì, nghiêng mặt nhẹ nhàng hôn lên môi anh, nụ hôn rất nhẹ nhàng, như cánh bướm phớt qua môi, thế mà lại khiến lòng anh tan chảy. Anh không nhìn được nữa, biến khách thành chủ, ôm chặt lấy cả người cô. Anh hôn một cách cuồng say, còn cô chỉ nhẹ nhàng đáp lại, hương cháo quấn quanh bên hai người, hương vị vô cùng ngọt ngào.

Sau một lúc, anh buông cô ra, hôn nhẹ lên trán cô, hơi thở gấp hỏi: “Nụ hôn này của em là có ý gì?”

Khóe mắt cô cong lên: “Vừa nãy không phải đã hỏi vấn đề cuối cùng rồi sao?”

Nói rồi cô lại nhón chân hôn nhẹ lên môi anh một cái.

Nhìn ánh mắt hơi bàng hoàng của anh, cô chân thành nói: “Em đã thay đổi ý định rồi, em muốn ở lại, sống với anh.”

Niềm vui sướng dần tràn ngập ánh mắt của anh: “Em nói thật sao?”

Cô cười: “Đương nhiên là thật.”

Một tay anh ôm cô vào lòng, cầm anh cạo lên những sợi tóc mềm mại của cô: “Hân Nhan, anh vui lắm. Anh thật sự rất vui...” Anh cứ lặp đi lặp lại câu này.

Hai trái tim yêu cuối cùng đã về bên nhau, cảm nhận hơi ấm của đối phương.

Một lát sau, anh đột nhiên buông cô ra, nghi ngờ hỏi: “Chẳng phải em đã kết hôn rồi ư?”

“Chuyện kết hôn là em gạt anh, muốn đùa anh thôi.”

Dáng vẻ điềm nhiên này của cô đúng thật đã chọc giận anh, anh bế cô lên, xoay vòng tròn: “Em dám gạt anh, hả?”

Hân Nhan luống cuống níu chặt lấy cổ của anh, hét lên: “Anh thả em xuống mau, em chóng mặt lắm.” Đùa với cô một lúc, cuối cùng An Thành cũng thả cô xuống.

Cô thở hổn hển, vẻ không cam lòng: “An Thành, trước đây anh gạt em nhiều lần, em cũng chẳng trách anh, em gạt anh một lần cũng không được sao?”

An Thành tỏ vẻ đương nhiên: “Đúng thế, Lục Hân Nhan, em còn dám gạt anh, anh có rất nhiều thủ đoạn thủ tiêu em.”

Hân Nhan trừng mắt: “Anh tưởng anh là thủy thủ mặt trăng à?”

Vừa dứt lời, cả hai bỗng ngừng được mùi khét. Hân Nhan thình lình thét toáng lên: “Tiêu rồi! Cháo tràn ra hết rồi!”

Hai người cùng ngồi xuống ăn hết cả nồi cháo khét, do đói bụng nên Hân Nhan rất ngon lành. An Thành dở khóc dở cười: “Em ăn từ từ thôi, không ai giành ăn với em đâu.”

“Em thật sự rất đói.” Cô nói không rõ câu, bỗng sực nhớ đến điều gì, cô hỏi, “Ừa, Tiramisu đâu?”

Anh trả lời bằng quơ: “Nó Ồn quá, anh xích nó trên gác lửng rồi.”

“Anh ngược đãi động vật cũng không tốt đâu.”

Anh cười đáp: “Biết sao giờ, nó bị anh bỏ lơ, lại nổi cơn ghen cần em bị thương thì sao?”

Cô hơi ngược mắt lên: “Ý của anh là muốn khoe sức hấp dẫn của bản thân đến già trẻ lớn bé đều bị anh mê hoặc, giờ đến con chó anh cũng không tha sao?”

Anh cười phá lên: “Ồ, xem ra em đang ghen với nó đúng hơn.”

Ăn cháo xong, Hân Nhan vốn muốn ngủ một giấc, nào ngờ An Thành không chịu, nằng nặc kéo cô đi tản bộ.

Cô khổ sở van nài: “An thiếu gia, anh có biết hôm qua em phải tốn bao nhiêu sức lực mới kéo anh về nhà được không hả? Em mệt muốn chết, anh có thể đổi lúc khác tra tấn em được không?”

An Thành cười: “Vậy đổi buổi tối được không?”

Nói xong cả hai đều sững người.

Cô nói: “Đoạn đối thoại này sao nghe quen tai quá vậy?”

An Thành gật đầu: “Là rất quen tai.”

Cuối cùng cô vẫn theo anh ra ngoài bờ sông tản bộ, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

Hai người tìm vị trí tương đối vắng người ở bờ sông, anh dựa vào lan can, vẫn nắm chặt tay cô, cười sảng khoái: “Nắm tay em như thế này, thật giống mấy đứa con nít mới vừa tập tành yêu đương.”

Gió bên sông thổi rất mạnh, làm tóc cô tung bay tán loạn.

Hân Nhan lấy tay vén tóc ra sau mang tai, cười đáp: “Anh đó giờ đều y như con nít mà, không có được thứ mình muốn thì cứ làm âm lên cho đến khi lấy được mới thôi, không khác gì đứa trẻ đòi ăn kẹo.”

Anh nghe xong cũng không giận, nhớ đến trước kia cứ bám lấy cô không tha, ngược lại còn nở nụ cười: “Lúc trước chẳng phải em cũng bó tay với anh sao?”

Cô quay sang nhìn anh: “Đến giờ vẫn bó tay đó thôi.”

Anh nghe xong bỗng ngơ ngác, vươn tay ôm lấy eo cô, kéo cô lại gần hơn, từ tốn thốt lên: “Em biết không, hôm nay lúc em nói em muốn bỏ đi, anh thật sự rất sợ. Sợ anh lại mất em lần nữa, giờ thì tốt rồi, rốt cuộc em đã ở lại.”

Cô tựa đầu lên vai anh, nhẹ thở dài: “Thật ra em trở về không chỉ vì hôn lễ của Thiếu Phi, mà là vì em rất nhớ anh. Mấy năm nay em đi rất nhiều nơi, đi càng xa em lại càng nhớ anh nhiều hơn, buộc lòng nghe theo trái tim mình trở về đây. Cho nên thật sự em cũng hết cách rồi.”

Đây là lần đầu tiên cô bày tỏ lòng mình với anh.

An Thành biết rõ bản thân nên đáp lại gì, nhưng anh phát hiện từng lời anh nói quá yếu ớt, không thể biểu đạt hết cảm xúc và nghĩ suy trong lòng, đành im lặng để thay cho tất cả.

Cô vừa cười vừa nói tiếp: “Mấy ngày nay đối xử lạnh nhạt với anh chỉ là muốn anh cho em một lý do để ở lại, dù anh dùng mấy cách bà môn tả đạo bắt em ở lại, không để em rời xa anh cũng được. Như thế em mới cảm thấy quyết định trở về là đúng đắn. Tốt rồi, anh đã thông qua thử thách rồi, em cuối cùng cũng không nỡ đi, không đành lòng rời xa anh.”

An Thành lặng người một lúc, sau đó cười hỏi: “Anh muốn biết, sao anh thông qua được thử thách của em? Chẳng lẽ là nhốt em trong phòng?”

Hân Nhan cười lắc đầu: “Không thềm nói anh biết.”

31. Chương 31: Kết Cục Đại Đoàn Viên

Thật ra mọi chuyện cũng vì bà Dư Ninh Vi.

Hân Nhan đã nói dối An Thành, cánh cửa kia không phải cảnh sát 110 đến tháo xuống, mà do bà Dư Ninh Vi nhờ người đến giúp.

Lúc sáng, An Thành vừa đi ra ngoài không lâu thì bà Dư Ninh Vi đến.

Hân Nhan tưởng rằng An Thành cần rút lương tâm, trở về thả cô ra, nên vội vàng đập cửa la lớn: “An Thành, anh mau mở cửa ra, em đói bụng quá.”

Bên ngoài yên lặng một lúc, mới nghe một giọng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa: “Hân Nhan?”

Hân Nhan suy nghĩ một hồi, mới nhận ra là ai: “Bác gái?”

Bà Dư Ninh Vi vốn cũng tức giận, sau lại gượng cười: “Nó lại nhốt con trong phòng hả? Đã ba mươi tuổi đầu mà làm việc chẳng biết suy nghĩ nặng nhẹ gì cả...”

Nói rồi bà an ủi Hân Nhan: “Con đừng sợ, bác lập tức tìm người mở khoá.”

Bà Dư Ninh Vi vốn định gọi mắng An Thành một trận, nhưng cuối cùng thay đổi ý định, gọi tìm người mở khoá. Cho dù gọi được An Thành về cũng chỉ rối rắm thêm mà thôi, thà là tìm một thợ mở khoá còn tốt hơn. Hơn nữa, bà có thể thừa dịp này trò chuyện cùng Hân Nhan.

Để điện thoại xuống, bà Dư Ninh Vi nói với Hân Nhan qua cánh cửa: “Bác xin lỗi, đứa con trai này của bác đến bác cũng phải bó tay với nó.”

Hân Nhan lễ phép đáp lời: “Không sao đâu, bác gái.”

Trước khi người thợ khoá đến, Hân Nhan trò chuyện cùng bà Dư Ninh Vi.

Bà Dư Ninh Vi hỏi Hân Nhan mấy năm qua sống thế nào. Hân Nhan đáp, cũng khá tốt.

Bà Dư Ninh Vi vẫn dịu dàng hiền hậu như xưa, đậm chất phụ nữ Giang Nam: “Bác và ba An Thành đánh cược, bác nói nhất định con sẽ trở về, mà ba An Thành quyết không tin, xem đi, bác đã thắng rồi.”

Hân Nhan cười khẽ.

Bà Dư Ninh Vi nói tiếp: “Thật ra An Thành nó... ” Còn chưa nói hết thì người mở khoá đã đến. Thợ khoá nói loại khoá này không mở được, chỉ còn cách tháo cửa xuống thôi. Bà Dư Ninh Vi lập tức đồng ý.

Đục đẽo một lúc, cuối cùng cửa cũng được tháo xuống.

Hân Nhan nhìn gương mặt vẫn đầm thắm vẹn nguyên theo thời gian của bà Dư Ninh Vi, lễ phép cười chào. Bà Dư Ninh Vi tiễn thợ khoá về, rồi xoay người, cười nói với Hân Nhan: “Con biết không, vài hôm trước chị họ An Thành vừa sinh em bé, hỏi An Thành nên đặt tên gì, nó không hề do dự, đặt là Nhan Nhan ngay.”

Hân Nhan tư lự.

Sau cùng, bà Dư Ninh Vi nói: “Hân Nhan, con đã trở về rồi, thật tốt quá.”

Hân Nhan gặp lại Cẩn Niên lần nữa, không phải ngẫu nhiên mà do An Thành đã giúp cô sắp xếp. Chính Hân Nhan đã nói với An Thành là muốn gặp anh ta, An Thành cũng không nói gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Cẩn Niên ngó cô, cười điềm đạm: “Đã lâu không gặp, Hân Nhan.”

Hân Nhan cúi đầu, xoay ly nước trong tay: “Cẩn Niên, tôi muốn gặp anh để cảm ơn. Tôi có nghe mẹ nói, anh đã giúp nhà xưởng chú Lâm vượt qua khó khăn.”

Cẩn Niên vẫn lịch thiệp như ngày nào: “Tiện tay thôi mà, không có gì phải cảm ơn. Hơn nữa, so với chuyện anh làm tổn thương em, thì việc giúp chú Lâm chẳng đáng là bao.”

Hân Nhan nghe vậy trịnh trọng lắc đầu: “Chuyện của chúng ta đã qua rồi, anh không cần nhắc đến tổn thương với không tổn thương làm gì.”

“Em nghĩ được như thế, anh vô cùng cảm kích.”

Hân Nhan đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cẩn Niên: “Thật ra, là do Hân Duyệt đã giúp tôi thông suốt.”

Cẩn Niên ngó ra, không hiểu ý cô cho lắm.

Cô nói tiếp: “Tôi đã đọc quyển nhật ký của Hân Duyệt, mới biết nó vốn cũng rất đau khổ. Lúc trước, nó mạo danh tôi đi gặp anh không phải vì nó ích kỷ, chỉ vì muốn thay tôi xem anh có hợp với tôi không. Nhưng không ngờ nó lại yêu anh, nó rất muốn nói với anh sự thật nhưng lại sợ anh sẽ rời xa nó, vì vậy đã che giấu anh. Trong khoảng thời gian đó, Hân Duyệt luôn sống trong đau khổ và dằn vặt, sợ mất đi anh, cũng thấy có lỗi với tôi, mãi đến sau này xảy ra quá nhiều chuyện, nó dần mất đi phương hướng. Vì vậy đã dẫn đến sai lầm quá lớn, để chúng ta đều phải đau khổ. Bây giờ nghĩ lại, chúng ta ai cũng không có lỗi.”

“Ai cũng không có lỗi .... “Cẩn Niên thất thần thì thào.

Lúc hai người ra về, thành phố S bỗng đổ mưa to, ào ào như thác đổ. Đứng ngay cửa ra vào của quán cafe, hai người đều khá bất ngờ với trận mưa này. Cẩn Niên bèn nói: “Mưa lớn như vậy, hay là anh đưa em về?”

Hân Nhan lắc đầu: “An Thành dặn tôi ở đây chờ anh ấy đến rước. Nếu không thấy tôi, không biết lại cầu gì nữa.”

Cẩn Niên bật cười: “Anh biết rõ tính tình của anh ta. Ba năm nay, anh ta cứ đối chọi với anh suốt, cứ y như con ba ba cắn anh không chịu buông, anh không muốn quan tâm đến anh ta cũng không được.”

Hân Nhan khẽ cười, không nói gì nữa.

Một lúc sau, Cẩn Niên khăng khăng đứng cùng Hân Nhan đợi An Thành. Hai người không ai nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn trời đổ mưa như trút. Cẩn Niên nhớ lần đầu tiên gặp Hân Nhan, cũng chính là khoảng cách không gần không xa này, nhìn cô hoà mình trong khung cảnh tuyết rơi. Hôm nay cũng thế, chỉ có hoàn cảnh đã thay đổi.

Chỉ có một mình Cẩn Niên hiểu rõ, kể từ đây, cô và anh mãi mãi chỉ còn là hồi ức của nhau mà thôi.

An Thành đậu xe trước quán cafe, anh xuống xe và bung chiếc dù màu đỏ, chiếc dù bung ra trong mưa như đoá hoa màu đỏ đang nở rộ trên đỉnh đầu. Anh thong dong sải bước tới chỗ Hân Nhan. Bước đi trong cơn mưa là chuyện vô cùng chặt vật lại gây cảm giác bức bối, thế mà anh cất bước khoan thai, không kém phần phong độ và quyến rũ.

Hân Nhan bước đến đứng chung dưới dù với anh, thản nhiên khoác tay anh. Cẩn Niên vươn tay ra, bắt tay chào hỏi An Thành, cười một cách nhạt nhẽo. An Thành khinh khỉnh nhìn Cẩn Niên, sau đó quay sang hỏi Hân Nhan: “Hân có làm gì em không? Có còn làm gì bậy bạ với em nữa không?”

“Anh nói nhắm gì thế.” Hân Nhan lờm anh, kéo anh đi về phía xe đang đậu, lảng sang chuyện khác: “Em đói bụng rồi, đi ăn “bữa tiệc lớn” chịu không?”

Anh khẽ cười, tiếng mưa dường như trở nên rất êm tai: “Được, em khao anh đi.”

“Hay là chúng ta về nhà ăn đi, Tiramisu chắc đói lắm rồi.”

“Này, sao em ki bo thế!”

“An đại thiếu gia, anh nói đúng lắm, em ki bo thế đó, không chỉ ki bo, mà còn xấu tính lắm, em khuyên anh khổ hải vô biên, quay đầu là bờ.”

“Ồ, thì ra cô Lục cũng biết rõ bản thân mình ghê ta. Anh một mình chết đuối trong bể khổ thì cô đơn lắm, thôi thì kéo em theo cho vui, hai ta làm đôi uyên ương số khổ vậy.”

“Sao lúc nào anh cũng nói chuyện khó nghe như vậy hả?”

“Muốn dễ nghe à?” An Thành ngừng một lúc, tay không cầm dù bỗng nhẹ nhàng nắm lấy tay Hân Nhan nói: “Lấy anh đi, Hân Nhan.”

“....”

“Sao lại không trả lời... Em khóc à? Đừng khóc mà, anh nói giỡn đấy .... Á, đừng nhéo anh chứ, đau lắm, anh không nói đùa nữa, rất nghiêm túc được chưa... Sao em lại khóc dữ dội hơn vậy...”

Ngoài trời mưa rơi không ngừng trên chiếc dù, ngoài tiếng mưa lộp ba lộp bộp, chỉ còn tiếng hai trái tim hoà cùng nhịp đập, hai người dưới chiếc dù dường như đang ở một thế giới khác. Những giọt mưa rơi tạo thành một giai điệu nhịp nhàng, thi thoảng lại có hạt mưa từ những chiếc lá cây ngô đồng ven đường nhỏ giọt xuống, phát ra âm thanh tí tách khe khẽ, rồi nường theo mép dù rơi xuống vỡ tan trên mặt đất.

Người đi đường tấp nập qua lại trong làn mưa mờ ảo, cầm trong tay những chiếc dù đủ loại màu sắc, tựa như những đoá hoa mùa hè nở rộ trong mưa.

Chỉ mới giữa hè, cảnh vật đã rạng ngời muôn sắc.

32. Chương 32: Ngoại Truyện 1

Lại kể chuyện sau khi Lục tiểu thư của chúng ta mang thai, tính tình càng lúc càng thất thường, người phải chịu khổ chính là An thiếu gia.

Trong cơn bực tức, anh tìm Cao Tuấn kể khổ.

Chuyện khổ thứ nhất: ghen bậy ghen bạ.

Vào một ngày đẹp trời, An thiếu gia cùng Lục tiểu thư cùng nhau đi dạo phố.

An thiếu gia rất sợ con gái cưng chưa ra đời của mình (An thiếu gia muốn có con gái, nên hơn hở đình ninh đứa bé trong bụng Lục tiểu thư là con gái) sẽ gặp tai nạn bất ngờ, cho nên anh tự mình làm vệ sĩ, ngó dáo dác để quan sát hoàn cảnh, đề phòng nguy hiểm xảy ra.

Không ngờ Lục tiểu thư thành linh chỉ vào cô gái trẻ trung xinh đẹp ở đằng xa, chất vấn An Thành: “Có phải vừa rồi anh vừa nhìn con gái người ta.”

An Thành thấy rất oan uổng, cuống quýt phủ nhận: “Em nói bậy không à, cô ta có đẹp bằng em đâu mà anh nhìn.”

Hân Nhan nổi giận đùng đùng: “Tức là anh có nhìn, nếu không làm sao biết cô ta không đẹp bằng em?”

An thiếu gia cảm thấy Lục tiểu thư quả thật rất ngang ngạnh.

Cao Tuấn cười phá lên, hỏi anh, “Rồi sao nữa?”

An thiếu gia nghe thế liền vênh mặt.

Lúc đó anh kéo Hân Nhan đến trước mặt cô gái kia, đồng dục nói với cô ta: “Thưa cô, đây là vợ của tôi, trời đất chứng giám tôi chẳng hề có tình ý gì với cô hết.” Rồi bắt đầu hôn môi Lục tiểu thư ngay trước vẻ mặt đang ngệt ra của cô gái đó.

Đến khi hôn thoả thuê mới buông Lục tiểu thư ra, cô gái kia đã sợ đến mặt mày đỏ bừng bỏ chạy mất dạng rồi, mặt Lục tiểu thư cũng đỏ ửng, ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Chuyện khổ thứ hai: khó dễ đủ đường.

Lúc Lục tiểu thư mang thai, cứ đòi ăn cháo mãi, còn bắt An thiếu gia phải tự tay nấu cháo ỳnh.

An Thành đã lăn lộn thương trường nhiều năm, nhưng chưa từng nấu ăn bao giờ, nhưng vì chiều Lục tiểu thư và con gái sắp chào đời của mình, anh quyết định đeo tạp dề in hình gấu bông vào, cầm quyển sách dạy nấu ăn ra vẻ nghiêm túc học cách nấu cháo.

Vất vả chật vật lắm mới nấu được cháo trứng muối thịt nạc đến bà Dư Ninh Vi cũng giờ ngón cái khen ngợi, An thiếu gia khắp khối định khoe chiến tích với Lục tiểu thư.

Kết quả Lục tiểu thư chỉ ăn có tí xú, mặt không cảm xúc buông muống, nói gọn lọn, “Em không muốn ăn cháo mặn.”

An Thành thất vọng, nhưng vẫn kiên quyết nấu theo khẩu vị của Lục tiểu thư. Vợ của mình không muốn ăn cháo mặn, được!

Thế là hôm sau An Thành đổi sang nấu cháo hạt sen nấm tuyết. Anh đeo tạp dề hời hợt đứng trước mặt Lục tiểu thư.

Ai ngờ Lục tiểu thư cũng chỉ ăn có miếng cháo, mặt không cảm xúc buông muống xuống, lại nói gọn lọn, “Em không muốn ăn cháo ngọt.”

An Thành tức đến mức muốn đập đầu vào tường.

Ngày thứ ba, An Thành quyết định nấu cháo trắng.

Lần này thì Lục tiểu thư chỉ khuấy muống, chẳng ăn miếng cháo nào, chỉ nói gọn, “Không muốn ăn.”

Cao Tuấn thấy vui ới là vui, vừa cười vừa nói, “Không ngờ An Thành cậu cũng có ngày này. Thế sau đó thì sao?”

An thiếu gia vẻ mặt sầu khổ, “Sau đó? Tôi tức quá quăng hết nồi có trong nhà, nói với cô ấy không có nồi nên không thể nấu cháo được, rồi cô ấy nói thêm cháo, tôi gọi nhà hàng mang tới. Rốt cục cô ấy tức giận đuổi tôi về nhà chồng.”

Chuyện khổ thứ ba : Không ngủ chung.

Đây cũng là chuyện mà An thiếu gia không thể chịu được.

Lúc Lục tiểu thư mang thai, cô không cho An Thành ngủ cùng giường với mình, bắt anh qua phòng khác ngủ. Dù An Thành thề thốt bản thân tuyệt đối không làm chuyện gì đi quá giới hạn, cô vẫn không nhân nhượng mà cự tuyệt.

An Thành tuyệt vọng hỏi : “Rốt cuộc là tại sao? Anh cũng nên chăm sóc em mà phải không?”

Lục tiểu thư lườm anh: “Anh lúc nào ngủ cũng ôm em cứng ngắc như đồ chơi, có ngày em bị anh ôm đến nghẹt thở chết thì sao? Đi qua phòng bên mà ngủ.”

An thiếu gia bị oan đấy, mà cũng phải thừa nhận lúc ngủ anh quả thực có một sở thích, chính là ôm cô vào trong lòng, đôi khi không làm chủ được lực của mình, nên ôm cô hơi chặt thôi.

Mà cô chỉ vì vậy muốn ngủ riêng sao? Thế thì anh tuyệt đối không cho phép!

Đành phải nài nỉ không thôi, thậm chí còn khúm núm nịnh nọt: “Không được, anh đã quen có em ngủ cùng rồi, không có em anh ngủ không ngon.”

Cao Tuấn tò mò hỏi, “Chiều này có tác dụng thật à?”

An thiếu gia lấy tay chống má, vẻ mặt bí xị: “Tác dụng cái con khỉ! Cô gái đáng ghét đó thế mà bảo tôi đây ngủ cùng Tiramisu đi!

33. Chương 33: Ngoại Truyện 2

An Thành hy vọng Hân Nhan sẽ sinh cho anh một cô con gái xinh xắn dễ thương như bé Suri Cruise, rồi anh sẽ yêu thương nó hết mực, làm cho con gái cưng của mình trở thành cô công chúa hạnh phúc nhất trần

đời.

***Suri Cruise: con gái của tài tử Tom Cruise.

Anh cũng đặt sẵn tên cho con gái mình luôn rồi, gọi là An Hân, kết hợp từ họ của anh và tên của Hân Nhan, mà cái tên này lại đồng âm với “an tâm” nữa, tên không những đẹp mà còn ý nghĩa nữa.

*** (An Hân) và (an tâm) cùng đọc giống nhau là “an xin”.

Ai ngờ đợi cả một buổi tối ngoài phòng sinh, bác sĩ cho hay là một bé trai.

An Thành tuy cũng vui mừng vì cuối cùng sau bao ngày chờ đợi đứa con của anh và Hân Nhan đã ra đời, nhưng đứa con gái anh chờ mong bấy lâu nay thay đổi giới tính, anh vẫn thấy thất vọng đôi chút đấy. Lúc bước vào phòng sinh thăm Hân Nhan, anh hôn lên tay cô, tiu nghỉu nói: “Nhan Nhan à, anh biết em mang nặng đẻ đau rất vất vả, nhưng có thể xem xét sinh thêm đứa thứ hai không?”

May là tên “An Hân” cũng có thể đặt cho con trai được.

Bà Dư Ninh Vi đã từng nói với Hân Nhan: “Con trai của con y chang con trai của mẹ lúc nhỏ, đều nghịch ngợm và rất quậy.”

Năm An Hân ba tuổi, đã đánh Dư Lan – con của Thiếu Phi lớn hơn mình một tuổi đến khóc thét.

Hân Nhan tức giận dẫn An Hân đến trước mặt An Thành, giận điên người: “Em không dạy nổi con trai anh nữa, anh tự mà dạy nó đi.”

An Thành buông tài liệu trên tay xuống, ôm lấy An Hân, hỏi: “Sao con lại đánh anh thế?”

An Hân ầm ỨC trả lời: “Ba của nó gọi ba là ‘anh’, thì sao con phải gọi nó bằng anh?”

An Thành cười ha hả, sau đó hết lời dạy dỗ con trai mình: “Tiểu Hân, anh họ con ra đời sớm hơn con, không liên quan đến chuyện ba của ai lớn hơn, con hiểu chưa? Sau này không được đánh anh trai nữa biết không? Con coi con làm mẹ giận rồi đấy, làm mẹ giận không phải là đứa con ngoan, mau đi nhận lỗi với mẹ đi, nghe chưa?”

Vì thế Tiểu Hân ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi: “Con biết sai rồi, con xin lỗi.”

An Thành vênh vang nháy mắt với Hân Nhan: “Nhìn đi, con anh rất hiểu chuyện, y hệt anh hồi nhỏ vậy đó.”

Bỗng có một ngày, An Hân đột nhiên nói với An Thành: “Ba ơi, con muốn kết hôn lấy vợ.”

An Thành bật cười: “Cái gì? Con nhỏ vậy mà đã muốn kết hôn rồi sao?”

An Hân kiên định gật đầu, ngây thơ nói: “Con có người mình yêu rồi.”

An Thành hiểu kỳ: “Ai thế?”

An Hân đáp, “Mộng Vân ạ.”

Mộng Vân là con gái của Kha Cẩn Niên.

Sắc mặt An Thành lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ: “Con gái của Kha Cẩn Niên? Không được, ba không đồng ý!”

An Hân khóc òa lên: “Ba đáng ghét! Con muốn tìm mẹ, chú Kha nói ba nhất định sẽ không đồng ý, nhưng mẹ chắc chắn sẽ đồng ý!”

An Thành nổi trận lôi đình, Kha Cẩn Niên, giỏi lắm, dám dùng con gái để trả thù tôi.

Sau đó, An Thành lôi An Hân đến trước mặt Hân Nhan, bực tức nói: “Em dạy lại con em đi, mới bê lớn mà đã muốn yêu đương rồi, chẳng giống anh hồi nhỏ chút nào.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nong-nan-vi-yeu>